Q. HORATII FLACCI

CARMINA.

ITERVM RECOGNOVIT

LVCIANVS MVELLER.

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI.

MDCCCLXXXI.

GI

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

GVILIELMO · SCHMITZIO

COLONIENSI

NOVAM · HANC

HORATII · CARMINVM · RECENSIONEM

VT · PRIOREM

D · D · D

LVCIANVS · MVELLER

PROLEGOMENA.

Horatii carmina iterum recognita ut ederem cum rogasset bibliopola honestissimus, verba ipsa eorum et textum qui vocatur immutare minus fuit in animo. Nam cum editio nostra maxime gymnasiorum et academiarum usu soleat teri, illorum autem praeceptores neque possint neque debeant in explicando Horatio saepius immorari locis corruptis et quos coniectando oporteat emendari, atque idem plerumque scripturae antiquitus traditae sint tenaciores, harum doctores diversissima statuant de crisi Horatiana vitiorumque in verbis poetae latitantium numero ac modo, non placuit movere multo plura quam antea factum.

At valde mutata prolegomena recisis plerisque, ut eis quae de imitatoribus Horatii notaveram — haec enim Antonii Zingerleii et Martini Hertzii curiosa diligentia aut complexa iam est aut proximo tempore complectetur — nec paucioribus additis.

Atque adeo vides aliquanto plures coniecturas sive meas sive aliorum iam probatas mihi et commendatas quam in editione superiore. Cuius rei haec fuit causa. Auctores editionum Horatii, quae tum communi adhibebantur usu, tantum non omnes cum formidassent cane peius et angue hominum doctorum commenta et satis habuissent repraesentare codicum

optimorum vel quos ipsi existimarent optimos scripturas, verebamur eorum, qui a pueris inde innutriti essent exemplaribus Horatii pessimis, novandi cupiditate nimia, quae videretur ipsis, irritare animos. Sed cum editio nostra benigne esset excepta vulgo, ut plurimo tereretur usu, iam in recensionem nitidissime expressam, quae a. 1874 est publicata, multae sunt receptae coniecturae doctorum, quas a priore secluseramus (de quibus dixi Academiae scientiarum Petropolitanae Miscellaneorum Graecorum ac Latinorum p. III, quae prodiit a. 1874, pp. 688—718); longe autem plura novata hoc prooemio. Cuius tamen fines legitimi ne praeterirentur, ne nunc quidem licuit omnia, quae possem promere de Horatio, persequi.

Praeterea contractus libellus de metris Horatianis, quo quae continentur, facillime iam et dispendio temporis minimo poterunt repeti ex *Summario rei metricae poetarum Latinorum*, quod nuper edidi.

Nec non quaedam in fine libri novata. Ex grammatico ac metrico indice haud pauca sublata, maxime quidem, quae ad orthographiam vel prosodiam spectarent (de quibus iam accuratius multo expositum in *Summario orthographiae et prosodiae Latinae*). At nominum index auctus ac ditatus, atque ita multorum satisfactum desideriis. Eius autem conficiendi curam suscepit Ernestus Schulzius, Reformatorum Gymnasii in hac urbe Rector.

Ac primum quidem omnium de codicibus Horatii et de ratione et via, qua usi sumus in emendandis eius carminibus, mihi video disputandum.

Operosa Kelleri Holderique cura quantum aliis commodi attulerit ad crisin Horatianam factitandam equidem nescio: mihi certe praeter levissima quaedam, et quorum maxima pars ad rem orthographicam pertineret, nihil profuit.

Mitto ne unam quidem scripturam novam, quae

aliquid lucis afferret locis corruptis necdum probabiliter emendatis, eorum innotuisse editione. Id enim in tanto numero codicum ante Kellerum Holderumque collatorum non potuit esse mirum ac ne expectari quidem nisi ab eo, qui lectiones codicum Horatianorum ab aliis prius enotatas numerasset potius quam ponderasset.

Aliquanto gravius hoc est, quod ne illis quidem locis, numero paucis, in quibus notabilis est quaedam optimorum codicum discrepantia, via est monstrata discernendi lectiones interpolatorum opera novatas ab eis, quae careant fraude, cum Kellerus et Holderus haud raro meliores codicum suorum lectiones posthabuerint deterioribus, et quod non magis apparet, quid recensionis Mavortianae fuerit proprium. Denique quod Kellerus — nam cum hoc potissimum mihi erit res — tres codicum classes sibi visus est olim invenisse [mus. Rhen. XIX, 220 sqq.] — quarum scripturae diversitatem, quae ipsi videretur, maxime notabilem proposuit idem mus. Rh. XXXIII, 122, 3 — persuasitque id Teuffelio [hist. litt. Lat. pg. 505 ed. III], quid aliud demonstrat nisi et hunc et illum ignorare, quid sint classes codicum, neque ad hanc rem perspiciendam Lachmanni aut Madvigii eis profuisse exemplum? Neque opus est refelli opinionem Kelleri, cum ipse iam dicat [mus. Rh. XXXIII, 127] duas potius classes esse codicum Horatianorum, ut prima et secunda — quas olim distinxerat — opponendae sint tertiae. Addit idem post tot labores actos multis tamen in locis non comparere, quid fuerit scriptum in codicibus Horatii eis, qui ante monachorum tempus essent exarati. De his ne iniquius videar existimare adscribam quae iudicat Gregorius Senger in coniectaneis Horatianis Kievae nuper editis sermone Rossico, pg. 72. Cuius verba sunt haec fere, mirum esse, quod homo,

qui tam pauperis ingenii documenta dederit in codicibus Horatii aestimandis, sustineat obviam ire eis, qui alia eaque magis fructuosa via utantur in scriptis Horatii emendandis quam ipse. Idem promisit brevi se demonstraturum — quod sane factu est facillimum — quam sint ineptae et ficticiae classes illae codicum, quas Kellerus sibi visus sit invenisse. Audiamus tamen, quo rem deducat idem. Qui postquam dixit ante omnia id efficiendum, ut collatis codicibus aliis classium, quas invenit, sive trium sive duarum accuratius quam nunc cognoscantur lectiones, eis qui functi fuerint hoc labore promittit praemium sollertiae tam luculentum, ut ipsa verba eius melius sit apponere, ne illudere videar lectoribus. Itaque m. Rh. xxxiii, 127 leguntur haec: 'Bei unparteiischer Erwägung der einzelnen Lesarten wird sich dann ergeben, dass unser früherer Grundsatz auch heute noch richtig ist, dass nämlich in der Regel die I. und III. Classe zusammen gegen die II., die II. und III. zusammen gegen die I. und auch, trotz mancher Ausnahmen, die I. und II. zusammen gegen die III. Recht haben'. Egregiae prorsus sollertiae hominem et velut alterum Caninium, cui post annorum prope xx studium et codices Horatii pervolutos paene innumeros tandem apparuit, quod omnes omnium temporum critici ne uno quidem codice inspecto intellexerant neque quisquam addubitaverat, ubi diversae extent scripturae codicum Horatianorum, sequendum plerumque optimorum maiorem numerum!

Eum, qui tanta socordia fuit in propriis adhibendis codicibus, qua tandem sollertia putabimus usum in Cruquii fide et librorum Blandiniorum auctoritate aestimanda? Sed enim de hac re denuo agere non est in animo, cum praesertim poenas

temeritatis, ut satis sit superque, dederit Carolo Zangemeistero, cuius disputatio egregia legitur mus. Rhen. XVIII, 321 sqq. — Nam Holderi similis error ad sat. I, 6, 126 confutabitur.

Iam qua ipsi diligentia et cura versati sint Kellerus et Holderus in codicibus excerpendis viderint, quibus otium suppetit ad conferendos denuo eosdem. Illud tamen utique perstringendum, quod suorum occaecati amore librorum interdum scripturas notabiles admodum aliorum aut silentio praeterierunt — veluti ep. II, 3, 350 illud *quocumque* omnino non notatum — aut posita nota *y*, quae diversissimi pretii significat libros, obscurarunt. Ceterum simili iudicii pravitate evenit, ut in apparatu critico saepe ineptissimae vel vitiosissimae doctorum coniecturae velut specimina ingenii memorarentur, elegantissimae seu veri simillimae omitterentur. Nam eadem, qua in codicibus aestimandis et velut fundamento crisis Horatianae extruendo, Kellerum (ad quem iam redeo) usum esse et industria et felicitate in verbis Horatii restituendis quid mirum? Nempe eiusdem fuit tres illas classes codicum proponere, cuius fuit Bentleii et spectatissimi cuiusque critici inventis opponere Florilegii Parisini sive Nostradamensis vel similium fide et antiquitate librorum auctoritatem. Ceterum satis erit monuisse in editionem lyricorum et iambicorum, quae prodiit a. 1864, receptas, nisi oculi me fefellerunt, Bentleii unam coniecturam [c. IV, 10, 5], *ipsius duas* [c. III, 26, 7; ep. 5, 88]. Ex quibus altera est ineptissima, altera errore metrico foeda. Nec enim licet in tertium versum systematis alcaici admitti cum synizesi illud *ascias*. Sed Kellero non magis quam Fritzschio profuisse librum d. r. m. p. L. docent versiculi tales: *hastas et calami spicula Gnosii; o Venus regina Gnidi Paphique; ramis, quo et obliquo laborat; iam virum ex-*

pertae maleominatis; vel discerptum in duas partes c. I, 7.

Talium vitiorum in editione minore, quae ante paucos menses prodiit, pars correcta, pars servata; ac nova subinde addita.

Nec minus in codicibus aestimandis (velut Blandiniorum omissa omnino testimonia) et in reliquis officiis critici fungendis eadem usus est socordia in hac editione atque in priore.

Atque haec ego longius persequenda duxi, non Kelleri causa — vix enim esset tanti —, sed quia video haud paucos in Germania doctos ea iam uti pravitate, ut neglegant Bentleium et contemnant, cum natura parum sint facti ad intellegendum eum, nedum ad aestimandum. Nempe de Bentleio recte iudicare et fuit semper et erit hominum paucorum. Dandum id honori Germaniae, quae olim plures tulit Bentleii admiratores et sectatores quam ipsa Britannia, quaeque adeo debet Bentleio studiorum Latinorum belli tricennalis calamitate extinctorum factam saeculo superiore restitutionem. Sciant exterarum gentium docti, quorum usu haec editio non minus teritur quam Germanorum, in Germania esse locum etiam eis, qui in tractandis poetis Latinis alia via utantur ac ratione quam Kelleri, Riesii, Fritzschii, neque desse qui in iudicando Bentleio Lachmanni et Meinekii sequantur exemplum. Neque enim timemus, nequis ea veneratione, quam εἰδωλολατρείαν vocant Graeci, Bentleium a nobis coli increpet.

Alterum in Germania extat genus criticorum, qui perinde spreto Bentleii exemplo, dum humum vitant, nubes et inania captant; quorum sunt velut signiferi Gruppius, Ribbeckius, Lehrsius. De his quid existimem cum satis sit notum, utile tamen existimo addere quae Madvigius scribit de Ribbeckio

et Lehrsio, quamquam in ipsa Germania paucos habuerunt sectatores. Igitur Madvigii verba sunt haec [advers. crit. II, 50]: *licet, opinor, haec somnia praeterire, quae aut intra paucos annos oblivioni tradita erunt, aut totum hoc antiquarum litterarum studium, tamquam exhausta utiliter quaerendi materia, inaniter et proterve ludens cum taedio sui senescet et interibit.* Idem tamen parum aeque iudicavit de Peerlcampio, qui ut multo magis fuit imbutus lectione et usu poetarum Latinorum dactylicorum quam aut Madvigius aut plerique omnes huius saeculi critici, ita ea fuit sollertia ingenii, ut vel ex erroribus, quos commisit plurimos, multum percipiamus commodi.

Sed ut coepta persequar, certissimum est illud et recenti maxime tempore patefactum (quamquam pridem Peerlcampius [praef. carm. pg. XX] id quod verum est intellexerat), dittographias — quas vulgo lectionum variantium dicunt nomine — graviores extare in codicibus Horatianis nec multas et quibus plerumque parum iuvemur ad corruptelas vel difficultates tollendas. Quod ne quis dubitet, provoco ad dittographias ex odarum et epodon libris excerptas, quas proposuit Kellerus loco, quem supra memoravi. Quibus simul egregie confirmatur, quod dixi olim, secutus Peerlcampium [praef. carm. pg. XX], Mavortii recensionem in frivolis fere ac nullius momenti vitiis tollendis substitisse eaque locos difficiliores, si modo temptarentur, quod mihi quidem videtur parum probabile, corruptos potius quam correctos. Atque adeo ne una quidem dittographia in classe secunda — quam credit Kellerus — codicum Horatianorum talis est, ut certo constet eam Mavortio esse adscribendam.

Porro apparet tempore Merovingiorum, quod minime erat opportunum studiis, paucissima exemplaria Horatii extitisse, maxime in Gallia, quae quantum

profuerit servandis medio aevo libris Latinis nemini ignotum, quamquam Blandinios codices, omnium optimos, Roma Gandavum perlatos esse constat. Igitur ne hoc quidem est mirum, quod codices Horatii Carolingica aetate antiquiores non iam reperiuntur — nam ipsos Blandinios saec. fuisse noni adserit Cruquius — et quidam errores Horatii codicum Merovingici temporis prae se ferunt originem.

Dittographiae autem istae praeter eas, quas litteris permutatis sive syllabis perperam distractis seu coniunctis vel similibus apparet esse ortas erroribus, novatae sunt aut ut loci mendosi vel lacunosi sive difficiles qualicumque modo corrigerentur aut cupidine variandi vocabula synonyma, cui quidem plurimum indulsisse medii aevi monachos cui ignotum? *Ac satis constat iam in ipsa antiquitate librarios haud raro lusisse variandis synonymis. Auctum id vitium medio aevo, maxime a Caroli Magni tempore usque ad saec. XIII.* — Veluti habes in scriptis Hor. permutata libris optimis illa *tenes — regis, redit — venit, agris — arvis, laboribus — doloribus.* Erat etiam ubi monachi in describendo Horatio bibliorum vel disciplinae christianae nimis essent memores, veluti cum scriberent *festus in pratis vacat otioso cum bove pardus* pro *pagus* aut ad res Venerias detestandas adiectivum *taeter* substituerent scripturae traditae.

Translatae autem a librariis ex aliis in alia exemplaribus interpolationes sensim etiam integros foedarunt libros.

Iam quae ad emendanda Horatii scripta commenti sunt monachi, qualia habes c. III, 5, 37; 24, 4; IV, 6, 17; ep. II, 2, 199, eius fere sunt notae, ut vix mediocrem fallere possint criticum.

Aliquanto difficilius est alterum genus dittographiarum, quod variatis constat vocabulis; et in

his depellendis ut peritia Horatii magna ita acri opus est ingenii intentione, sed ut ne sic quidem semper possis vitare errores. Quo in negotio interdum iuvamur, sed non semper, observato more librariorum substituendi vocabulis minus usitatis vel constructionibus rarioribus magis nota et communia, veluti cum scriberent *sede* pro *fine*, *tauri* pro *monstri*, *vitae* pro *summae*, *victus* pro *flexus*, *repressae* pro *revictae*, *pone* pro *fige*; *inparibus formis deceptum te patet* pro *te petere* [c, II, 18, 30; III, 27, 48; IV, 7, 17; IV, 6, 21; 4, 24; III, 15, 2; sat. II, 2, 30]. Nec non similium locorum mala recordatione turbatum, ut II, 6, 24; IV, 1, 20.

Atque etiam metri causa, si dis placet, quaedam sunt novata a librariis Horatii. Cf. Peerlcamp. ad ep. 2, 23. Ab his igitur, quas exposui, corruptelis nullus vacat omnino codex Horatii, ne Blandinii quidem; quamquam quae nunc ex eis proferuntur exempla interpolationum, maximam partem orta esse existimo neglegentia Cruquii, qui, quod etiam Bentleius notavit [ad sat. I, 6, 68], interdum in discernenda prima et secunda manu codicum parum diligenter videtur esse versatus.

Ceterum hac monachorum pravitate satis constat multo gravius affectos aliorum poetarum Latinorum libros. Nullus tamen plures vel maiores traxit labes quam metamorphoses Ovidii, ut pleraque eiusdem carmina per medium aevum multo studiosius quam Horatii scripta lectae illae, quarum codices vetustissimi saec. undecimum non superant, quo quidem tempore studium illud puerile variandi verba scriptorum multum est adauctum; ac permansit idem saeculis XII et XIII. Accedit quod illius temporis docti in Ovidii, poetae, si cum Horatio comparetur, facillimi, et dicendi artem et metri atque adeo totam indolem mirifice se insinuaverant. Hinc evenit, ut

interdum in metamorphoseon libris non modo de verbis singulis, sed de hemistichiis aut adeo totis versibus possis dubitare, cum dittographiae vel maxime diversae perinde tamen sint elegantes et Ovidio dignae.

At siquis mihi obiecerit Horatii libros studiosius esse lectitatos per medium aevum quam Ovidii inde posse concludi, quod plures codices antiqui extent illorum quam horum, respondebo hac ipsa re comprobari verum esse quod dixi. Nempe Ovidii carmina, quod continuo terebantur usu tam saepe sunt descripta, ut antiqua exemplaria, quibus iam non opus esse videretur, iacerent neglecta ac perirent, cum servandi essent codices Horatii. Ita etiam post inventam artem typographicam libri haud pauci cupidissime lecti ab hominibus et contrectati ac detriti vulgi usu aut periere aut uno vel duobus servati extant exemplaribus.

His expositis apparet et difficilem interdum et plerumque parum fructuosum esse laborem ex dittographiis Horatianis ipsius poetae verba restituendi. Nam plerasque omnes corruptelas et interpolationes, quibus laborant Horatii carmina, primis sexaginta post mortem eius annis irrepsisse in eius codices et olim dixi neque nunc sententiam muto.

Et istae quidem corruptelae cum numero non sint multae, bis terve sunt tam graves, ut ne sensus quidem, ne dum verba Horatii recuperare possis. Cuius rei exemplum est III, 14, 10 sqq.:

vos o pueri et puellae
iam virum expertae male inominatis
parcite verbis!

Nam in eis, quae sunt '*iam virum expertae*', cum neque puellae potuerint respici — nempe illud *pueri et puellae* vel, ut dixit Vergilius, *pueri innuptaeque puellae* formulae est instar — nec magis

nuptae, quarum iam praecessit mentio, neque quidquam desit ad sententiam, apparet adeo graviter affectum esse hoc hemistichium, non ut possit restitui coniectando. Et tales quidem loci sunt paucissimi; plures in quibus cum sensus aliquo pacto possit restitui, verba ipsa prorsus sint incerta. In his igitur conservandis emendandisve suum quisque sequatur iudicium: at quae post Neronis tempus provenerunt corruptelae omnes paene sunt tales, ut una vel duabus litterulis mutatis videantur posse tolli.

Iam ut pergam in via, ex libris manu scriptis secuti sumus maxime, ut in editione priore, Blandinios quattuor et quidem magis reliquis antiquissimum. Qui cum non iam extent, felici accidit casu, quod Gothani secundi eam partem, qua saturae et epistulae continentur, descriptam apparet ex archetypo Blandinii antiquissimi, lacero illo iam ac turbato, ut demonstrant omissa l. II ep. III et adiecti alia manu carminum libri, nec minus perturbatus admodum saturarum et epistularum ordo. Hic igitur codex, cuius legitur descriptio apud Kirchnerum nov. quaest. Hor. pgg. 22 sqq., admodum est utilis ad fidem curamque Cruquii examinandam et ad errores quosdam eius corrigendos et supplenda quae praetermisit. Ac tamen dolendum, quod libri Blandinii interciderunt: quamquam egregie falli existimo eos, a quorum sententia ne ipsum quidem Bentleium alienum fuisse docent ea quae adscripsit ad sat. I, 6, 126, qui putent inventis his libris aut horum simillimis tam multas novas easque praeclaras in Horatii scriptis praesto fore dittographias, ut velut nova incipiat aera crisis Horatianae.

Ex reliquis codicibus plurimum tribui Bernensi antiquissimo (saec. VIII vel IX), qui etsi haud paucas habet corruptelas et interpolationes, tamen aliquot in locis aut solus aut paene solus servavit

verum. Ab hoc non ita multum differt cod. Monac. 14685 (saec. XI) pars ea quam Kellerus significavit littera C.

Ex Bentleii codicibus maxime nos adverterunt Graevianus ac Lugdunensis et collegii Reginensis, ex Kelleri Parisini 7971, 7974, 7900[a] Ambrosianus O. 136; qui quidem omnes sunt saec. IX vel X.

Neque desunt exempla, ubi unius duorumve librorum eiusdem aetatis scripturas praetulerim testimoniis codicum, quos modo memoravi, maxime ubi vel sola utenti ratione magis viderentur probabiles illae. Nam et librorum longe recentiorum et editionum principum quaedam propter causam eandem receptae sunt a nobis scripturae.

Praeterea ex scholiastarum commentis erutas nonnullas recepimus dittographias. Et persuasum habemus posse etiam alias indagari, ut tamen certum sit firmumque, eos, si summam rem spectes, non aliis esse usos codicibus quam quibus nos utimur, neque ex Probi et antiquissimorum criticorum studiis Horatianis quidquam ad eos permanasse.

Nec vero grammaticorum aliorumque scriptorum qui afferunt verba Horatii testimoniis multum iuvamur in crisi factitanda, ut appareat iam Quintiliani tempore eandem fere fuisse formam eundemque habitum carminum Horatianorum atque aetate Carolingica.

Iam Horatii libris sive explicandis sive emendandis cum a renatis inde litteris operam navarint plurimi, saeculi potissimum sexti decimi doctorum, ut puta Fabricii, Lambini, Cruquii, Torrentii, Pulmanni, aliorum, industria congesta sunt, quibus postea quasi publica et communi materia uterentur litterati. Horum plerosque ut doctrina ita ingenio longe antecessit Bentleius, cuius tamen inventa statim post obitum eius omissa per ignaviam nostro

demum saeculo quo par erat honore haberi coepta sunt. Proxima huius sunt Petri Peerlcampii et Augusti Meinekii merita, ut tamen illius detegendo errori quam inveniendo vero ingenium fuerit aptius.

Quorum dum contemplor indolem, saepe venit in mentem quod de uno ex eis dicere solebat Hemsterhusius, movere eum multa non movenda, sed plerisque locis veteres scriptores, si ita scripsissent, ut ille legendum decrevit, melius fuisse facturos.

Quod cum ita sit, quamquam commentariis hisce Horatii librorum repraesentatur species ea, quam ipsi informavimus animo, non qualem Bentleius vel Peerlcampius sive Meinekius, tamen vel nunc plurimum tribuimus existimationibus horum.

Sed ut de nostris disseram curis, ratione ac via in explicandis emendandisve scriptis Horatii eadem plane sumus usi atque in editione superiore, perinde ut respueremus horum pravitatem, qui nihil nisi ab omni parte perfecta Horatio posse adscribi existimant, et illorum, qui ei ineptias pueriles et vix philologorum deterrimis condonandas tribuunt.

Ac de interpolatione carminum Horatianorum quid statuam, plenissime est expositum opusculo quod extat annal. philol. a. 1863 [pgg. 176—184] nec minus libro, quo classicorum apud Nederlandos studiorum originem et progressus sum persecutus [pg. 113 sqq.]. Neque nunc rationes mutavi, quamquam paullo plura obelo sunt notata quam prius factum. Etenim cum certo constet iam Claudii vel Neronis tempore inventos in Horatii carminibus, plane ut in Vergilii, versus suppositicios atque adeo de duabus interpolationibus [c. III, 11, 17—20; IV, 8] hodieque extantibus in codicibus Horatianis non videatur posse dubitari, non temperavi mihi, quin excluderem, quaecumque aut sententiam carminis perverterent aut alioquin essent inepta; quae

parum pulchra viderentur ac nitida, cum talium rerum sensus varius sit et fluxus pro diversitate temporum et iudicandi ratione, reliqui intacta. Ceterum quod omnes probabilitatis numeros implet proximis post Horatium annis LX irrepsisse quidquid in libris eius latet versuum spuriorum, etiam metricis rationibus comprobatur. Nam c. II, 20, 11 quod legitur 'superne' correpta finali, agnosces Lucretii, qui item breviavit, imitationem, quam proximo cuique Augusti aequalibus tempori libens adsignabis. Praeterea in versu aeque suppositicio Asclepiadeo [I, 6, 14]

digne *scripserit* aut pulvere Troico,

notandum dactylicum vocabulum huius metri in pede altero haud ita raro quidem apud Hor. sed numquam reperiri apud Senecam. Nec vero est cur labes, quas traxit c. 8. l. IV, longo post Horatium intervallo inditas ei putemus. Nam strophicam lyricorum eius artem iam Claudii ac Neronis aetate prorsus ex peritia hominum evanuisse olim comprobavi [d. r. m. 118].

Sed ut reliqua iam persequar, inscriptiones carminum cur omiserim, ut Meinekius et alii, vix est quod disseram. Tamen illud sat constat eas magna ex parte non per medium aevum, sed ultimis imperii Romani saeculis esse ortas, nec a librariis, sed a grammaticis adiectas. Ceterum qualemcumque ducentes originem relicturus fui, si facerent ad lectionem iuvandam. Sed aliter res habet, cum scholastici illi primos potissimum versus fingendis titulis adhibuerint, ut tamen, si ex illis nulla posset elici sententia breviter explicanda, media etiam et summa respicerent. Fefellit ea res aliquando Bentleium.

Praeterea notandus mirus quidam amor et pravus homuncionum illorum, quo inpulsi studerent poetas facere personam sive rem quamcumque adloquentes.

Veluti c. IIII, 4 habent codd. plerique ineptam inscriptionem ad urbem Romam sive Romanam, ductam ex illo [v. 37] *quid debeas, o Roma, Neronibus.* Quid quod II, 18 legitur in libris multis tituli instar *ad aurum?*

Quodsi in nominibus personarum, ad quas data sunt carmina, perscribendis quaedam accesserunt inscriptionibus ex scholiis Horatianis, tamen talia potius interpretationi sunt servanda aut in indices referenda.

Iam antequam ad singula Horatii carmina tractanda me applicem, notabo haec.

Horatius etsi numquam eadem usus est popularitate qua Vergilius, tamen probe intellexerunt Romani, quantum ei deberent. Et maxime quidem apparet magna illa saec. p. Chr. n. primi ingenia, quorum clausit agmen Tacitus, et studiosissima eius fuisse et peritissima, cum quidam inepte dixerint eum tempore illo vix esse lectitatum. Mansit ultimis imperii Romani saeculis admiratio eius et fortasse aucta est, sed ut potius esset scholastica et plerumque servilis quam qua homines liberaliter eruditi solent prosequi magnos scriptores. Post restaurata saec. XV humanitatis studia alii aliter de Horatio iudicarunt. Ego quid existimem de eo, quibus cupido fuerit cognoscendi, poterunt doceri libro 'de vita Horatii et scriptis', quem intra paucos menses sum editurus.

C. I—VIIII. Nota Horatium in primis novem huius libri poematis diversis ubique usum esse numeris, nimirum ut statim ipsa πολυμετρίᾳ lectorum animos lyrico carmini adsuefaceret et conciliaret.. Nova autem et aliena ab his, quae in limine operis posuit, metra adhibuit quattuor, non plura, et quidem carminibus VI. At in epodis contrario plane modulo delectatus opuscula variis generibus versuum constantia in ultimum redegit volumen idem.

Neque illud temere institutum, quod cum primo

carmine compellatus esset Maecenas, ad quem data sunt omnia Horatii scripta, secundum dedicatum est Caesari, qui tum maxime id moliebatur, ut imperium Romanum, domi bellique concussum, restitueret in integrum, tertium Vergilio, poetarum huius aetatis, ut vulgo existimabant, principi et Horatii amicissimo.

I, 1, 6 *evehit ad deos.* Minus bene, euphoniae legem si attendas, habet illud quod scripsit de coniectura Bentleius *evehere,* ut alibi idem [III, 24, 44] *deserere* pro *deserit,* quae displicent quadruplicata e littera. Legitur quidem infra similiter [I, 6, 12] *culpa deterere ingeni,* nec tamen talia temere inferenda poetis. Cf. d. r. m. 451.

I, 1, 16, 17 *oppidi — rura;* ita I, 7, 11 *Larisae campus opimae.*

I, 2, 9—12. Hanc stropham ut Ovidii magis, unde ex parte ducta est [met. I, 296], quam Hor. similem damnavi ut Mein. et Peerlc.

2, 21 sq. *audiet cives acuisse ferrum, quo graves Persae melius perirent.* Non potest negari male se habere illud *cives acuisse ferrum,* cum id ipsum desideretur, in quo summa sententiae vertitur, puta *contra cives.* Quod cum ita sit, olim conieci scribendum, quod altius introspicientibus apparebit facile potuisse perverti a scribis septimi sive octavi saeculi *audiet cives cecidisse ferro.* Nam et saepe poetae cadendi pereundique vocabulis promiscue usi sunt, velut ipse Hor. ep. II, 3, 68, 70; Ov. met. I, 240, 1. Propius etiam accedit ad traditam scripturam quod Ae. Baehrensio in mentem venit *iacuisse ferro;* at Madvigius, Ieepius, Ecksteinius *rapuisse ferrum;* cf. lect. Hor. pg. 692 sq.

2, 39, 40 *acer et Mauri peditis cruentum voltus in hostem.* Mauros cum equitatu potius quam peditatu excelluisse omni tempore sat constet, nonnulli dixerunt videri Horatio in versibus hisce adornandis obversatam esse picturam quandam. Ego tamen quo fieri modo

possit, ut in loco communi non notam lectoribus plerisque et obviam, sed inauditam plane, et quam ne coniectando quidem possis adsequi, rem tangat poeta non intellego. Neque ullum antiquitatis auctorem nobiliorem inseruisse puto libris quae nonnisi picturarum vel statuarum peritis in auxilium adhibitis possent intellegi, minime autem omnium homines Romanos. Quid enim? Nonne testatur Tacitus [dial. de or. 11] populares suos picturas et statuas cum semel vidissent transire et esse contentos? Hosne ergo tam acriter curasse putas res istas, ut obscurarent libros inserendo quae nemo nisi ĕidem urbi atque adeo isdem pinacothecis sive templis ac porticibus innutritus posset intellegere? Itaque h. l. omnino reponendum cum Bentleio et Fabro illud *Marsi*.

I, 2, 41 sqq. Graviore haec interpunctione ab eis quae praecedunt separanda apparet. Nam cum antea Hor. dubitasset de futuro vindice imperii, rogassetque, ut tandem numen qualecumque veniret ad rem restituendam, iam agitur de invento et praesenti.

2, 41—43. Imitatus haec Calpurnius, quem aequalem Neroni fuisse probabiliter statuit M. Hauptius, IV, 142 sqq.

> tu quoque mutata seu Iuppiter ipse figura
> Caesar ades e. q. s.

Horatium saepe a satiricis expressum imitatione sat constat, praeterea ab Ovidio aequali, tum a Seneca, ipsa numerorum similitudine id conciliante, et a Martiale, nec non ab Ausonio, poeta scholastico. Aliquanto rarius reliqui eundem sunt secuti poetae, frequentius tamen quam creditur vulgo.

I, 3, 18 *qui siccis oculis.* Suspectavit illud *siccis* Bentleius, sed bene adseruit Peerlcampius.

I, 4, 16 *Fabulae Manes* non dicuntur velut re omni carentes et prorsus ficticii, sed quia plurimi ac diversissimi de eis feruntur hominum sermones, ut apud

eundem Horatium extat *fabula quanta fui* et similia alibi. Quod notarunt viri docti hunc locum obversatum esse Persio cum scriberet [v, 152] *cinis et manes et fabula fies,* recte quidem potest habere. Sed cum etiam in clausula hexametri epistularum inveniatur [I, 13, 9] illud *et fabula fias,* non abhorret a probabilitate ex hoc loco sensu vocabuli quod est 'fabula' leniter inmutato sumpsisse Persium verba quae sunt *et fabula fies* nec respexisse illum, unde sum orsus. Ceterum imitationem lyricorum Horatii scriptorum in satirico carmine non puto inveniri nisi in Persii libro.

4, 17 *et domus exilis Plutonia.* Male illud *exilis* suspectavit Peerlcampius. Videndum ultimae Propertii elegiarum initium, ubi item sepulcrum cum domo Plutonis confundi apparet.

I, 6, 2 *aliti* recte Passeratius, *alite* v.; cet. cf. lect. Hor. 693, 94.

I, 6, 13—16. Seclusi obsecutus Meinekio.

I, 7, 1. Hanc oden in binas discerpsere librarii quidam et grammatici; sed id quod verum est tuentur cum Porphyrione Pseudoatilius [p. 358 G.] Victorinus [228, 29 G.] Diomedes [pg. 520 K.] anonymus de metris Horatianis [gr. lat. III, 470].

7, 16. Recepi et hoc loco et aliis nonnullis, ubi per codd. saec. X quamquam numero pauciores liceret, illud *nec.* Tantum enim abest ut adsentiendum putem Meinekio qui interdum velut c. II, 9, 4. 15 ex arbitrio reposuit *neque,* ut id potius a lyricis et iambicis, modo liceat per metrum, removendum esse censeam. Videnda quae notavi d. r. m. 395 sqq.

7, 19. Illud *molli* imperativum potius esse quam ablativum ne nunc quidem mihi videtur improbabile. Quamquam potuit Horatius dicere h. l. *finire labores vitae* eadem cum hyperbola, qua usus est III, 4, 39.

7, 27 *nil desperandum Teucro duce et auspice Teucro.*

Rescribendum existimavit Bentleius *auspice Phoebo*. Mihi sat bene retineri videtur posse vulgata, eodem si sensu accipimus illud *auspex*, quo Horatius semet ipsum dixit auspicem III, 27, 8.

I, 8. Videnda quae de hoc carmine dixi mus. Rhen. XXV, 561 sqq.

9, 9—12. Minus recte hos versus suspectatos esse censeo a Meinekio, qui ταυτολογίαν eis exprobrat intolerabilem. Apte vero faciunt ad deorum potentiam plene declarandam, cum acriore vocis intentione proferri oporteat illud *qui*, ut sensus sit verborum hic '*dei* cum iubent componi tempestates, ne vestigium quidem pristini tumultus in mundo remanet'. Ceterum cf. Stat. theb. I, 479, 80.

I, 10. Videnda quae dixit de hoc hymno O. Iahnius Hermae III, 187.

I, 12. Hoc carmine quasi per dialogum Horatium egisse cum Clio, ita, ut mortali XII priores versus, Musae reliqui cederent, statuit Iacobus Bernaysius, sed perperam. Videnda quae mus. Rh. XXV, 563 sqq. disserui.

Ib. 1. 2. 3. Debet mirum videri cur Horatius neglecto Pindari exemplo et posthabito naturali quemque ipse statim observavit ordine virorum prius et heroum quam deorum mentionem iniecerit. Cuius rei quae esset causa, d. r. m. pg. 279 ostendimus.

12, 9—12. Omnino secludendam existimavi hanc stropham iam annis abhinc XXV; nam ut alia mittam, ineptum est et exemplo carens dici Orphea *quercus* duxisse fidibus, postquam modo dixerat Horatius *silvas*, quarum et ipsae pars sunt *quercus*, illum canentem esse insecutas. Nempe quod saepe occurrunt apud poetas similia quae videantur minus curiosis ut illud 'quis neget arduis pronos relabi posse rivos montibus et Tiberim reverti', monendum tali condicione, ut res postulat, exempla, quae adduntur generi, magis scilicet vividam ac perspicuam reddítura orationem, statim con-

tinuo ordine nec alienis interrupta subiungi. Nota autem interpolatorem observasse Vergilii illud de eodem Orpheo *threicia fretus cithara fidibusque canoris.*

12, 13, 14 *quid prius dicam solitis parentis laudibus.* Vid. mus. Rhen. xxv, 567. *Parentem* etiam dixit Iovem Seneca epist. 107 in versu expresso ex Graeco: *duc o parens celsique dominator poli.* Mox v. 21 id quod est *proeliis audax* ad Minervam, non ad Bacchum pertinere perspexit Bentleius.

12, 31, 32 *et minax, cum sic voluere, ponto unda recumbit.* Verum puto haud dubie quod placuit Heinsio et Bentleio *sic di voluere.* Nam quod vulgo optinet *cum sic voluere*, inepte ταυτολογεῖ; et excidisse voculam in antiquissimis exemplaribus Horatii, rimanti lectionis varietates, quas videre est apud Kellerum, facile apparet. — Cet. cf. ep. 9, 3.

12, 37—44. Omnino accedendum existimavi Hauptio qui delendos hos asserit versus, quos quidem alienos a proposito carminis et ratione quam in viris Romanis celebrandis secutus est Hor. suptilius inquirenti lucide apparebit. Vnde in vv. 35, 36 facile carebimus coniecturis doctorum, e quibus duas memorandas existimo, Bentlei *anne Curti,* Hamacheri *an catenis nobilitatum,* ingeniosam utramque, sed hanc a metro minus commendatam. — Cet. cf. m. Rh. xxv, 568 sqq.

Ib. 43 *arto* B, *apto* v.

Ib. 47 *Marcellis* Peerlc., *Marcelli* v.

i, 13, 3 *vae.* Semel hac interi. usus est Hor., ut et semel [iii, 5, 7] illa *pro,* numquam *ei.*

i, 14. Hoc carmen, quod inter antiquissima Horatii lyrica referendum videtur, simili modo quo in sequente eum Bacchylidis quaedam in proprios usus convertisse existimat Iahnius, abbreviasse de maiore opere Alcaei existimo, ut ex particula quadam eius integrum conficeret. Nam hunc et ipsum rempublicam navi ad-

aequasse sat constat [cf. frg. 18. 19 ap. Bergkium ed. III]; nec vero ullo adduci possum pacto, ut toto eum allegoriam carmine persecutum esse existimem. Videnda etiam quae Iahnius adnotavit ad I, 10.

I, 15, 9; 35, 33. Reposui iam, secutus Bentleium, illud *eheu*, quod legitur in cdd. satis multis, pro *heu heu;* nam interiectionem *heu* cum hiatu nemo adhibuit inter dactylicos.

I, 15, 27, 8 *ecce furit te reperire atrox Tydides melior patre.* Haec sua carebunt elegantia, nisi illud *atrox* separetur a voc. insequente, ne hoc duobus oneretur epithetis, ut aut iungamus *furit te reperire atrox* qua admissa distinctione *atrox* positum pro *atrociter*, aut commatis secludamus verba *te reperire atrox*, ut suspensum sit *reperire* ab *atrox.* Nam Horatius quam saepe et quanta cum audacia adiectivis addat infinitivos, nemini ignotum.

I, 15, 36. *ignis Iliacas domos.* Reponendum esse statui quantumvis tenui librorum auctoritate firmatum illud *Pergameas,* ut existumem ex proxime praecedenti *Ilio* inrepsisse quod iam vulgo fertur. Et similia in libris Hor. aliquotiens occurrunt vitia. Cf. c. III, 4, 9. 10. IIII, 5, 17. 18. Neque enim adducor ut credam basin hoc loco, quod numquam alibi vel in glyconeo metro vel in asclepiadeis, quae descendunt inde, admisit Horatius, tolerari posse trochaicam. — Ceterum conferenda Vergilii illa *venit summa dies et ineluctabile fatum Dardaniae; fuimus Troes, fuit Ilium et ingens gloria Teucrorum* et porro *ceciditque superbum Ilium et omnis humo fumat Neptunia Troia.* Ita Ovid. met. XIIII, 466 sp. *postquam alta crematast Ilios et Danaas paverunt Pergama flammas.* Seneca Tr. 19 sqq. *diripitur ardens Troia, nec caelum patet undante fumo; nube ceu densa obsitus ater favilla squalet Iliaca dies.* Propertius IIII, 1, 31 sq. *exiguo sermone fores nunc Ilion et tu Troia bis Oetaei numine capta dei.* Nimirum

sicut dei atque homines, ita etiam loca bruta gaudent πολυωνυμίᾳ. Denique quod Meinekius cum Peerlcampio totam stropham, in qua sunt illa 'ignis Iliacos domos' Horatio abiudicat, libenter accederem eis, nisi abiectis versibus ultimis videretur clausula apta desse carmini. Et hercule decebat exitium Troiae, longe gravius illud morte Paridis hominis vilissimi, non tantum uno versu breviculo ac subobscuro [8] defleri. — Ceterum in medio opusculo iustum sententiarum conexum desidero. Nam et pro historiae fide et pro simplici rationum probabilitate oportebat prius fugam Paridis secessumque et luxuriam quibus vitaret pericula describi quam, quae tandem evenere, poenas adulterii et mortem. Neque apte continuantur illa *non Laertiaden — respicis, urguent te Teucer, te Sthenelus* e. q. s. metro priori, ubi non vivi Paridis, sed occisi facta est mentio. His facile medeare incommodis traiectis strophis quarta et quinta post octavam. Hoc si admiseris, etiam illud evenit, ut ordinem persimplicem et versibus 6. 7. 8 indicatum, quo primum Troianorum labores, mox Paridis et proxime insecutum ipsius Troiae exitium enarranda proponuntur, iam retineat poeta. Et ut sic trium, ita supra [I, 3, 28] duorum versuum intervallo repetitur 'gentis' vocabulum. — Ceterum cum versibus sex qui sunt a quinto decimo inde Hor. nonnulla de Homero [Il. III, 54, 55; 382] traxerit, eo magis mirum, quod ei in notissimis quibusdam rebus obtemperare noluit hoc carmine.

Praeterea videnda quae Iahnius de hoc carmine disseruit Hermae III, 184 sqq., qui mihi quidem persuasit neque allegoriam contineri illo et videri Horatium iudicio nondum satis subacto usum ex ampliore Bacchylidis poemate excerpsisse proprioque instaurasse opusculo vaticinium Nerei. Quod cum inter prima lyrici generis compositum esse ab auctore plerisque adsentiar, dubito aliquando an statuam eum variandi

studio abreptum pro eis quae apud Bacchyliden invenerat minus congrua substituisse nomina.

I, 16, 8 *si* B, M, al., *sic* v.

I, 20, 5 *clare Maecenas eques.* Vulgo *care.* Illud ex cod. regiae societatis restituit B. Atque ita in Lipsii operibus I, 786 ed. Vesal. legitur. Ceterum similis varietas membranarum in illo [III, 13, 14] *nec clari lapides,* ubi recte idem Bentleius *cari.*

20, 10 *liques* Kruegerus m. Rhen. XXV, 634, ut puto recte; *bibes* v.; cf. lect. Hor. 694 sq.

22, 2 *non eget Mauris iaculis. Mauris* pro *Mauri* iam scripsimus secuti codicum maiorem longe partem et meliorem, licet minus illud commendetur ab euphonia. Etenim homoeoteleuti exemplum quale erit in medio versu tale *Mauris iaculis* perraro inveneris in melicis Horatii, ut I, 3, 18. Videnda etiam quae Bentleius adnotavit ad c. II, 14, 27 et ep. II, 1, 85.

22, 13—16. Suspectant P et M, recte, ut puto; cf. lect. Hor. 695.

23, 5, 6 *vepris* — *ad ventum* B et M, nescio an recte.

25, 20 *Euro* cum Aldo B, M, al., *Hebro* v.

C. I, 26, 3 sqq. *quis sub Arcto rex gelidae metuatur orae, quid Tiridaten terreat unice securus.* Illud *quis* (pro quo pauci cdd. habeat *qui*) non posse non esse nominativum iam in pr. ed. indice notatum. Sed tollenda tautologia intolerabilis in eis quae sunt *quid Tiridaten terreat.* Nec enim terrorem a Parthis, qui volentes eum sibi adsciverant, Tiridati iniectum, sed minas a Phrahate venientes intellegendas quivis videt. Et quid omnino ad Hor., hominem Romanum, terrores Parthi? Scribendum *quod Tiridaten terreat!* Nimirum cum Tiridates, ut Parthus, hostis esset nomini Romano, Horatius huic imprecatur mala, quibus ipse carere velit. Notum tale genus dicendi, quo Horatius usus c. III, 27, 21 sqq. et alii passim. Ceterum hoc carmen inter antiquissima esse Horatii inde bene conclusit Lachmannus,

quod in versus paenultimi secundo iambo invenitur vocabulum in iambum exiens, quod quidem est nomen proprium:

hunc *Lesbio* sacrare plectro.

26, 9 *Pimplei dulcis.* Etsi possit defendi illud *Pimplea* collatis eis quae exhibui d. r. m. 257, tamen cum sat appareat Porphyrionem invenisse in exemplari proprio lectionem priorem, in hac adquiescendum putavi.

I, 27, 19 *laboras Charybdi* codd. multi, al. *laborabas;* corr. Aldus.

27, 23 sq. *vix inligatum te triformi Pegasus expediet Chimaera.* Ex hoc loco ductum quod medii aevi scriptores Chimaerae vocabulo promiscue utuntur pro scorti. Vnde Iohannes de Gallandia [v. 582] 'est meretrix scortum Thais lupa capra Chimaera'. Praeiit Valerius epistula ad Rufinum '*Chimaeram miser nescis esse quam petis.* et scire debes quod *triforme* monstrum illud insignis venustetur facie leonis, olentis maculetur ventre caprae, virulentae armetur cauda viperae'. — Apparet imitatio Horatii, quamquam pleraque traxit Valerius ex noto Homeri versu.

I, 28. Hoc carmine statuit Weiskius ann. philol. XII, 1, 359 sqq. induci verba facientem umbram eiecti ad litus Calabrum, quibus compelletur Archytae eo in loco sepulti umbra ac postremo nauta praeternavigans. Quam explicationem ut Meinekius ita nos probandam existimamus. Ceterum carmen hoc, ut I, 7, inter antiquissima esse Horatii ipso metro videtur indicari.

28, 5 sq. *aerias temptasse domos animoque rotundum percurrisse polum.* Pro illo *aerias* reponi vult Meinekius *aetherias.* Sed vix opus. Ita enim Catullus [XLVI, 5 sq.] 'ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans dulcis amor gyro devocet aerio'. Et Verg. cum campos Elysii, vulgarem secutus opinionem, largiore aethere ac purpureo lumine vestiri dixisset [Aen. VI, 640], mox tamen [ib. 886] haec subiungit:

sic tota passim regione vagantur
aeris in campis latis.

Ceterum cum Catulli versus quos attuli petiti sint ex tralato Callimachi opere de coma Berenices, credibile est praeiisse hoc ut alia poetis Latinis Alexandrinos. Tamen apud Quintum III, 657 scribendum existimo μεγάλοιο κατ' αἰθέρος, sicut alibi semper idem. Cf. et III, 665. 708 ed. Tychsenianae.

28, 21 sq. *me quoque devexi rapidus comes Orionis Illyricis Notus obruit undis.* Omnino recipiendum erat, etsi tenui codicum auctoritate munitum, illud *rabidus*, cum non celeritatem Austri, sed violentiam hoc loco tangendam fuisse facile appareat. Neque curo membranas saec. VIIII vel X, cum constet iam illo tempore atque etiam priore parum fuisse compertum grammaticis, inter *rapidum* et, quod rarius occurrebat vocabulum, *rabidum* quid interesset.

Ib. 24 *ossibus et capiti inhumato.* Videnda quae diximus d. r. m. pg. 311 et ad ep. 11, 24.

I, 31, 9 *Calenam* Porph., Bentl., *Calena* cdd.

I, 32, 5 *dulce lenimen medicumque salve. medicumque* Lachmannus, *mihi cumque* cdd.; cf. lect. Hor. 696.

I, 35. Hanc oden in exemplari suo adnexam sine intervallo praecedenti invenit Diomedes [pg. 521 P]. Tamen minime accedendum Peerlcampio, qui dicit posse aliquem suspicari eam iungendam esse priori. Immo huic si obsecuti erimus, mirum quantum ταυτολογήσει oratio, cum ultima stropha carminis XXXIIII plane eodem sensu sit quo prima subsequentis. Nec apte tribuemus Horatio ultro repetita proximo intervallo illa *sustulit* — *tollere.* Ac tamen necessitudine quadam artiore nexa sunt et ligata inter se haec opuscula; quippe apparet Horatium hic, sicut alibi saepe amarunt et ipse et alii poetae Latini, sententiam quam in fine poematis posuerat accuratius esse persecutum curis proximis. Cuius rei exempla maxime notabilia habes libri III carmini-

bus prioribus 6. Nam primi finem et secundi initium inter se apte congruere nemo negabit nec magis ex secundi exitu pendere principium tertii. Ita cum 3, 69 sqq. dixisset poeta graviora quam quae lyrae convenirent relata hoc carmine, insequenti invocat Calliopen ipsam, ut longum sibi diceret melos; quis enim melius sciret Musa, quid lyrico esset aptum poemati? Eadem ode finitur describenda Iovis ac deorum contra Titanas pugna. Huc aperte respicit quintae exordium '*caelo tonantem credidimus Iovem regnare,* praesens divus habebitur Augustus'. Denique ultimo hoc opusculo cum descripsisset priscorum Romanorum circa rempublicam et ius fasque observantiam, iam sexto qui ipsius tempore obtinebat contemptum rei divinae et luxuriam ac privato tantum commodo deditum animum apte persequitur. Amant autem poetae carmina sententiae quodam nexu ligata etiam metro eodem continuare.

35, 2, 3 *praesens vel imo tollere de gradu mortale corpus.* Verg. aen. I, 70 *aut age diversos et disice corpora ponto.*

35, 5, 6 *te pauper ambit sollicita prece ruris colonus.* Illud *ruris* si pertinet ad *colonus,* perinde abundat ut infra [v. 30] *orbis.* Sed fortasse iungendum est cum *prece,* ut ap. Verg. legitur *lacrimae rerum* et *ereptae virginis ira.*

35, 17 *serva* bene cdd. optimi plerique cum scholiastis. Nam, ut recte dictum est, Necessitas, velut lictores vel apparitores, cum insignibus officii reginam praecedit Fortunam.

35, 21, 2 *te Spes et albo rara fides colit velata † panno, nec comitem abnegat.* Id quod est *panno* cum vix possit carere corruptela, a Meinekio commendari memini *peplo,* quod et Sengero venit in mentem. Qui quod magis probat *alba rara fides colit velata palla,* cum alioqui sit laudabile, propter dysphoniam, quae est in illis *alba rara — velata palla,* non potest admitti.

In sequentibus merae tenebrae, nisi scripseris, quod coniecit nescio quis, *sed comitem abnegat.* Manet nimirum Fides in iacente regia [c. I, 37, 25], cum vulgus infidum cedat retro.

I, 37, 23, 24 *nec latentes classe cita reparavit oras.* Locum nondum satis expeditum vellem obelo notassem. Ceterum quod Meinekius scribendum esse coniecit 'sollicitare paravit oras', cum sententiae optime conveniat, similem tamen numeris illius alcaicum decasyllabum apud Horatium frustra quaesiveris.

I, 38, 6. Retinui librorum scripturam *sedulus curo.* Videnda Mein. praef. pg. 11 et Lachm. comm. Lucr. 362.

C. II, 1, 30 *quae caret ora cruore nostro?* displicet rhotacismus, quem tamen nescio an consulto admiserit h. l. Hor.

II, 2, 23—24 *quisquis ingentes oculo inretorto spectat acervos.* Tibullus lib. I [1, 77] *ego composito securus acervo.* Similiter etiam Lucanus lib. V [753] *congestae pondera massae.* Quamquam fatendum ibi quinque versibus ante et duobus post occurrere *auri* vocabulum. *Quisquis* positum pro *siquis,* ut III, 24, 25 *o quisquis volet inpias,* ubi male Bentleius *quis quis.*

II, 3, 16 *arta* Peerlc.

II, 4, 9—12. Adstipulandum iam puto Peerlcampio, qui hos vv. iubet deleri; cf. lect. Hor. 697.

4, 4; 16, 29 *Achillem.* Horatium in lyricis cum Graecanicis potius Graecorum flexionibus studuisse constet, reponendum videtur *Achillen.*

II, 6, 5 sqq. *Tibur Argeo positum colono sit meae sedes utinam senectae, sit modus lasso maris et viarum militiaeque. Sit domus* Peerlcampius et Meinekius. Sed languet illud *domus* propter ταυτολογίαν. Ferrem sine offensione ut puta tale *sit sedes et domus,* ut saepe similia alibi. At displicet mirificum in modum idem addita ἐπαναφορᾷ, nec puto tolerandum, in carmine praesertim lyrico. Firmari autem vulgatam versu

Avieni [descr. orb. 100] *hic modus est orbis Gaddir* pridem docui [d. r. m. 157]. Et ipse Horatius infra *nulla certior tamen rapacis Orci fine destinata aula divitem manet.*

6, 18 *et amicus Aulon fertili Baccho.* Ita cdd., corr. N. Heinsius. Bacchus enim hic pro vite dicitur, ut saepe; fertilis autem vitis ut alibi *fecunda vitis* et *segetes feraces.* Ita apud Florum I, 11 ed. Iahn. cum libro Nazariano legendum *hic amicti vitibus montes,* non *amici,* id quod placuit Kellero, qui attulit hunc locum. Contra illud quod reponendum esse statuerunt Bentleius et Meinekius *apricus Aulon, fertilis Baccho* propter geminati epitheti inelegantiam mihi quidem non probatur.

II, 8, 2 *Barine* corruptum, *Carine* M.

8, 3 *uno* cdd., *unco* recte Horkelius.

II, 11, 23, 24 *incomptam Lacaenae more comam religata nodo.* Ita B, et probat M, qui affert Propertii illud de Lacaenis [IIII, 14, 28] 'est neque odoratae cura molesta comae'. Cdd. habent *nodum* et exceptis paucis *incomptum;* praeterea multi *comas.*

II, 12, 22 *aut pinguis Phrygiae Mygdonias opes.* Mirum genus dicendi nec tamen prorsus exemplis destitutum. Ita Homerus Il. II, 54 Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος; Od. XI, 634 [cf. et Il. V, 471] μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου; Lucr. I, 474 ignis Alexandri Phrygio sub pectore gliscens.

II, 13, 15, 16 *Poenus — timet* cdd., corr. Lachm.

II, 16, 26 *et amara lento temperet risu. Leni* Bentleius. Sed recte defendit vulgatam Zangemeisterus [M. Rh. XVIII, 332 sq.] adlato Ciceronis de oratore loco [II, 6, 279] '*huic generi quasi contrarium est ridiculi genus patientis ac lenti.*

II, 17, 21 sq. *utrumque nostrum incredibili modo consentit astrum.* Perinde humiliter dictum IV, 2: *apis Matinae more modoque.*

II, 18, 30 *rapacis Orci fine destinata.* Pro illo *fine* quod legitur et apud Servium et in deterioribus libris Horatii *sede,* videtur id ab eis profectum, quibus displiceret *finis* genere feminino. Ceterum videnda quae notamus ad II, 6, 5.

II, 18, 34 *regumque pueris nec satelles Orci.* Corruptum esse illud *pueris* in ed. priore metricis rationibus evincere studui. Non enim solere Horatium in iambicis praeter trimetros aut anapaesto uti aut solvere arsin exceptis ep. 15, 23; 2, 61, ex quibus alterum exemplum primi pedis libertate, alterum depingendi per ipsos numeros festinationem gregis domum redeuntis studio excusandum. Itaque scribendum esse *puros,* sicut Lucretius IV, 1026 dixisset *puri saepe lacus propter* et poeta comicus ap. Cic. Tusc. disp. I, 39, 94 *modo puros, modo adulescentes* et Ausonius prof. Burdig. 10, 17 *credita purities;* cui praeiverat hoc Varro cum scriberet l. I rer. divin.: *quae in puritia est frequens polluta.* Dubito tamen iam, num talis synizesis sit apta melico carmini. Nam quod legitur II, 7, 5 disyllabum *Pompei,* nominis proprii excusatur licentia. Itaque gravius vitium latere suspicor; et fortasse scribendum *regumque proli.* Vix enim eo adducor, ut credam convenire huic carminis generi illud *regumque parvis,* licet *parvi* pro *pueri* etiam legatur apud Statium in Silvis et Thebaide.

II, 19, 24 *horribilisque* recte B, *horribilique* v.

II, 20, 9—12, id quod praeierant P et M, seclusi.

22, 13 *ocior* (vel *notior*) cdd., corr. B. Cf. d. r. m. 307.

C. III, 1, 1—4. Hos versus separandos a reliquis censet Meinekius quasi non primi tantum carminis sed etiam proximorum quinque prooemium. Equidem tamen ut divellam eos ab insequentibus, adduci non possum, cum prooemia talia epico potius carmini quam melico convenire existimem, quamquam ne illi quidem

adhibuere Romani. Neque versus tam paucos per se stare posse extra epigrammata vel scolia crediderim. — Ceterum nec illo artificio usus est Horatius quod Catullus in iambis et hendecasyllabis aliquando adhibuit [XVI. XXXVI. LVII. LII], ad augendam vim orationis ut repeteret primum versum loco ultimo.

III, 2, 17 *virtus repulsae nescia sordidae* etc. Hoc loco potius bellicae virtutis id est fortitudinis quam eius quae circa togata reipublicae officia versatur laudes praedicari expectaris. Sed enim poeta usus ambiguitate notionis ea subicit quae videmus. Similiter in c. XVI lib. II otii vocabulum cum ad vacationem laborum ac munerum exprimendam per sex versus adhibuisset, statim eo sensu usurpat, ut animus cura et libidine carens eo significetur. Ceterum quae sequuntur '*est et fideli tuta silentio merces*' rel. levissimo ac vix ullo cum praecedentibus vinculo cohaerere facile apparet. Nec tamen de lacuna cogitarim, cum sententiarum nexus in carminibus Horatii praeter erotica et symposiaca aliquando tenues nec solvi metuentes esse sat constet.

III, 2, 28 *fragilemve* Bentl., *fragilemque* v.

III, 3. Hoc carmen Meinekius cum aliis multis continuavit praecedenti; non recte. Neque enim media aut ultima huius poematis ullo modo faciunt ad ea, de quibus in priore egerat poeta; ut omittam indecorum prorsus et exemplo carentem circuitum esse odarum ita iunctarum. Nam sunt versus non minus CIIII, cum alibi non supra LXXX, vel si altius introspicias LXXVI, continuet in lyricis Hor. Ceterum videnda quae notavimus ad I, 35. Et ut Blandinii vetustissimi et noni saeculi testimonia mittam, Porphyrio quod testatur hanc oden non esse aliam quam superiorem — quid aliud significat nisi invenisse se ipsum in codicibus quibusdam carmen diremptum a praecedente? Praeterea grammaticus quidam — falso Servii nomine cir-

cumfertur — cuius libellum de metris Horatianis primus edidit Keilius [gr. lat. III, 468 sqq.] diserte testatur [pg. 470] ab illis *iustum et tenacem* novam ordiri oden. — Quid quod Marium Victorinum qui illud *miserarumst neque amori* duodecimum vocat carmen [pg. 234 G.] apparet et ipsum dirempta legisse secundum et tertium. Ceterum grammaticorum quam exigua fuerit dirimendis recte iungendisve carminibus diligentia ac prudentia, apparet vel ea re quod Diomedes prima sex libri tertii poemata existimavit esse unum.

III, 3, 11. 12 *quos inter Augustus recumbens purpureo bibet ore nectar.* Male Bentleius cum plerisque doctorum praefert quod in aliis codd. prostat *bibit.* Absurda enim nec ullo aequali Augusti, nedum Horatio, digna erit adulatio dicentis Caesarem quotidie in oculis hominum versantem adscendere solere caelum et inter deos recubare. Horum nempe convivae non prius esse licebat ei, quam receptus esset in caelum ab ipsis caelitibus. Vnde mox Iuno de Quirino adveniente *illum ego lucidas inire sedes, ducere nectaris sucos patiar.* Talis igitur honor conveniebat Augusto divo, sed non vivo.

III, 3, 21 *ex qua* recte Lchm. mus. Rh. III, 617; *ex quo* cdd.

3, 23 *damnatam* B, *damnatum* libri. Ceterum cur semper Horatium *Ilion* feminino, quo apud Homerum effertur, genere dixisse existimarem, nulla omnino erat causa. Ita et Ovidio modo *Ilios,* modo *Ilion* probatur. Praeterea videnda quae dicturus sum ad III, 7, 15.

III, 4, 10 *limen Apuliae; limina pergulae* Ae. Baehrensius, satis bene, ut in versu desperato. Quidam enim Horatii loci tam graviter affecti, ut sententiam, si non necessariam, aptam certe reddere eis non nimio mutandi periculo facto satis sit. Non recte Madvigius advers. crit. II, 54 *limina villulae.* Alia enim Horatii in saturis et epistulis et iambis, alia in lyricis demi-

nutiva adhibendi ratio. Ceterum videnda quae dixi lect. Hor. 698.

III, 4, 46 *umbras* recte Bentl., *urbes* v.

III, 4, 69—72. Seclusi ut Buttmannus et Meinekius.

4, 78 *reliquit ales. Relinquit* Porphyrio cum codd. sat multis, quod et ipsum poterit placere, modo perfecti esse statuamus temporis.

III, 5, 17 *perirent* Glareanus, *periret* cdd.; *perires* Lchm.; *inmiserabiles* Bentl., *inmiserabilis* cdd.

5, 37 *hic unde vitam sumeret anxius. Anxius* Kreusslerus, Lachmannus, *aptius* libri multi, alii cum scholiastis, quod interpolatione ortum facile apparet, *inscius*.

III, 6, 21 *motus doceri gaudet Ionicos matura virgo et fingitur artibus iam nunc et incestos amores de tenero meditatur ungui.* Ineptum esse illud *matura* nemo iam ut puto negabit post Peerlkampium, cum adiectis quae sunt *iam nunc* et *de tenero ungui* significetur apertissime aetas nondum matura. Vnde haud cunctanter scripsi *acerba*, quod ut sensui plane satisfacit, ita ne a litteris quidem nimis distat. Videtur fuisse antiquitus exaratum acera (u supra r), quod cum non recte caperent librarii, repetita ex initio proxime praecedentis versus littera initiali parvum errorem ingenti auxere peccato. Varro apud Nonium s. v. acerbum [pg. 247]. *maiores nostri virginis acerbae auris Veneriis* (vulgo *Veneris*) *vocabulis imbui noluerunt.*

6, 25. Cave credas illo quod est *mox* significari adulteria statim post initum matrimonium commissa. Id enim si statueris, quam ob causam addiderit poeta *iuniores*, non apparet. Sed hoc sibi volt, quando maritus senescere incipiat, mulierem habili adhuc iuventa et permittente quidem viro quaestum corpore facere simul ad libidinem et avaritiam explendam. Constat autem adverbium *mox* haud raro de longiore temporis

spatio interiecto adhiberi. — Ceterum quod legitur 30 illud *marito,* cum praecesserit v. 26 *mariti,* notandum Horatium ut plerosque poetarum veterum a repetendis breviore intervallo vocabulis non ita anxie abstinuisse.

III, 7, 15 *casto Bellerophonti.* Horatium Bellerophontae vocabulum modo primae modo tertiae aptasse declinationi, haud facile permoveor ut statuam. Et Homericam quidem formam uno loco [III, 12, 3] certam nec obnoxiam dubitationi reperiri apud eum sat constat. In versu, a quo profecta est disputatio, et Bernensium librorum vetustissimus et praestantissimi Parisinorum cum aliis nonnullis habent *Bellerophontae* sive quod idem valet *Bellerophonte.* Hinc haud dubitanter restitui oportuit *Bellerophontae.* Restat v. 28 c. XI l. IIII *Bellerophontem,* ubi nulla equidem adnotatur varietas lectionis. Sed quis ignorat quam saepe librarii scripserint *Atridem Pelidem* pro *Atriden Peliden?* Vt omittam illud *Bellerophonten* vel ea re commendari, quod Horatius in lyricis omnino Graecas flexiones substantivorum potiores longe habet Latinis? Quantum ad *Bellerophontae* vocabulum, primae id declinationi adaptasse iam vetustissimos Romanorum auctoritate ductos ut saepe Homerici carminis et *Melerpanta* forma declaratur et eo quod Ritschelius librorum secutus vestigia Plauto restituit [Bacch. 810] *Bellerophontam.* Ceterum *Bellorophontes* quod legitur scriptum in multis Horatii codicibus, de qua forma dixit Fleckeisenus ann. phil. a. 1866 pg. 8, non credo illud lyrico carmini convenire; atque adeo id a me receptum Prop. IV, 2, 2 doleo.

III, 9, 9 *me nunc Thressa Chloe regit.* Non inscite, sed ex more Horatii Peerlcampius *me nunc Thr. r. Chl.* Ita alibi *tempestiva petit Rhode, ventorumque regat pater.*

III, 10, 8 *puro numine Iuppiter.* Vere omnino Bentleius reposuit illud *duro,* nam quomodo *puro* hic possit

esse locus, cum praesertim appareat versu ultimo παρακλαυσίθυρον hoc decantatum esse imbrium violentia furente, equidem non intellego. Haesit autem vitium illud ex scriptura quadrata ut infra [26, 1] *puellis* pro *duellis.*

III, 11, 11 *nuptiarum expers;* nota *nuptias* dici pro *re venerea.* Similiter Naso Am. II, 7, 21 *quis — famulae conubia liber inire — velit.* Ita statim *maritus* pro *amatore,* et supra [II, 5, 15] *iam proterva fronte petet Lalage maritum.* Eodem sensu et *coniux* passim apud eroticos invenitur.

III, 11, 17—20. Hos versus si scripsisset Horatius, indigni erant hercule libri eius, in quibus recensendis praestantissimus quisque criticorum locaret operam. Sed enim non scripsit. Notandum autem illum non magis quam Tibullum, Propertium, Ovidium, alios multos uti adiectivo quod est *taeter.* Videnda quae notavi ad s. I, 2, 33. Nec apte Bentleius in saturis [I, 5, 7] *hic ego propter aquam, quod erat teterrima, ventri indico bellum.* — Notandum autem adiectivum illud maxime reperiri apud vetustiores poetas cum Catullo et mox apud similes horum Christianos. Vnde non mirum idem prostare apud eos qui fucata antiquitatis specie carmina sua interdum distinguere amant, puta Vergilium et Senecam.

III, 12. In metro huius carminis constituendo secutus sum Lachmanni sententiam [Zeitschr. f. Alterthumsw. 1845; 61. 62], et summam quidem rei olim perspexit Bentleius. De qua iam vix quisquam dubitabit, postquam demonstravi [d. r. metr. 116] etiam Laevium usum esse systemate ionicorum a maiori denorum et novenorum invicem se excipientium. Et Horatius quidem κατὰ συνάφειαν, Laevius ἀσυναρτήτως adhibuit versus, uterque ex natura proprii metri. Ceterum lineolis iniectis significavi post quartum quemque ionicum, item octavum videri factam incisionem,

etsi fatendum similem apud Laevium non reperiri. — Videnda etiam, quae dixi mus. Rh. xxv, 571 sq.

III, 13, 15. 16 *unde loquaces lymphae desiliunt tuae.* Eleganter poeta labdacismo usus et hic loci et alibi in verbis similibus [ep. 16, 48] *levis crepante lympha desilit pede.*

III, 14, 10, 11 *vos o pueri et puellae † iam virum expertae male inominatis parcite verbis.* Libri *nominatis* vel *ominatis;* corr. B. Cf. d. r. m. 306.

Ib. 22 *cohibere* cdd., *cohibente* Muretus, B, M.

III, 15, 11 *illam cogit amor Nothi.* Suspectat *Nothi* nomen Meinekius, sed satis ut puto firmat C. Keilius M. Rh. XVIIII, 617, qui aliter non inepte Pothi nomen substitui posse addit. Ceterum *Nothi* vocabulum etiam latinis titulis inveniri probat Zangemeisterus de Hor. voc. singul. pg. 6.

III, 16, 7 *risisset* B, ex more Horatii, *risissent* v.

III, 17, 2—5. Delevi cum Buttmanno et M.

III, 19, 12 *miscentor* Rutgersius, *miscentur* v.

III, 20, 7, 8 *tibi praeda cedat maior an illi.* Ita codd., corr. Peerlcampius.

III, 23, 17—20. Hos versus ut recte suspectarit Meinekius cum Peerlcampio et Guyeto, nihilo tamen magis erit res expedita. Nam pro certo mihi constat, quicumque interpolationes addidere Horatio tales fuisse homines, qui et sententiae, quam exprimere studerent, et proprietati sermonis latini plene possent satisfacere. Quod cum ita habeat, quaerendum iam erit de sententia horum versuum. Et illud quidem extra dubitationem est positum, nec pro nominativo habendum id quod est *sumptuosa hostia* nec ad illa *farre pio et saliente mica* suppleri posse *quam,* cuius mihi quidem hoc loco ellipsis particulae a Latinitate videtur aliena: certe similis usus exempla frustra quaesivi. — Simplicissima autem videtur explicatio haec, ut existimetur voluisse dicere Hor. ea ipsa re, quod hostia, quam ob-

laturus esset innocens, parva esset ac vilis, eum illis gratificaturum esse. Deos enim, ab hostiis abhorrentes, magis pectoris integritatem quam sacrificiorum magnificentiam respicere. Haec sententia, huic carmini aptissima, quamquam apud Iudaeos magis et Christianos quam apud paganos fuit pervulgata, tamen cur ab Horatii temporibus abhorrere possit videri, non intellego. Ita Seneca in nobilissimo fragm., quod apud Lactantium fertur [VI, 25] 'vultisne deum cogitare non immolationibus *et sanguine multo* colendum — quae enim ex trucidatione immerentium voluptas est? — sed mente pura, bono honestoque proposito'. Nam ne spuriam existimem stropham illam, hac potissimum causa prohibeor, quod et Lygdamus semel [III, 4, 10] et identidem Ovidius eam imitati esse noscuntur.

III, 24, 4 *terrenum omne tuis et mare publicum. Tyrrenum* libri. Corr. Lachm. Cf. II, 18, 20—22. *Publicum* sicut hoc loco etiam in epistulis dixit Horatius [II, 3, 396 sq.] *fuit haec sapientia quondam publica privatis secernere, sacra profanis.*

24, 39 *polo* bene vir doctus in actis societ. Traiect., *solo* cdd.; cf. lect. Hor. 698, 9.

III, 25, 9. *Exsomnis stupet Euhias. Edonis* nos cum B.

III, 26, 1. *vixi puellis nuper idoneus.* Omnino recipiendam duxi Caroli Frankii coniecturam, quae etiam Meinekio probatur. Nam qui fieri possit, ut sanus poeta in carmine, quod totum rebus amatoriis est dedicatum, dicere possit se iam abdicasse Venerem, aut quid sibi velit proxima stropha, talem interpretationem si sequare, non intellego. Ceterum vix est dubium quin imitatus sit hoc carmine Alcaeum sive Archilochum, quamquam exempla plane ad rem nostram apta apud eos non inveni [cf. c. I, 32, 5—12. Arch. frg. 1 ed. Bergk.; Anacreon 94 ib.].

III, 27, 41 *quam* recte Sanadonus, *quae* cdd. Ce-

terum stropham totam, cuius ultima verba mirum quantum languent, ab Horatio abiudicandam existimo.

III, 28, 11 *tum curva recines lyra; tum* Lachmannus, *tu* libri. — Ceterum illa *Cnidon, Cnidium, Cnosium, cycnum* quod ubique repraesentamus hac editione, non metricis tantum rationibus factum, sed quia, ut Graecanicae, magis convenire videbantur carmini lyrico.

III, 29, 5 sqq. *eripe te morae; ne semper udum Tibur et Aefulae declive contempleris arvum.* Illud *Aefulae* restitutum ab Ae. Huebnero Hermae I, 426. *Contempnatur* pro *contempleris* videri scribendum lect. Horat. pg. 699 sqq. exposui.

III, 30, 10—14. Offenderunt docti, nec immerito, in hoc loco, cum Horatius neque in Apulia carmina sua scripserit neque potuerit dicere famam suam unius Apuliae finibus contineri. Neque tamen opus est eicere versus, sed apparet verba illa *ex humili potens,* quae qui explicaret nondum est inventus, graviorem remediis traxisse corruptelam. In quibus qualis fuerit sententia, aliorum locorum veluti c. II, 20, 5; IV, 9, 1 sqq.; s. II, 1, 34 comparatione satis demonstratur.

Lib. IIII. Hic liber, ut iam alii notarunt, plura habet languescentis et quasi defervescentis spiritus exempla, quae quidem maxime in 2, 4, 9, 14 observasse mihi videor carminibus. Praeterea in dictione ac metro quaedam comparent diversa a libris prioribus.

C. IIII, 1, 9 sqq. *tempestivius in domum Paulli — comissabere Maximi.* Ita a Bentleii inde tempore vulgo scribitur. Huius lectionis patroni usque ingerunt decantatum illud 'κωμάσδω ποτὶ τὰν 'Αμαρυλλίδα'. Et eadem sane constructione saepius invenitur κωμάζειν apud scriptores Graecos. Nec tamen quae ab illis probantur statim ingerenda libris Latinis; nam ex his quae attulit B velut similis usus exempla, ad rem non faciunt. Praeterea displicet recepta lectio propter tau-

tologiam: nam modo praecesserat *abi quo blandae iuvenum te revocant preces.* Codices habent partim *domum,* partim *domo,* ut illud Porphyrionis, hoc Acronis auctoritate firmetur. Equidem nisi fallor, Horatius scripsit *domu,* quae saepius forma simili corruptela est depravata.

1, 16. Vere ut puto Meinekius *late militiae signa feret tuae,* sive *l. s. t. m. f.,* partim euphonia iudice, partim propter morem ab Horatio copulandis disiungendisve in hoc metro adiectivo et substantivo observatum, quem primus indicavit ille.

IIII, 1, 35, 36 *cur facunda parum decoro inter verba cadit lingua silentio.* Quod dixit Lachmannus ad Lucr. pg. 66 ab Hor. non elidi longas in quarto carminum libro, et hoc loco refellitur et 3, 24: *quod spiro et placeo, si placeo, tuumst.* Nam de *o* finali ab Horatio correpto satis dictum in indice. Nec tamen fuit causa, cur 4, 18 scriberetur *Vindelici; et diu.*

IIII, 2, 1 sq. *Pindarum quisquis studet aemulari, Iule, c. o. D.* Etsi falso adserit Peerlcampius triumviri filium Iulium fuisse vocitatum nec videtur dubitandum de disyllabo Iulo [cf. d. r. m. 261], tamen manet difficultas, in eo posita, quod Horatium in carminibus lyricis eundem hominem bis diverso nomine adloqui negat idem. Quare dubito plerumque, an probandum sit quod placuit eidem nec displicuit, ut puto, Meinekio *ille ceratis ope Daedalea.*

2, 33. 41 *concines maiore poeta plectro — concines. Concinet* Lachmannus, non bene, si sententiam carminis recte capio. Et satis constat, quam nimii saepe fuerint poetae latini, praesertim temporis Augustei, in laudandis amicorum facultatibus poeticis.

2, 49 *teque, dum procedit, io triumphe.* Recepi quod aliquando commendare memini Meinekium *atque* pro *teque.* Hoc enim quam facile in cdd. substitui po-

tuerit illi, relicta ut plerumque rubricatori versus littera initiali, vix est quod moneam.

III, 4, 18—22 *quibus — sed* seclusi cum plerisque.

III, 4, 61—64. Non recte hanc stropham Meinekius aliique abiudicarunt ab Horatio. Nec enim exitus Hydrae et Spartorum, sed vires comparantur cum populi Romani. Ac ne potuit quidem h. l. Spartorum (nam hos significari verbo *submisere* demonstratur) memorari exitus, cum mutuis hi vulneribus, non ab Iasone aut Cadmo victi succubuerint.

III, 4, 65 *merses profundo: pulchrior evenit.* Etsi Horatius plura, in quarto maxime libro, habet, quae carminis lyrici gravitati parum videantur convenire, vix tamen credo, eum Plautino more potuisse h. l. adhibere *eveniendi* verbum pro eo quod honeste dixisset *exilit,* ut legitur ap. Rutil. Namat. I, 130. Ac tamen mutari scripturam traditam parum utile. Nam videtur hic ut alibi in fine vel initio versuum Horatianorum gravius latere vitium. Ceterum quod in paucissimis legitur codicibus *exiet,* interpolationis est manifestum.

III, 4, 73 *perficiunt* Bland. vetustissimus, *perficient* cdd. plerique.

III, 5, 4 *consilio* Fea.

III, 5, 18 *nutrit farra Ceres almaque faustitas; farra* B, *rura* codd. Irrepsit vitium ex loco proxime praecedente, ut haud raro factum in cdd. Hor. Minus quidem ab arte commendatur, quamquam per se potest placere, quod alii scribendum existimarunt v. superiore *t. b. e. prata perambulat.*

5, 25—28. Versus utique obelo notandi, primum quod pessime interrumpunt descriptionem pacis Augusti opera partae, deinde quod inepte belli Hispaniensis fit mentio, cum Hispania tempore, quo hoc carmen scriptum est, iam pridem esset pacata. Unde idem Horatius in carmine paulo post scripto inter laudes ponit Augusti, quod eum Hiberiae tellus audiat. Hoc autem

carmine plane ut ultimo libri eiusdem sola pacis bona, quae Augusto imperante contigerunt rei p. Romanae, celebrantur. Adde quod illa *quis Germania quos horrida parturit fetus* qui explicaret nondum extitit.

III, 6, 17 *sed palam captis gravis.* Illud *captis* etsi commode potest explicari, tamen, cum a tot bonis absit codicibus et pro eo in aliis sit *victor,* quin ab interpolatoribus sit additum, nemo dubitabit. Nec tamen facile dixeris, quid aptius possit excogitari, cum praesertim illud sit in incerto, casune sit haustum vocabulum versus 17 tertium an quod supervacaneum vel difficile intellectu videretur librariis.

6, 21—24. Hanc stropham alienam esse ab Horatio facile apparet. Cuius quidem auctor parum curavit, quod poeta iam vv. 3, 4 sqq. dixerat Apollinem non precibus, sed vi ac manu auxilio fuisse Troianis. Praeterea illud ineptissimum, quod dicitur Aeneas Achillis morte ereptus esse periculo, cum tamen Graeci post interfectum illum Troia sint potiti ibique ne pueris quidem pepercerint. Quod utrum vi consecuti sint an dolo, nihil plane interest ad rem. Adde quod solo hoc loco in lyricis invenitur illud *ni,* quo ne in epodis quidem utitur Hor. nisi semel, at in saturis et epistulis saepe. Neque *divum* genetivus praeterea in lyricis iambicisve extat (nam c. I, 2, 25 *divum* est accusativus), extat in saturis I, 3, 117. Adiecta stropha ab eo, qui parum intellegeret rationem coniunctivorum *falleret, ureret.*

6, 25. *Doctor argutae fidicen Thaliae.* Recipiendum erat ex codicibus satis multis illud quod nos posuimus *Argivae,* et 'mirifice sane placere' idem professus est Bentleius, cuius videnda adnotatio. Neque enim casu factum quod Daunia dicitur *Camena* proprio Romanis Musae vocabulo, et opposito apte externo *Thaliae.* Neque recte inter se opponuntur illa *argutae — Dauniae?* Nisi forte quis credet Horatium

noluisse arguta evenire popularibus carmina, sed ut ait Hortensius apud Gellium ἄμουσα, ἀναφρόδιτα, ἀπροσδιόνυσα. *Dauniae* autem *Camenae* cur defensore cumprimis Apolline esset opus, ipse apte declaravit Horatius cum alibi tum noto saturarum loco I, 10 31—35.

IIII, 7, 15 *quo Tullus dives et Ancus.* Illud *dives* haud dubie falsum et ab interpolatoribus additum; quod etiam ea re declaratur, quod in parte magna librorum legitur *dives Tullus.* Male tamen Peerlcampius, *quo Tullus abivit,* licet dixerit Horatius in epodis *petivi.*

7, 17 *quis scit an adiciant.* Latet aliquid; nam pro *an* requiritur potius *num.* Et legitur in Bernensi libro *qui scis.*

IIII, 8. In hoc carmine constituendo diu rem meditati, Lachmanni et Meinekii, cuius videnda adnotatio, sententiae nos addiximus, ut quae praestaret certe multum reliquorum commentis omnibus. Et v. quidem 18, ut omittam praecedentem, non minus manifestus est fraudis quam ille *muniant angues caput eius atque,* cum pronomine quod est *is* abstinere Hor. in lyricis observarit Lachmannus. Neque *Calabrarum Pieridum* mentio demptis eis quae praecedunt habet aliquid miri, sicut visum Madvigio; nam inter eos, qui epico carmine perscripserunt res Romanas, celeberrimus et qui totas et continuas tractasset, illo tempore unus erat Ennius. Denique quod quidam dixere, minus probari sibi damnato v. 33 epitheto iam carere *Liberum,* simili idem condicione evenit I, 12, 21, 22.

IIII, 10, 2 *bruma* recte B, *pluma* v.

10, 5 *Ligurine* id., *Ligurinum* v.

IIII, 11, 4, 5 *est hederae vis multa, qua crines religata fulges.* Suspectavit vv. 5—8 Peerlcampius. Neque Hor. famae facturus fuit iacturam, si non scripsisset eos. Displicet enim ἅπαξ εἰρημένον in lyricis et iambicis *spargier,* displicet illud nervis carens *multa.*

Nec tamen haec tanti esse existimo, ut eicienda sit stropha altera. In qua quidem id quod est *fulges* praesentis iam esse existimo temporis, cum in lyricis iambicisque praeter illud *lavere* non inveniatur exemplum mutati generis verborum. Male quidam IIII, 2, 7 *fervit.* Quod cum ita sit, ad *hederae,* non ad *vis multa*, referendum *qua.*

IIII, 14, 20, 21 *indomitas prope qualis undas exercet Auster. Indomitus* rectius cd. Turicensis, et ita Bentl., quam et Porph. tutatur lectionem. Ceterum quod negat Peerlcampius apud bonos poetas legi *prope* in comparatione, ita ipse Hor. dixit s. II, 3, 268 sq. *haec tempestatis prope ritu mobilia.* Nec tamen satis apte eleganterque admisit in lyricis Hor., quod potius conveniret sermonibus. Notandum autem haud pauca humilius dicta l. IIII carminum reperiri.

IIII, 14, 27, 8 *meditatur.* Ita prius scripsi cum Meinekio; neque hoc indignum Horatio. Ac tamen potius illud *minitatur,* primum propter rationes, quas attulit Bentleius, deinde quod codicum parte longe maiore, atque adeo tribus Blandiniis, adseritur; quibus accedit gravissima Nonii auctoritas, apud quem p. 203 s. v. diluvium est *minatur.* Nonii autem testimonio inferius esse longe Servii, apud quem legitur id quod est *meditatur,* quis nescit?

Carm. saec. Carmen saeculare in codicibus Horatianis qui extant positum est post epodos: et hunc ordinem testantur grammatici quidam. Sed olim idem fuisse adiectum odarum quarto libro, ut oportebat, inde apparet, quod Mavortii subscriptio in fine collocata est epodon.

C. S. 16 *Genetyllis* recte B, *genitalis* cdd.

Ep. I, 1. Notum est gloriari Horatium, quod primus ostenderit Parios iambos Latio, numeros animosque secutus Archilochi; neque est gloriatus immerito. Notandum tamen poetas posteriores, cum numeris Ar-

chilochi satis saepe uterentur, animos eius abdicasse. Nam cum multa extent carmina Latina, isdem, quibus Horatii epodi, composita metris, animos epodon vel argumenti similitudinem vix inveneris nisi in catalecton Vergilii quinto, quod quidem eodem quo epodos tempore et cum imitatione eorum scriptum apparet.

ep. 2. Notabilis et ut mihi videtur vera sententia de hoc carmine prolata a Lachmanno ep. ad C. Frankium pg. 236 sq. Ceterum apparet pendere hunc epodum a praecedentis fine.

ep. 2, 27 *fontesque lymphis obstrepunt manantibus.* Fuit qui haec diceret corrupta, sed eadem quae nos videtur legisse falsus Censorinus, qui hoc affert choliambi exemplum ab ipso puto fictum ductumque ut alia ex Hor. [pg. 95 Iahn.]:

calentibusque lympha fontibus semper.

Nec sane video cur recipiamus coniecturam Marklandi, ingeniosam quidem illam *frondesque.*

2, 37, 38 *quis non malarum quas amor curas habet haec inter obliviscitur. Amori* nullus locus in homine faeneratore solique pecuniae dedito; et ne coniugalis quidem foederis hoc modo potuisse fieri mentionem apparet ex sequentibus. Fortasse scribendum *quas ager curas habet,* ut *ager* collective sit dictus, ut saepe. Nam labores et curas vitae rusticae quis ignorat?

3, 16 *Apuliae,* cf. comm. Lucil. pg. 259.

5, 28 *Laurens* Heinsius, *currens* cdd.

5, 69 *indormit unctis omnium cubilibus.* Hunc versum recte monet Kellerus obversatum esse Mario Plotio, qui ut falsus Servius falsusque Censorinus aliique grammatici saepe exempla metrorum ex Horatianis versibus proprios in usus detortis petunt. Nam septenarii iambici specimina ponit haec [pg. 274 G.]:

δίκαιός ἐστιν ὁ φθόνος, τὸν γὰρ φθονοῦντα δάκνει.
indormit unctis omnium cubilibus malignus.

Ita enim scribendum.

5, 71 *a a solutus ambulat.* *Aha* quod probavit Bentleius, si modo vox erit Latina (certe quae ap. Prisc. pg. 548 de ea feruntur, nugae merae) dactylicorum utique libris non convenit.

5, 87 *maga non* Hauptius, cdd. *magnum.*

6, 3 sq. *quin huc inanes, si potes, vertis minas et me remorsurum petis?* Hoc unico loco cum inveniatur apud Horatium *quin* positum pro *quidni,* dubito plerumque an Horatius, antiquiorum poetarum secutus usum, scripserit quod in Blandinio antiquissimo aliisque bonis libris legitur *verte pete.* Hoc si statueris, priore v. reponendum *verte, si potes,* olim est intellectum.

7, 13 *caecos* recte B, et ita cdd. nonnulli, *caecus* v.

8, 17 *magis* Meinekius, *minus* vulgo. Nam *rigendi* verbum quid sibi velit in re venerea, nemo ignorat. — *Nervi,* supplendum *mei.* — Cet. cf. lect. Hor. 700, 1.

9, 17 *ad hoc* Bentl.; *adhuc, ad hunc* sim. cdd.

11, 11, 12 *contrane lucrum nil valere candidum pauperis ingenium.* Male haec plerique et spreto Bentleio extulere per interrogationem. Cf. Lachmanni comm. Lucr. 74; d. r. m. 439.

11, 24 *vincere mollitia amor Lycisci me tenet.* *Mollitie* ex Zulichemiano et Graeviano dedit B, ut puto recte, licet alibi dixerit poeta *ossibus et capiti inhumato,* si modo sit sincerum. Quamquam quod fuit qui proponeret *intumulato* damnanti adsentior Orellio, qui vereri se ait, ne hoc verbum ab Ovidio primo sit formatum.

13, 3 *Threicio;* ita scribendum lege euphoniae, non quod nonnullis placuit *Thraeicio;* sicut et *Threissa.* Cet. vocabulum *Threx* et quae inde descendunt ex antiqua lectione Homerici carminis accessisse linguae Latinae probabile est. — ib. *rapiamus, amici;* ita vulgo; corr. B.

13, 13, 14 *tardi* M., cdd. *parvi.*

15, 7, 8, 9 *dum pecori lupus et nautis infestus Orion turbaret hibernum mare, intonsosque* e. q. s. Locus desperatus, ut ab eo temptando abstinere melius sit. Nam quod Madvigius post *Orion* posuit comma, delevit post *mare* positum, ut ad v. 7 supplendum sit illud *esset,* vix cuiquam probatum iri existimo.

15, 15, 16 *nec semel offensae cedet constantia formae, si certus intrarit dolor.* Verissime Gogavius *offensi.* Quod dicit M v. 16 non posse tolerari illud *intrarit,* scribendumque *intravit,* ut antea dictum *siquid in Flacco virist,* rectum quidem est, sed ita, ut etiam reponatur praesens *cedit.* Nimirum haec non tantum de re praesenti dicta, sed consuetudo certa ac stabilis Horatii ita indicatur. Itaque post v. 14 ponendum semicolon vel punctum.

15, 17 *quicumque's.* Inclinandum duximus verbum auxiliare ideo, quod in lyricis Hor. a caesura hexametri separare solet elisionem. Nam qui legitur alienus ab hac norma versus c. I, 7, 13, iniecto nomine proprio excusatur.

16, 41, 42 *nos manet Oceanus circum vagus arva beata. petamus † arva divites et insulas.* Ita iam haec scribenda existimamus, ut corruptela sit in versus 42 vocabulo altero. Vitatur certe tali pacto vocabulum malae notae *circumvagus* et constructio durissima, quae Bentleio placuit, *circumvagus arva beata.*

16, 61, 62 recte traiecit post 52 vir doctus observ. miscell. II, 381; cf. lect. Hor. 701.

17, 21 *verecundus color reliquit ora pelle amicta lurida.* Ita B, v. *ossa.*

17, 42 *vicem* B, *vice* v.

17, 81 *in te* ablativum esse recte monet Linkerus quaest. Horat. Pragae a. 1877 editarum pg. 11. Idem tamen minus bene iudice euphonia carm. saec. 51, 2 coniecit scribendum *impetret bellante prior, iacente lenis in hoste.*

Sat. I, 1, 4 *armis* recte, ut puto, Buhierius, *annis* v.

1, 15—22. In his scribendis quin Horatio obversatus sit, ut saepe in saturis et epistulis, logos Aesopius non potest dubitari. Cf. Aviani fab. 22, quae argumenti est haud dissimilis. Videnda etiam quae in praef. Catulli pg. xxv, xxvi de 63, 74 sqq. et 64, 188 sqq. notavi.

1, 17, 18 *hinc vos, vos hinc mutatis discedite partibus. Decedite* H. Vsenerus, m. Rh. xxiv, 344; non male.

1, 28 *qui terram* melius Meinekius, atque ita cdd. pauci; *terram qui* v.

1, 29 *perfidus hic caupo. Iuris consulti* potius quam *cauponis* faciendam fuisse mentionem intellexere plerique. Verba ipsa in loco gravius corrupto nemo praestet; nec tamen indigna Horatio erunt haec: *perditus hic causis.* Illud *causis* inventum a Sengero pg. 45, qui scribi iubet *marcidus hic causis.*

I, 2, 13 *dives agris, dives positis in fenore nummis.* Hunc versum seclusit Sanadonus, quem secuti sumus. Cet. cf. lect. Hor. 701.

2, 33; I, 3, 107 *nam simul ac venas inflavit taetra libido.* Adiectivum quod est *taeter* alienum ab Horatii usu ac reponendum h. l. id quod est a pr. m. in cd. Bernensi antiquissimo *tecta* (nam de Blandiniis siletur) demonstravimus lect. Hor. pg. 701 sqq. Ceterum illud *taetra* omnino parum aptum h. l. et monacho aliquo quam Horatio dignius legentibus cum cura hanc saturam facile apparebit. *Tecta* autem *libido* dicitur, quia in adulescentibus nota lege naturae occultus ille ardor venereus sensim accrescit, donec exitum quendam quaerat. De qua re multis dixit Lucretius iv, 1037—57. Et hic quidem quam Horatius *tectam libidinem* simillime vocat *cupidinem mutam.*

Etiam altero loco restituendum *deterrima,* quod quidem videtur fuisse in ipso cd. Blandinio omnium vetustissimo (tutatur et Porphyrio scholiasta) et perinde est mutatum a monachis, docui l. m. pg. 703.

His expositis iam apparebit, quid in verbis illis

postquam Discordia taetra
belli ferratos postes portasque refregit

a saturarum sermone tanto opere alienum visum sit Horatio. Nimirum praeter illud *postes portasque,* quae abundantia sermonis epico carmini vel tragico magis apta esset quam satirico, maxime notavit *taetra.*

2, 38 *moechos* B; *moechis* alii, *moechis rem* Clericus, Meinekius.

2, 44 *hunc perminxerunt calones.* Inter ἅπαξ εἰρημένα rettulere illud *permingo.* Sed sumpsisse videtur Hor. ex Lucilianis, quae affert Porphyrio ad sat. I, 6, 22. Quod ibidem legitur proverbium *non contineri intra pelliculam suam,* apparet, si ex obliqua oratione transferatur in directam, explere trimetrum iambicum comici nescio cuius *non continetur intra pelliculam suam,* sive magis placet *non continet sese.*

2, 45, 46 *cuidam — demeterent ferro* B, *quidam demeteret ferro* cdd. plerique, *demeteret ferrum* vulgo, minus bene, ut ille demonstravit.

2, 64 *genero* Meinekius, *gener* v.

2, 100 *plurimaque* nos lect. Hor. 704, *plurima quae* v.

I, 3, 25 vere scripsisse existimo Bentleium *cum tua tu videas oculis male lippus inunctis;* cum praesertim in quibusdam libris, etiam Cruquii, sit *male,* neque sit improbabile olim fuisse scriptum ap. Hor. *videas,* pro quo nunc in plerisque legitur cdd. *pervideas,* in paucis, quod utique erit potius *praevideas.*

3, 63 vere ut puto Praedicovius et Horkelius, qui plerumque minus feliciter in Horatii libris emendandis sunt versati, *licenter.*

3, 71 verissime Doeringius *amare;* cdd. *amari.* Punctum utique ponendum post illud *inclinet.*

3, 85 secludendus cur nobis videatur, lect. Hor. 704, 5 exposui.

3, 132 *Tonsor erat* ex Bland. vetustiss. Bentleius, Meinekius; *sutor* v.

3, 133, 134 *vellunt tibi barbam lascivi pueri.* Imitatus est haec Persius I, 133; ubi inepta affert scholiasta, quae tamen expressa sunt Luxorii epigrammate eo, de quo dixi ann. philol. a. 1867 pg. 786. Atque hoc solum, quod sciam, exemplum adhibitae per antiquitatem commentariorum in Persium quae extat farraginis exemplum.

I, 4. 10. II, 1. Omnino conferenda quae de his saturis notata sunt a nobis comm. Lucil. pgg. 290—297.

I, 4, 8 *durus componere versus.* Minus aeque de Lucilii arte metrica iudicari ab Horatio dixi comm. Luc. pg. 291. Verendum tamen, ne indulgentiae nimiae crimine iam accusetur idem, modo fidem habueris libro illi, qui Berolini nuper prodiit ita inscriptus: *C. Lucilii saturarum. Carolus Lachmannus emendavit.* Nempe in hoc leguntur, ut pauca excerpam ex multis, versiculi tales dactylici:

ego quae nunc Aemilio *prae*
canto atque exigo et excanto.
pluma atque *amphitapoe et* si aliud quid divitiarum.
a primum *longā* brevi' syllaba. nos tamen unum.
ut perhibetur iners, ars in quo *non est ulla.*
contră venis, vel qui in nuptis belle esse neges te.

sive trochaica vel iambica mavis:

perge amabo ac si *pote, face* dignam me ut vobis putem.
mihi necesse est loqui.

Praeterea ex eodem non sine magno commodo perdiscimus, Lachmannum, cum prius statuisset in Lucilii libris non fuisse nisi hexametros pentametrosque dactylicos et iambicos trimetros ac trochaicos septenarios, postremis vitae mensibus apud eundem deprendisse et octonarios iambicos vel trochaicos et anapaestorum varia genera et creticos et bacchios, quaedam etiam metra, quae a me quidem, quantumvis laborarem,

scandi nullo modo potuerunt. — Sed ut mittam iocos, tu mea fide interposita sic habeto, neque aut fecisse Lucilium versus tales aut habuisse eos pro Lucilianis Lachmannum neque librum, quem Lachmanno parum esse dignum publice privatimque professus est M. Hauptius, nitescere posse laudibus Mommseni vel Vahleni. Quorum temeritas, quantumvis acerba memoriae Lachmanni et ob id nobis ingrata, duplex tamen commodum habuit, primum quod iam omnibus apparet, non durius aequo, ut nonnulli opinati sunt, sed lenius arreptos olim a nobis eos, qui ad talia edenda descenderint, deinde quod tandem nubes illa ludibriorum, quae a philologis Berolinensibus quibusdam inducta erat Lachmanni studiis Lucilianis, ita discussa est et dissipata, non ut possit rursus coire. Quis enim iam negabit emendationem reliquiarum Lucilii a Lachmanno non modo non absolutam, sed ne incohatam quidem serio? Nempe ne mediocris quidem criticus, ne dum Lachmannus, ad emendandas via et ratione disponendasque Lucilii saturas potuit accedere, antequam de fontibus, quibus propagatae sunt reliquiae illae, et de varietate scripturae codicum cum cura quaesivisset. Atqui talis studii in libro, cui inscribitur *C. Lucilii saturarum. Carolus Lachmannus emendavit,* nec vola nec vestigium apparet.

4, 25 *elige* unus e Blandiniis cum plurimis aliis libris, *eripe* tres Bl.; recte B. *arripe.* Idem bene inprobat illud quod iam apud plerosque optinet *erue.*

4, 33 *poetam* B, *poetas* v.

4, 60, 61. Videnda quae notavi ad sat. I, 2, 33.

4, 110 *Baius* cdd. Bland. cum maiore parte reliquorum, *Barus, Barrus* sim. alii.

I, 5, 36 *vatillum* cdd., idque iam receptum.

I, 5, 92 seclusit recte B; cf. lect. Hor. 705.

I, 6, 39 *deicere de saxo.* Reduxi lectionem et Porphyrionis scholiorum et multorum nec minus prae-

stantium Horatii codicum testimoniis firmatam. Pro qua quod in aliis est libris *deicere e, ex, a saxo* sive omissa praepositione, interpolatores facile agnosces. De synizesi illa dictum d. r. m. 271.

6, 126. Cum non modo praestantissimus quisque criticorum, ut Bentleius, Heindorfius, Peerlcampius, Meinekius, Linkerus, alii, verum etiam proletarii multi, ut Orellius, Kirchnerus, Fritzschius, veram huius loci scripturam agnovissent, extitit nuper Alfredus Holderus, qui Hermae xii, 502 contenderet illa *fugio campum lusumque trigonem* (pro quo est in Goth. sec. differentia, ut palaeographiae Latinae gnari sciunt, minima *lusitque*) orta esse ex male lectis eis quae sunt *fugio rabiosi tempora signi,* ut et Cruquius et codicis Gothani librarius imperitia scripturae Saxonicae et concordia plane mirifica vel potius portentosa ex verbis *rabiosi tempora signi* fecerint *fugio campum lusumque trigonem.* Quae quomodo firmare studeat, videre poterunt, quibus libuerit, l. quem dixi. Magis doleo, quod Holderus, homo alioqui modestus ac sobrius, eo confidentiae est provectus, ut iam speret funditus eversam lectionem alteram. Verum ut omittam, nullo tempore defuturos, qui malint cum Bentleio errare quam cum Holdero Kellerove recte iudicare, apparet eum ne intellexisse quidem, quid tanto opere placuerit tot criticis in Blandinii vetustissimi scriptura, in foedissimo illo emblemate, quod dicit Meinekius ad ep. i, 1, 60, tanto opere displicuerit. Quod si nondum perspexit post tot annorum studia in Horatio collocata, vix erit perspecturus me docente. — Ceterum quod dicit imitatum esse illa *rabiosi tempora signa* Avienum, quod quidem mihi videtur parum probabile, ut sit verum, quid aliud demonstrat nisi iam saec. p. Chr. quarto, quod vel sic nemo negarit, in nonnullis libris Horatianis extitisse lectionem interpolatam?

Addit Holderus se, usum membrana a Cruquio ad-

hibita et superstite vel hodie, demonstraturum esse alibi, quo ille modo rem gesserit in codicibus conferendis. Quod utrum fecerit facturusne sit ignoro. Sed ut probetur Cruquium in membrana una adhibenda usum esse neglegentia socordiaque vel maxima, non sequitur eum in Blandiniis codicibus excutiendis, quorum ipsum magis magisque perspexisse constat pretium, simili levitate versatum. Et caute quidem et cum iudicio testimoniis eius utendum diu ante Kellerum Holderumque omnes consenserant docti. Sed eum minore aut utique non maiore usum indiligentia in codicibus Blandiniis excerpendis quam paene omnes saec. XVI doctos et Gothani libri declaratur scripturis et ea re, quod perpaucae ab eo memorantur Bland. cod. lectiones, quae non aliorum eorumque bonorum firmentur testimoniis.

I, 8, 41 *resonarent* v., *resonarint* B. M.

I, 9, 17 *circuagi* scripsi, et sic Monac. I ap. Kirchnerum, v. *circumagi*.

9, 69 *hodie tricesima sabbata.* Verba obscura: *tristissima* scribi iubet Linkerus pg. 11, 12.

In vv. auct. inc., sed Horatio aequalis, qui praemitti solent s. X, scripsi cum Meinekio *quo melior vir et est,* praeterea cum Reisigio *puerum.*

I, 10, 27 *oblitos* B, M, *oblitus* v.

10, 73 sqq. *fuerit limatior idem quam rudis et Graecis intacti carminis auctor q. p. s. t.* Hic quasi in turbas et factiones discedunt docti; nam alii cum Meinekio (id quod praeiit C. Fr. Hermannus) putant Lucilium dici auctorem saturae, quidam cum Bernhardyo [h. l. L. pg. 551 ed. 3] Ennium existumant. Mihi quidem hanc unice veram esse explicationem sat constat. Videnda, quae dixi comm. Lucil. pg. 295.

Ib. 86 *Bibule* Muretus, B., M., *Bibuli* v.

Sat. II, 1, 39 *sed hic stilus haud petet ultro quemquam animantem.* Monacensis Porphyrionis *hau.* No-

tandum autem Hor. numquam in lyricis uti hoc adverbio, quo et alii abstinent poetae.

1, 68 *famosisque Lupo cooperto versibus.* Ita membranae, nec mutavi. Sed pronuntiandum *coperto.* Cf. d. r. m. 253.

S. II, 2, 12, 13 scribendos esse sic *seu te discus agit [pete cedentem aera disco molliter austerum] studio fallente laborem*, ut placuit Peerlcampio, dixi lect. Hor. 705, 6.

2, 29, 30 *carne tamen quamvis distat nil, hac magis illam inparibus formis deceptum te petere! esto.* In hoc loco explicando prorsus mihi dissentiendum a Meinekio. Ac primum quidem nego ac pernego, quod dicit interpolatam esse ac fraudis manifestam quam nos recepimus dittographiam. Nam ut alia testimonia codicum minime spernendorum mittam, apparet Porphyrionem legisse id quod nos posuimus, quippe qui ad illa *carne tamen quamvis* notet haec: *carne tamen hac* (hanc Mon.) *magis illam petere te deceptum inparibus formis, quamvis nihil distet, esto.* Quem vides praeisse Orellio interpretationem istam, quam merito reiecit M. Praeterea Acro pro diversa lectione memorat id quod est *illam petere.* Cuius ad v. 29 notata extant haec: '*illa*, al. *illam,* non distat, inquit, sed ideo *petis* quia maior est'. Quid quod omni pignore affirmarim Blandiniorum librorum vetustissimum eundemque optimum habuisse *te petere?* Nam etsi Cruquius nihil omnino monet ad h. l. de varietate membranarum vel minima, tamen secundus Gothanus, qui adeo ubique repraesentat lectiones Bland. antiquiss., ut ex eodem atque hunc archetypo eum ductum esse appareat, exhibet talia *c. t. q. d. nihil haec magis illam i. f. d. te petere esto.* Iam postquam satis adstruximus testimoniorum firmitate hanc lectionem, videamus quid significet. Et talem equidem eius sensum esse aio persimplicem, ut infinitivus ille usu pervulgato indi-

gnantis vel potius mirantis Horatii animi exprimat affectum. '*Sollte man es glauben, dass du jenes Fleisch lieber wuenschst als dieses, obwohl es nicht im Geschmack verschieden ist, bloss wegen des ungleichen Aeussern der Voegel?*' — Iam sequentia aptissime cohaerent cum praecedentibus. Nempe ut concedam hoc, inquit Hor., quamquam subabsurdum, quanam iam fit tua ineptia, ut in pretiis piscium eiusdem plane generis taxandis loca unde veniunt anxie distinguas, etsi minime haec faciunt ad eos pulchriores melioresque reddendos. — Ceterum *hac magis illam* an *hanc magis illa* potius scribendum existimes nihil refert.

Iam quod ad alteram lectionem pertinet, in qua explicanda oleum et operam perdidere docti, videtur esse ex glossemate, quod ad infinitivum adhibitum modo non vulgari adscriptum erat illud *patet*. Quamquam potuit etiam fieri, omissa vocali ultima ut corrumperetur in *patet* id quod est *petere*. Nec non conferenda, quae dixi supra pgg. XII, XIII. Mutato autem infinitivo etiam 'illam' in ablativum diffingi necesse erat. — Cet. videnda quae disserui lect. Hor. 706.

2, 84 *ubive* recte B, *ubique* v.

2, 123 *cupa* Crato, Bentleius, ut puto vere.

II, 3, 1 *si raro scribis, ut toto non quater anno*. Meinekius cum non posse ferri illud 'scribis' Lachmanno [in Lucr. p. 77] adsensus esset, ad metrum fulciendum addidit 'tu' elisione longae in tertia thesi durissima ac vel in saturis rarissima. Equidem si hunc locum corruptum esse statuerem, scribendum esse existimarem traiecto uno vocabulo ita 'toto non ut quater anno'. Sed nihil opus. Videnda quae disseruimus d. r. m. pg. 331. Nam Horatius cum tertiam personam indic. praes. coniugationis tertiae produxerit sub legitima venia ut puta 'si figit adamantinos' vel 'exclusus qui distat? agit ubi secum, eat an non', cur non in secunda eandem adhiberet libertatem?

II, 3, 11, 12 *Quorsum pertinuit stipare Platona Menandro? Eupolin, Archilochum, comites educere tantos?* Omnino illud *tantos* non ut vulgo solet, sed per *tot* explicandum, sicut apud Propertium habes *at tibi curarum milia quanta dabit.* Cornelia apud eundem de liberorum turba *famae pignora tanta meae.* Ovidius l. Trist. II [442] *quis dubitet nomina tanta sequi?* Nam nec ad rem facit huius praestantia poetarum, quos modo enumerarat, eroticorum, sed multitudo, et plurimos de proletariis ante memoravit ipse. Huc etiam pertinet epigramma Martialis VI, 54. Et similia passim alii.

Quid enim? non et ipsi magni fuere scriptores Plato et Menander comici? Praeterea omittentur, nisi nostram sequere interpretationem, illi auctores, quos numquam defuisse Horatii studiis facile tibi persuaseris, Hipponax et Lucilius.

3, 43 fortasse *quem utcumque.*

3, 83 *nescio an Anticyram ratio illis destinet omnem.* Ita v., sed melius erat vitando asyndeto parum eleganti recipere id quod Meinekius proposuit *nec scio.*

3, 117 *ulvae* idem, *unde* libri.

3, 163 recte seclusit Hauptius.

3, 208 *cerebrique* recte Horkelius, *scelerisque* v.

3, 230 *qui cum venere* B. *quid tum? venere* v.

3, 273 *penes te's* scripsi, *penes te es* v.

3, 276 *in quem* C. Frankius, M, *in quam* cdd.

3, 294 spurium esse demonstravi lect. Hor. 706 sq.

3, 301 *qua me stultitia* cdd. Cruquii praeter unum omnes et aliorum longe plurimi, quam praetulimus lectionem, ut vitaretur insuavis hoc loco homoeoteleuti sonus, stulti*tiam* quoni*am.* Ita 306, 7 *quo me aegrotare putes animi vitio.*

II, 4, 13 *alma* B, M, *alba* v.

4, 17 *subito;* notandum Hor. ut plerosque poetas abstinere adverbio *repente.*

4, 19 *musto* Crato, cdd. *misto, mixto.*

4, 80 *creterrae* recte Bland. antiquiss.

II, 5, 20, 21 *fortem hoc animum tolerare iubebo, et quondam maiora tuli.* Verissime Crato *tulit* ad similitudinem Homerici exempli, quod hic ut saepe expressum est ab Hor. [Od. XX, 18] 'τέτλαθι δή, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης'. Et apparet finalem insequente eadem littera esse haustam.

5, 40, 41 *seu pingui tentus omaso Furius hibernas cana nive conspuet Alpes.* Illa *p. t. o.* incertum an ex ipsius Furii (quem vulgo male putant Bibaculum) assumpta carminibus, eo aptius adhibentur ad hominem Gallicum irridendum, quod *omasum* proprium esse Gallorum linguae testantur glossae Vulcanii [pg. 148, 46].

5, 48 sqq. *ut et scribare secundus heres et — in vacuum venias.* Verissime Heindorfius *uti scribare.* Illud *et* ab interpolatoribus additum vel ea re apparet, quod abest a libro Gothano, ut etiam a Blandinio antiquissimo afuisse valde sit probabile. Notum vulgo, quam saepe a librariis pro *uti* substitutum sit *ut.* Male Madvigius *ut ei scr.*; cf. d. r. m. 271.

5, 103 *inlacrima. e re est,* Praedicovius, M., *inlacrimare est* v.

II, 6, 48, 49 *ludos spectaverat una, luserat in campo.* Ita cdd. longe plurimi, et recte, modo addas cogitando particulam *si.*

6, 59 *perditur haec inter misero lux. Porgitur* Lachmannus, *vertitur* Halmius, *mergitur* Madvigius, *deperit* nos. Ceterum non omnino alienum a Latino sermone esse illud *perditur* Hieronymi et Prosperi, qui huic fuit aequalis, exemplis adductis demonstravi annal. philol. a. 1866 p. 864.

6, 63, 64 *o quando faba Pythagorae cognata simulque uncta satis pingui ponentur oluscula lardo?* Suspectarunt illud *satis* Bentleius et Meinekius, e quibus alteri *focis,* alteri placuit *fabis.* Nec vero con-

iecturis opus; nam recte Orellius et Kirchnerus cum plerisque aliis illud *satis* referendum existimarunt ad vocem praecedentem.

6, 67 *dapibus. prout cuique libidost.* Ita vulgo synizesi durissima. Igitur rectius, ut puto, Bentleius *dapibus: cum ut c. l.,* ut in parte bonorum est codicum atque adeo in Gothano secundo. Illud *cum* quo pertineret cum parum intellexissent librarii, ab interpolatoribus venit id quod est *prout.*

II, 7, 21, 22 *non dices, hodie quorsum haec tam putida tendant.* Male vulgo *hodie* illud ad priora referunt, cum aperte pertineat ad insequentia. Nempe id quaerit Hor. cum indignatione, cur hoc die sive, ut ait Catullus, saturnalibus optimo dierum nugas illas et quisquilias proferat Davus. Ceterum paullo aliter atque erus voluerat interpretatur vocem *quorsum* servus.

7, 87 sqq. *teres atque rotundus, externi nequid valeat per leve morari, in quem manca ruit semper fortuna.* Haec aut nullum sensum praebent aut alienissimum. Scribendum *in quo;* id sequente *m* labem traxit.

Sat. II, 8, 6 'dicendum est sic interpungi debere:

in primis Lucanus aper leni fuit austro
captus,

hoc est: *in primis (prima esca) fuit aper, captus leni austro.*' Madv. advers. crit. II, 61.

8, 30. Cdd. plerique habent *porrexerit* vel *porrexerat;* e quibus neutrum satis est aptum; nam apparet *ut* temporali et perfecti indicativo opus esse. Quod cum ita sit, suspicio oritur utrumque venisse a correctoribus scribendumque *porrexit is;* et habent codices nonnulli *porrexit.*

Ep. I, 1, 9 *peccet ad extremum ridendus et ilia ducat.* 'Ilia ducere de iumentis dicitur, quorum ilia crebris pulsibus tenduntur rursusque remittuntur'. M.

1, 19 *nunc* recte Dobraeus, *non* v.

1, 56 *laevo suspensi loculos tabulamque lacerto* seclusit cum Guieto Meinekius. Idem proxime insequentia illa *hic murus aheneus esto, nil conscire sibi, nulla pallescere culpa* ab interpolatore venisse existimat, ut puto, recte. Videnda tamen quae disputat Zangemeisterus de Hor. voc. sing. pg. 30 sqq.

1, 73 sq. *olim quod volpes aegroto cauta leoni respondit, referam* etc. Haec de Lucilio sumpta monet Porphyrio: sed ne hic quidem primus, verum ipse Ennius saturis adhibuit logos Aesopios [cf. Gell. II, 29].

1, 91 *viden ut* pro *vide* Bentl.; male, nam nimis ἀρχαϊκῶς nimisque σεμνῶς.

I, 2, 1 *Maxime* Mein.

2, 31 *cessantem — somnum* Bentleius, Meinekius; cdd. *cessatum somnum* sive *curam.*

2, 52 *tomenta* recte Buhierius, *fomenta* v.; cf. lect. Hor. 708, 9.

I, 5, 11. Corruptelae signum adfixi vocabulo primo huius versus, cum nec defendere sustinerem, nec recipere quod placuit Meinekio *festivam,* non modo quia proxime praecessit *festus dies,* sed quia abstinent plerique dactylici adiectivo quod est *festivus.*

5, 16. I, 7, 6. Recte iam docti: *dissignat, dissignatorem.*

quid non ebrietas dissignat?
dissignatorem decorat lictoribus atris.

Nam ante ferebatur *designa; designatorem.* Ceterum apparet priore loco etiam Porphyrionem (qui silet de posteriore) legisse illud 'dissignat', ita cum sint scribenda verba eius *quid non ebrietas dissignat? dissignat, aperit.*

Ep. I, 6, 6, 7 *quid maris extremos Arabas ditantis et Indos ludicra? quid plausus* e. q. s. Ita recte interpunxere docti; v. *quid — Indos? ludicra quid, plausus.*

6, 8 spurium esse intellexit A. Nauckius; cf. lect. Hor. 709.

6, 11 *externat* Iacobsius, *exterret* v.

6, 26 *porticus Agrippae et via te conspexerit Appi.* Vnicum hoc *ae* diphthongi elisae in epistulis exemplum, quod tamen facile excusatur iniecto nomine proprio. Nam quod omissum est in nonnullis codicibus illud *et,* mihi quidem asyndeton, quod commendat Linkerus pg. 17, minus videtur elegans. Adde quod etiam in odis et minore quidem venia *semel* invenitur elisa *ae* III, 4, 78.

6, 59 *campumque* vere B, *populumque* v.

I, 7, 3; 24 spurios esse intellexit A. Nauckius; cf. lect. Hor. 709, 10. — Ceterum illud *dignis* v. 22 non significat *moribus praestantem*, sed *egentem opis alienae.* Nam nisi ita explicaris, ineptissime adiectum videbitur *tamen.*

7, 29 *nitedula* B, M, *vulpecula* libri.

7, 38; 79 spurios esse intellexit A. Nauckius; cf. lect. Hor. 710 sqq. Post *Philippus* punctum ponendum.

7, 39 illud *laetus* mihi quidem videtur potius iungendum cum *inspice* quam cum eis quae sunt *possum reponere.*

Ep. I, 10, 4, 5 *quidquid* — *pariter* spuria esse intellexit Hitzigius; cet. cf. lect. Hor. 712.

Ep. I, 10, 13 *ponendaeque domo quaerendast area primum.* Etsi Horatius dativo quartae numquam usus est, vix tamen adducor, ut credam eum *domo* dixisse dandi casu. Recipiendam igitur existimo scripturam Blandiniorum *ponendaque domo*, ut sit ablativus absolutus pro *si ponitur domus.*

I, 10, 37 *victo ridens* Hauptius (*victo* iam Bentleius), *victor violens* cdd. Notum in medii aevi libris saepe permutari inter se illa *ol cl d.*

10, 41 *nescius uti* nos lect. Hor. 712, 13.

Ep. I, 11, 18, 19 *campestre* — *Tiberis* spuria esse intellexit A. Nauckius; cf. lect. Hor. 713.

I, 13, 5. II, 2, 28; ib. 120. Revocandam existimavi refragantibus frustra librariis illud *vemens;* cf. d. r. m. 253, 54.

I, 13, 14 *ut vinosa glomus furtivae* † *Pyrrhia lanae.* Pyrrhiae vocabulum corruptum Lachmanno [ad Lucr. pg. 408] et Meinekio adsentior.

13, 16 *neu* cdd. nonnulli, B, *ne* v.

I, 14, 14 *mediastinus.* Ita cdd., sine *r,* nec mutavi. Videnda tamen, quae dixi comm. Luc. pg. 238.

14, 39, 40 cf. Madvig. advers. crit. II, 61 sq.

Ep. I, 15, 32 *donaret* B, *donarat, donabat* cdd.

15, 37 *corrector* Lambinus, B, M, *correctus* v.

Ep. I, 16, 7 *decedens* B, *descendens, discedens* cdd.

16, 53 *admittis notae* nos lect. Hor. 713, *admittes in te* v.

I, 17, 24 cf. Madvig. advers. crit. II, 62.

I, 18, 46 *Aeoliis* cod. Franequeranus, Vlietius, Meinekius, *Aetolis* v.

18, 84, 85 *nam tua res agitur, paries cum proximus ardet, et neglecta solent incendia sumere vires.* V. 85 plane ineptus et alienus a sententia, qua solus spectatur is qui in domo integra accolit igne correptam, non eius vicinus, cuius multo magis interest flammam reprimi, ut omittam quam sit sensu frivolo et indigno poeta tali. Itaque omnino est expungendus.

18, 91, 92. Secuti sumus Meinekium. In archetypo haud dubie erat scriptum

   potores
oderunt (quod irrepsit ex v. 89) porrecta negantem pocula,
                    quamvis.

Unde in cdd. nonnullis adiectus versus inficetissimus *potores bibuli media de nocte Falerni;* in reliquis omissum illud *potores.*

18, 98, 99. Satis bene a Bentleio initio utriusque versus repositum *ne,* quamquam tenui est munitum auctoritate codicum. Quorum longe maiore parte cum

adseratur *num,* nescio an potius utroque loco sit scribendum *neu.* Ceterum illud *semper* apparet pertinere ad *inops,* non ad *agitet vexetque.* Nimirum, ut est in vetere proverbio, *tam dest avaro quod habet quam quod non habet.*

Ep. I, 19, 48, 49 seclusit A. Nauckius; cf. lect. Hor. 714, 15.

Ep. I, 20, 5 *fuge quo descendere gestis.* Illud *descendere* etiam ad *fuge* pertinere satis demonstrant sequentia.

20, 19. Illud *sol tepidus* cum probabiliter explicari posse desperem, nescio an scribendum sit *trepidus,* ut alibi dixit Hor. *rapidum solem* et *lunam celerem pronos volvere menses.* Cf. etiam c. II, 4, 23, 24. — Linkerus conicit scribendum *sal lepidus.* Ceterum haec non ad proxima referenda, sed ad v. 10 satis apparet.

20, 24 *praecanum, solibus aptum.* Eleganter et ut mihi quidem videtur vere Herbstius *solibus ustum;* quod Porphyrionem legisse probabile est. Et Apulos vel hodie solibus perustos sat constat. Cf. ann. philol. a. 1873 pg. 831; 1874 470; 756; 814. Nec silenda tamen Ottonis Muelleri et A. F. Ecksteinii coniectura, licet eam existimem ingeniosiorem esse quam veriorem: *praeconum sordibus aptum.*

20, 28 *duxit* cdd., *dixit* Doeringius.

Ep. II, 1, 26 *annosa volumina vatum.* Videnda quae de vatis vocabulo exposui d. r. m. p. 65 sqq.

1, 28, 29 *quia Graiorum sunt antiquissima quaeque scripta vel optima.* Omnino conferenda, quae dixi de his in supplemento vitae Ritschelii pg. 156, 7.

1, 31 *olea;* vulgo *oleam;* corr. B.

1, 58 *Plautus ad exemplar Siculi properare Epicharmi.* Haec verba multis modis a doctis agitata nihil aliud significare nisi Plautum plane sicut Epicharmum semper ad eventum festinare, ut alibi ait Hor., plerisque adsentior. Atque apte confertur a Teuffelio Ari-

stophanis illud [Eccl. 583] 'ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς'.

1, 85 inberbes didicere, senes perdenda fateri. *Imberbi* comm. Cruquianus, idque verum iudice euphonia; de qua re dixit Bentl. Eod. voc. usus Lucilius.

1, 91 *Graiis* recte B, *Graecis* v.; cf. lect. Hor. 715.

1, 101 *quid placet aut odiost, quod non mutabile credas?* Hunc versum traiciendum post 107 innuit Lachmannus comm. Lucr. pg. 37. Quem equidem sequendum existimavi.

1, 140 sq. *euhantes* nos; v. 141 seclusit A. Nauckius; cf. lect. Hor. 715, 16.

1, 143 *porca* recte Lambinus, *porco* v.

1, 155 spurium esse intellexit A. Nauckius; cf. lect. Hor. 716, 17.

1, 195 *diversum confusa genus panthera camelo;* cf. comm. Lucil. pg. 279, 80.

1, 198 *ut sibi praebentem mimo spectacula plura.* 'Bland. antiquiss. legit *nimio;* quod nec displicet'. Cruq. Atque ita Meinekius, quem secuti sumus.

Ep. II, 2, 70 *humane* cdd.; *haud sane* Froelichius, *hau sane* nos; cf. lect. Hor. 717.

2, 87, 88 *frater erat Romae consulti rhetor, ut alter alterius sermone meros audiret honores.* Adsentiendum Meinekio ante illud quod est *ut alter* excidisse versum, quem talem ferme ab Horatio venisse existimavit *uterque — alterius laudum sic admirator.*

2, 163 *nempe modo isto?* pronuntiandum *modo sto.* Cf. d. r. m. 304.

2, 173 *refutat* O. Ribbeckius, *refringit* Horkelius; cdd. *refugit*, *refigit.*

2, 176 *alternis* recte B, *alterius* v.

2, 199 *pauperies inmunda — procul absit. ego utrum.* Hunc locum in archetypo Horatii librorum fuisse lacunosum nec quicquam nisi interpolationes foedissimas nostris exhiberi codicibus peritissimus quisque critico-

rum intellexit. Quo magis miror, eos emblemata ista integra sive utcumque mutata tueri maluisse. Et Bentleius quidem, non usus solita felicitate, scripsit *procul procul,* id quod prostat in c. Pulmanni; quod non modo ut παθητικώτερον, sed quia eget oratio particulae concessivae sive adversativae adminiculo, merito inprobarunt Gesnerus et Meinekius. Hi autem coniectura inventum quod praetulere *modo* (nam in multis libris legitur ineptissime *domus procul, procul domus,* sive simillima), quantum ad sensum, habet rectissime, sed pedis leges violari eo admisso docui d. r. m. 334. Mihi missis monachorum ludibriis sententiae unice videtur esse consulendum; neque invenio, quid dignius sit Horatio quam tale:

pauperies inmunda *tamen* procul absit.

Ita alibi idem totidem fere verbis, quae exscripsit hoc versu ut similiter alia [III, 16, 37]

inportuna tamen pauperies abest.

2, 207 *caret (pectus) mortis formidine et ira.* Hoc est *et mortis ira*, ut Verg. *ereptae virginis ira.* Lucr. *tu vero dubitabis et indignabere obire?*

Ep. II, 3. Hanc epistulam iam ab antiquissimo inde tempore inscripsere multi librum de arte poetica, sed pessime; etenim apparet ea potissimum demonstrari viam et rationem scribendi Graecanica arte dramatis, ut reliquorum poesis generum, quae a Graecis traxere Romani, obiter fiat mentio, eorum, quae propria fuere Romanorum, saturae, Fescennini, Atellanae, omnino nulla. — In ordine recto partium restituendo multum laborarunt docti: de qua re alias disputare est in animo, cum neque traditum ordinem ubique tueri sustineam et multo minus probare illa velut aegri somnia, quibus indulsere Peerlcampius et alii in disiectis velut membris poetae.

Ceterum haec epistula cum in pluribus codicibus collocata sit post odas, in aliis post epodos et carmen

saeculare vel post saturas invenitur posita. Videnda quae Cruquius notavit ad sat. I, 1 initium. Illud cum inepte dicat Teuffelius [h. litt. Lat. ed. 3 pg. 487] inde posse repeti, quod ea ab ipso Horatio non sit addita reliquorum carminum editioni, ita est explicandum, ut dicamus eam antiquitus, plane ut nunc fit, etiam si proprii instar haberetur libelli, in fine fuisse totius sylloges. Atque huc pertinere, quod a Charisio memorantur Q. Terentii Scauri commentarii in artem poeticam lib. x, recte coniectavere docti. Nam apparet eum singulos libros Horatii singulis enarrasse commentariorum voluminibus, ita, ut carmen saeculare propter exiguitatem adderetur odarum libro quarto. Quod cum ita sit, ap. Char. p. 210, 21 ed. Keil. post *ubi* lacunae nota ponenda, nisi neglegenter admodum locutus est Charisius.

Iam cum in archetypo codicum Horatianorum, qui extant, haec epistula utique proprii esset instar libelli et a nova inciperet pagina, rescissam, ut fit, partem illius ultimam et traiectam perperam apparet post odas, mox ab aliis translatam in loca paullo commodiora.

II, 3, 35 *cuicumque minabitur* Bonfinius recte (*quoicumque* Madv. advers. crit. I, 68), *quocumque, quodcumque* cdd.

3, 46, 45. Secuti sumus ordinem versuum a Bentleio institutum.

3, 52 sqq. Corrupta haec esse recte monuit Madvigius. Nec enim tam servili veneratione Graecorum tenebatur Horatius, ut crederet nihil posse novari in sermone Latino, nisi quod ex Graeco fonte esset detortum. Itaque ille scripsit *et si,* minus recte, cum potius disiunctiva particula opus sit. Quare melius pro *si* scribetur *seu;* nam particula *sin* Horatius non utitur. Ceterum ex his apparet Horatium credidisse poetis Latinis maiore esse opus cautione et cura in Graecis verbis transferendis quam in novandis propriis.

3, 59 *nummum* recte Luisinus, *nomen* v.

3, 63 sq. *sive receptus terra Neptunus classes Aquilonibus arcet, regis opus* etc. Credo nimia usum anxietate mirari Meinekium regis appellatione, quam refugerit semper, hoc loco significari Augustum, cum vocabulum istud minime ad potestatem huius, sed ad magnificentiam declarandam adhibitum esse sat constet. Ita alibi [c. II, 14, 11. 12] *sive reges sive inopes erimus coloni;* nec minus de Romanis luxuriantibus [s. II, 2, 44] *necdum omnis abacta pauperies epulis regum,* ut similia pleraque mittam.

3, 65 *regis opus sterilisve diu palus aptaque remis.* Hic inveterato mendo (nam et Servius et Priscianus agnoscunt vulgatam) pyrrichiacum effertur *palus.* Iam cum vix possit reponi, quod placuit Gesnero, *palus diu* (nam talis hiatus exemplum ap. Hor. non invenitur), apparet aliquid in hoc versu olim omissum et mox inepte suppletum. Ac dubito plerumque, scribendum sit cum Bentleio *sterilisve palus prius aptaque remis* an quod mihi venit in mentem *sterilisve palus agitataque remis.*

3, 92 *singula quaeque locum teneant sortita decentem.* Hunc v. traiciendum post 98 demonstrasse mihi videor lect. Hor. 718.

3, 101 *ut ridentibus arrident, ita flentibus adflent. Adflent* ex grammatico Vigorniensi dedit Bentleius, quem secuti sumus. *Adsunt* plerique cum Meinekio.

3, 120 *scriptor homeriacum si forte reponis Achillem. Homeriacum* vel *homereum* Bentleius, *honoratum* cdd. Priorem praetulimus formam ut et propius distantem a traditis et exemplo firmatam Priapei, in quo est *Homeriacas edidicique notas;* ubi membranae habent *meracas.*

3, 154 *Si plosoris eges.* Bentleius *fautoris,* Peerlcampius et Meinekius *spectatoris,* minus bene; vide quae notamus ad c. I, 15, 22; III, 6, 26, 30.

3, 157 *maturis* B, M, *naturis* v.

3, 172 *lentus — pavidusque* recte B, *longus — avidusque* v.

3, 252 sq. *unde etiam trimetris accrescere iussit nomen iambeis.* Pro *iussit,* quod plane est nihili, reponendum illud *iussum.* Supplendum *a grammaticis Alexandrinis*, quos quidem Horatium et hic et alibi in rebus quae ad metricam pertinent sequi non est mirum. — Ceterum notum vulgo, quam saepe in codicibus permutentur inter se *um* et *it* finales.

3, 254—58. De hoc loco cum plurima protulerint docti eademque ineptissima, sic habeto: non dicere Horatium haud ita pridem in metrum iambicum admissos spondeos — qui enim id potuit dici, cum apud antiquissimum auctorem artis, Archilochum, iam promiscue inveniantur locis imparibus iambicorum spondei? — sed respici usum Alexandrinorum utique poetarum tempore ortum, quo praecipitur, ut trimetri iambici tragici locis imparibus potissimum ponantur spondei, iambi quam maxime potest fieri excludantur. De hoc cum cura disserui l. d. r. m. pg. 148, 9. Nam de tragico solum trimetro hic agi ab Hor. manifestum.

3, 277 *qui* recte B, *quae* v.

3, 337 recte seclusit B.

3, 362 *quae iam* nos, *quaedam* v. Illud *iam* nihil interest utrum ad *quae* an ad *si* trahatur.

3, 417 *occupet extremum scabies.* Haec ab Hor. transformata esse de versiculo puerorum Romanorum hoc

hábeat scabiem, quísquis ad me vénerit novíssimus

olim docuimus [ann. phil. 1864 pg. 484]. Ita alibi eidem proprios in usus detorta cantilena simillima

réx erit qui récte faciet; quí non faciet, nón erit.

3, 431, 32 *ut qui conducti plorant in funere, dicunt et faciunt prope plura dolentibus ex animo.* Cf. comm. Lucil. pg. 253, 54; quaest. Lucil. pg. XIII, XIV.

3, 437 *animi sub volpe latentes.* Illud *volpe* corruptum esse adsentior Peerlcampio et Sengero. Fortasse

scribendum *sub nube.* Ep. I, 16, 62 *noctem peccatis et fraudibus obice nubem.*

3, 459, 60 *licet 'succurrite' longum clamet.* Huic similis plane ac par est locus Vergilianus [ecl. 3, 79] *et longum formose vale, vale, inquit, Iolla.*

3, 468, 69 *nec semel hoc fecit, nec si retractus erit iam fiet homo.* Illud *iam* melius cum versu sequenti iungitur.

Sed difficultates, quibus laborant Horatii scripta, omnes expedire cum neque hominis sit unius — ne si Bentleius quidem erit — neque aetatis, his iam acquiescat doctorum indulgentia. Quibus equidem ut recte utantur, semper oportet eos meminisse, quod dixi in vita Ritschelii pg. 64, non posse exigi a critico, qui in refingendis versatur veterum scriptis, ut ubique ipsa auctoris restituat verba, sed ut artis leges quam minimum violet. Quodsi existimarint iudices prudentes in re gerenda ea nos usos disciplina ac ratione, ut partim ipsi verum inveniremus vel, id quod multo saepius accidit, inventum ab aliis suo restitueremus honori, partim aliis demonstraremus viam, qua iretur ad verum, satis superque beati nobis videbimur.

Dabam Petropoli kal. Iun. a. MDCCCLXXIX.

DE METRIS HORATIANIS.

I.

Hexametro, Lucilium secutus, qui eum potissimum adhibuit, Hor. utitur in saturis et epistulis, eiusque exemplum sunt imitati posterioris temporis satirici Persius, Turnus, Iuvenalis. Idem aliquoties invenitur in systematis iambicis et lyricis.

Differunt autem admodum saturarum epistularumque hexametri a Vergilii et Ovidii, ut tamen epistularum aliquanto magis accurati castigatique sint numeri. Contra in iambicis ac lyricis eadem fere ars eaedemque rationes huius sunt metri, atque apud reliquos Augusti aequales.

II.

De metricis rationibus lyricorum Horatii carminum iam a primis inde temporibus multum quaesivere grammatici veteres, sed exiguo cum fructu. Nam ut omittam suptiliora pleraque artis eis minime fuisse perspecta, duobus maxime erroribus mirum in modum sunt conflictati, altero quod immodice usi epiplocae artificio ab hexametro dactylico sive trimetro iambico versus Horatii plerosque omnes repetendos esse existimarunt, altero quod *systematum* (vulgo *strophas* nuncupant) quaternis versibus constantium praeter sapphicum et al-

caicum et quaedam asclepiadea nullam omnino habuere notitiam, quam post XVIII ferme saecula redintegrarunt Meinekius et Lachmannus. Nam nec apud Caesium Bassum aequalem Neronis, cui inscripsit librum de metris, melioris doctrinae apparet vestigium.

De auctoribus metrorum, quos in iambicis et lyricis adhibuit, ipse plenissime exponit in epistula ad Maecenatem [I, 19, 23 sqq.]:

> Parios ego primus iambos
> ostendi Latio, numeros animosque secutus
> Archilochi, non res et agentia verba Lycamben.
> ac ne me foliis ideo brevioribus ornes,
> quod timui mutare modos et carminis artem:
> temperat Archilochi Musam pede mascula Sappho,
> temperat Alcaeus, sed rebus et ordine dispar,
> nec socerum quaerit, quem versibus oblinat atris,
> nec sponsae laqueum famoso carmine nectit.
> hunc ego non alio dictum prius ore Latinus
> volgavi fidicen.

In his quod paenultimo versu legitur *hunc* ad Alcaeum, non ad Archilochum pertinere verissime monuit Bentleius. Praeterea illud *temperat* diu meditatus non alio fere modo atque idem censuit posse accipi persuasum habeo, ut sit dictum similiter atque in epodis *desiderique temperare pocula.* Itaque hoc dixit Horatius miscuisse propriis Aeolensium metris Archilochi Ionica Sappho et Alcaeum, de qua re et aliunde constat. Igitur quod idem asseverat timuisse se carminis Parii modos et artem immutare, equidem haud sane urguendum esse censeo. Ipse quippe paullo ante imitatorum servum genus, ut par erat, irrisit.

Ceterum quod idem asserit a se Archilochi iambos translatos in Latium, ita intellegendum est ut dicamus eum primum epodis iuncta carmina iambica aptasse linguae patriae. Etenim cantores Euphorionis, quos dicit Tullius, ut puta Catullus, Laevius, alii, longe ante ipsum, Alexandrinos potissimum secuti poetas, trimetros

et dimetros exclusa scaenicorum licentia adhibuere. Quorum adeo de arte remisisse aliquid videtur Hor.

Aeolensium poetarum ad numeros primus carmina aptavit Catullus, sed ut intra Sapphus imitationem subsisteret. Vnde recte rem instituere docti, quod eius poema xxx binorum versuum systematis distinxerunt. Nam tali metro totum librum tertium Sapphus dispositum esse a grammaticis Alexandrinis sat constat.

Sed Horatius, mihi quidem ut videtur, quotquot intulit lyrica metra Latio, cum Alcaei maxime imitatione novavit. Ceterum versus sapphici maioris et iambelegici exempla apud Graecos non inveniuntur. Ac fortasse haec metra invenit ipse.

Verum cum Graeci lyrici in basi versuum glyconeorum pherecrateorum asclepiadeorum cum trochaeo principali promiscue adhibuissent spondeum, iambum, pyrrichium, et voluissent primam et quintam syllabam alcaicorum quartamque sapphicorum ancipitem sive, ut veteres dixere, communem, Horatius omnia firmata spondeis sub severiorem legem revocavit. Praeterea cum idem caesuras, quas longioribus addi metris interest elegantiae, saepe habuissent insuper, Horatius versibus undecim syllabarum sive plurium, a paucissimis et vix dignis memoria exemplis si recesseris, semper voluit adesse incisionem fixam certamque. Rhythmos etiam pedum ante fines ordinis metrici hoc est sive ante caesuram sive in exitu metri positorum diligentius servavit Graecis, at minus accurate Seneca et reliquis Romanorum, qui tempore eum sunt insecuti. Neque enim nimis raro locis, quos dixi, monosyllaba praecedentibus plus quam monosyllabis admittit.

Hactenus haec. Nam de admissa ab Horatio syna-

phia vel spreta, de pedum modulis, de cæsuris et numeris versuum, de elisione et synizesi, de hiatu ac positionis legibus et producta finali plenissime expositum *in summario rei metricae poetarum Latinorum,* ex cuius indice facile potest intellegi, quo quaeque loco sint tractata.

Metra Horatii.

A.

I. Hexameter dactylicus.

– ⏔ – ⏔ – | ⏔ – ⏔ – ◡◡ – ⏓
– ⏔ – (|) ⏔ – | ⏔ – | ⏔ – ◡◡ – ⏓
– ⏔ – ⏔ – ◡ | ◡ – ⏔ – ◡◡ – ⏓

Hoc conscriptae saturae et epistulae. Spondeus in quinto loco reperitur ep. II, 3, 466.

II. Trimeter iambicus.

⏓ ⏕ ◡ ⏕ ⏓ | ⏕ ◡ ⏕ ⏓ – ◡ ⏓

Invenitur etiam, sed aliquanto rarius *caesura post septimum semipedem:* quae ubi adest, aut post arsin alteram aut post thesin tertiam solet finiri verbum. epod. XVII.

B.

Epodi praeter septimum decimum omnes constant systematis versuum binorum.

Lyrica autem exemplo, ut putat Lachmannus, Alcaei, quaternorum versuum continentur systematis: nam quod solum huic legi adversatur carmen IIII, 8, id vero interpolatorum libidine corruptelas traxit gravissimas

I. Systema Asclepiadeum primum:

–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓

Constat v. ascl. minore usque repetito. I, 1. III, 30. IIII, 8.

II. Syst. Asclep. secundum:

–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓

Const. v. ascl. min. et glyconeo. I, 6. 15. 24. 33. II, 12. III, 10. 16. IIII, 5. 12.

III. Syst. Asclep. tertium:

–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓

Const. v. glyconeo et ascl. min. I, 3. 13. 19. 36. III, 9. 15. 19. 24. 25. 28. IIII, 1. 3.

IIII. Syst. Ascl. quartum:

–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏒
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓

Const. v. ascl. min. et pherecrateo et glyconeo. I, 5. 14. 21. 23. III, 7. 13. IIII, 13.

V. Syst. Asclep. quintum:

–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ – –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓

Const. ascl. maiore. I, 11. 18. IIII, 10.

VI. Systema Sapphicum prius:

–́ ⏑ –́ – –́ | ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒
–́ ⏑ –́ – –́ | ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒
–́ ⏑ –́ – –́ | ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏒

Const. v. sapphico minore et adonio. I, 2. 10. 12. 20. 22. 25. 30. 32. 38. II, 2. 4. 6. 8. 10. 16. III, 8. 11. 14. 18. 20. 22. 27. IIII, 2. 6. 11. carm. saec.

VII. Syst. Sapph. alterum:

–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒
–́ ⏑ –́ – –́ | ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒
–́ ⏑ –́ – –́ | ⏑ ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒

Const. v. aristophanio et sapph. maiore. I, 8.

VIII. Systema Alcaicum:

(⏑)⏒ –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓́
(⏑)⏒ –́ ⏑ –́ – | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓́
(⏑)⏒ –́ ⏑ –́ – –́ ⏑ –́ ⏒
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒

Const. v. alcaicis hendecasyllabo et enneasyllabo et decasyllabo. Hoc frequentissime omnium usus est Hor. ut puta I, 9. 16. 17. 26. 27. 29. 31. 34. 35. 37. II, 1. 3. 5. 7. 9. 11. 13. 14. 15. 17. 19. 20. III, 1—6. 17. 21. 23. 26. 29. IIII, 4. 9. 14. 15.

VIIII. Systema Hipponacteum:

–́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏓́
⏒ –́ ⏑ –́ ⏒ | –́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒
–́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏓́
⏒ –́ ⏑ –́ ⏒ | –́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏒

Constat dimetro trochaico catal. et iambico trimetro catal. II, 18. Cet. cf. prol. ad II, 18, 34.

X. Systema ionicum:

⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ | ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ |
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ | ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ |
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ | ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ |
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ | ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́ |
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ –́ –́

Constant singuli versus denis ionicis a minori.

Notandum quod unum hoc systema ap. Hor. continua decurrit synaphia. III, 12.

XI. Systema Alcmanium:

a) lyricorum

∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ | ⏔ ∠ ⏔ ∠ (⏔) ∠ ⏓
∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ (⏔) ∠ ⏓
∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ | ⏔ ∠ ⏔ ∠ ⏑ ⏑ ∠ ⏓
∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ ⏑⏑ ∠ ⏓

b) iambicorum

∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ | ⏔ ∠ ⏔ ∠ ⏑ ⏑ ∠ ⏓
∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ ⏑⏑ ∠ ⏓

Constat v. heroico et Alcmanio. c. I, 7. 28; ep. 12.

XII. Systema Archilochium primum:

∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ | ⏔ ∠ ⏔ ∠ ⏑ ⏑ ∠ ⏓
∠ ⏑⏑ ∠ ⏔ ⏒
∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ | ⏔ ∠ ⏔ ∠ ⏑ ⏑ ∠ ⏓
∠ ⏑⏑ ∠ ⏑⏑ ⏒

Const. v. her. et trimetro dactylico catal. IIII, 7.

XIII. Syst. Archil. secundum:

∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ | ⏔ ∠ ⏔ ∠ (⏔) ∠ ⏓
⏓ ∠ ⏑ ∠ ⏓ ∠ ⏑ ⏒ | ∠ ⏑⏑ ∠ ⏑ ⏑ ⏒

Const. v. heroico et iambelegico. ep. 13.

XIIII. Syst. Archil. tertium:

⏓ (⏑∠⏑) ⏑ ∠ ⏓ | ∠ ⏑ ∠ (⏕) ∠ ⏑ ⏒
∠ ⏑ ⏑ ∠ ⏑ ⏑ ⏒ | ⏓ ∠ ⏑ ∠ ⏓ ∠ ⏑ ⏒

Const. trimetro iambico et v. elegiambico ep. 11.

XV. Syst. Archil. quartum:

∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ | ⏔ ∠ ⏑ ⏑ | ∠ ⏑ ∠ ⏑ ∠ ⏓
⏓ ∠ ⏑ ∠ ⏓ | ∠ ⏑ ∠ ⏑ ∠ ⏑
∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ | ⏔ ∠ ⏑ ⏑ | ∠ ⏑ ∠ ⏑ ∠ ⏓
⏓ ∠ ⏑ ∠ ⏓ | ∠ ⏑ ∠ ⏓ ∠ ⏓

Const. v. Archilochio maiore et trimetro iambico catalectico. I, 4.

XVI. Systema pythiambicum prius:

∠ ⏔ ∠ ⏔ ∠ | ⏔ ∠ ⏔ ∠ ⏑ ⏑ ∠ ⏓
⏓ ∠ ⏑ ∠ ⏓ ∠ ⏑ ⏒

Hoc a pythio id est heroico et iambico v. nomen traxit. Constat hex. dact. et dim. iambico. ep. 14. 15. Cet. cf. proleg. ad c. II, 18, 34.

XVII. Syst. pyth. alterum:

–́ ⏖ –́ ⏖ –́ | ⏖ –́ ⏖ –́ (–) ⏑⏑ –́ ⏓

⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏓́

Const. v. heroico et trimetro puro. ep. XVI.

XVIII. Systema iambicum:

(⏑⏑) ⏒ ⏑⏑́ ⏑ ⏑⏑́ ⏒ | ⏑⏑́ ⏑ ⏑⏑́ (⏑⏑) ⏒ –́ ⏑ ⏓́

⏒ –́ ⏑ –́ ⏒ –́ ⏑ ⏓́

Const. trim. iamb. et dimetro. ep. 1—10. Cet. cf. proleg. ad c. II, 18, 34.

Q. HORATII FLACCI

CARMINVM

LIBER PRIMVS.

I.

Maecenas atavis edite regibus,
O et praesidium et dulce decus meum,
Sunt quos curriculo pulverem Olympicum
Collegisse iuvat, metaque fervidis

Evitata rotis palmaque nobilis
Terrarum dominos evehit ad deos;
Hunc, si mobilium turba Quiritium
Certat tergeminis tollere honoribus;

Illum, si proprio condidit horreo,
Quidquid de Libycis verritur areis.
Gaudentem patrios findere sarculo
Agros Attalicis condicionibus

Numquam dimoveas, ut trabe Cypria
Myrtoum pavidus nauta secet mare.
Luctantem Icariis fluctibus Africum
Mercator metuens otium et oppidi

Laudat rura sui; mox reficit rates
Quassas, indocilis pauperiem pati.
Est qui nec veteris pocula Massici
Nec partem solido demere de die

Spernit, nunc viridi membra sub arbuto
Stratus nunc ad aquae lene caput sacrae.
Multos castra iuvant et lituo tubae
Permixtus sonitus bellaque matribus

Detestata. Manet sub Iove frigido
Venator tenerae coniugis inmemor,
Seu visast catulis cerva fidelibus,
Seu rupit teretes Marsus aper plagas.

Me doctarum hederae praemia frontium
Dis miscent superis, me gelidum nemus
Nympharumque leves cum Satyris chori
Secernunt populo, si neque tibias

Euterpe cohibet nec Polyhymnia
Lesboum refugit tendere barbiton.
Quodsi me lyricis vatibus inseris,
Sublimi feriam sidera vertice.

II.

Iam satis terris nivis atque dirae
Grandinis misit Pater et rubente
Dextera sacras iaculatus arces
    Terruit Vrbem,

Terruit gentes, grave ne rediret
Saeculum Pyrrhae nova monstra questae,
Omne cum Proteus pecus egit altos
    Visere montes.

[Piscium et summa genus haesit ulmo,
Nota quae sedes fuerat columbis,
Et superiecto pavidae natarunt
    Aequore dammae.]

Vidimus flavum Tiberim retortis
Litore Etrusco violenter undis
Ire deiectum monumenta regis
    Templaque Vestae,

Iliae dum se nimium querenti
Iactat ultorem, vagus et sinistra
Labitur ripa Iove non probante u-
    xorius amnis.

Audiet cives †acuisse ferrum,
Quo graves Persae melius perirent,
Audiet pugnas vitio parentum
Rara iuventus.

Quem vocet divum populus ruentis
Imperi rebus? Prece qua fatigent
Virgines sanctae minus audientem
Carmina Vestam?

Cui dabit partes scelus expiandi
Iuppiter? Tandem venias, precamur,
Nube candentes umeros amictus,
Augur Apollo;

Sive tu mavis, Erycina ridens,
Quam Iocus circum volat et Cupido;
Sive neglectum genus et nepotes
Respicis, auctor,

Heu nimis longo satiate ludo,
Quem iuvat clamor galeaeque leves
Acer et Marsi peditis cruentum
Voltus in hostem.

Sive mutata iuvenem figura
Ales in terris imitaris, almae
Filius Maiae, patiens vocari
Caesaris ultor:

Serus in caelum redeas, diuque
Laetus intersis populo Quirini,
Neve te nostris vitiis iniquum
Ocior aura

Tollat; hic magnos potius triumphos,
Hic ames dici pater atque princeps,
Neu sinas Medos equitare inultos,
Te duce, Caesar.

III.

Sic te diva potens Cypri,
Sic fratres Helenae, lucida sidera,
Ventorumque regat pater
Obstrictis aliis praeter Iapyga,

Navis, quae tibi creditum
Debes Vergilium; finibus Atticis
Reddas incolumem, precor,
Et serves animae dimidium meae.

Illi robur et aes triplex
Circa pectus erat, qui fragilem truci
Conmisit pelago ratem
Primus, nec timuit praecipitem Africum

Decertantem Aquilonibus,
Nec tristes Hyadas, nec rabiem Noti,
Quo non arbiter Hadriae
Maior, tollere seu ponere volt freta.

Quem mortis timuit gradum,
Qui siccis oculis monstra natantia,
Qui vidit mare turbidum et
Infames scopulos, Acroceraunia?

Nequiquam deus abscidit
Prudens Oceano dissociabili
Terras, si tamen inpiae
Non tangenda rates transiliunt vada.

Audax omnia perpeti
Gens humana ruit per vetitum nefas.
Audax Iapeti genus
Ignem fraude mala gentibus intulit.

Post ignem aetheria domo
Subductum macies et nova febrium
Terris incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas

Leti corripuit gradum.
Expertus vacuum Daedalus aera
Pinnis non homini datis;
Perrupit Acheronta Herculeus labor.

Nil mortalibus arduist;
Caelum ipsum petimus stultitia, neque
Per nostrum patimur scelus
Iracunda Iovem ponere fulmina.

IIII.

Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni,
Trahuntque siccas machinae carinas,
Ac neque iam stabulis gaudet pecus aut arator igni,
Nec prata canis albicant pruinis.

Iam Cytherea choros ducit Venus inminente luna,
Iunctaeque Nymphis Gratiae decentes
Alterno terram quatiunt pede, dum graves Cyclopum
Volcanus ardens urit officinas.

Nunc decet aut viridi nitidum caput impedire myrto
Aut flore terrae quem ferunt solutae;
Nunc et in umbrosis Fauno decet immolare lucis,
Seu poscat agna sive malit haedo.

Pallida mors aequo pulsat pede pauperum tabernas
Regumque turres. O beate Sesti,
Vitae summa brevis spem nos vetat incohare longam.
Iam te premet nox, fabulaeque Manes,

Et domus exilis Plutonia; quo simul mearis,
Nec regna vini sortiere talis,
Nec tenerum Lycidan mirabere, quo calet iuventus
Nunc omnis et mox virgines tepebunt.

V.

Quis multa gracilis te puer in rosa
Perfusus liquidis urget odoribus
  Grato, Pyrrha, sub antro?
    Cui flavam religas comam,

Simplex munditiis? Heu quotiens fidem
Mutatosque deos flebit et aspera
  Nigris aequora ventis
    Emirabitur insolens,

Qui nunc te fruitur credulus aurea,
Qui semper vacuam, semper amabilem
  Sperat, nescius aurae
    Fallacis. Miseri, quibus

Intemptata nites. Me tabula sacer
Votiva paries indicat uvida
  Suspendisse potenti
    Vestimenta maris deo.

VI.

Scriberis Vario fortis et hostium
Victor, Maeonii carminis aliti,
Quam rem cumque ferox navibus aut equis
  Miles te duce gesserit.

Nos, Agrippa, neque haec dicere nec gravem
Pelidae stomachum cedere nescii,
Nec cursus duplicis per mare Ulixei,
  Nec saevam Pelopis domum

Conamur, tenues grandia, dum pudor
Inbellisque lyrae Musa potens vetat
Laudes egregii Caesaris et tuas
  Culpa deterere ingeni.

[Quis Martem tunica tectum adamantina
Digne scripserit, aut pulvere Troico
Nigrum Merionen, aut ope Palladis
  Tydiden superis parem?]

Nos convivia, nos proelia virginum
Sectis in iuvenes unguibus acrium
Cantamus, vacui, sive quid urimur,
  Non praeter solitum leves.

VII.

Laudabunt alii claram Rhodon aut Mytilenen
  Aut Epheson bimarisve Corinthi
Moenia vel Baccho Thebas vel Apolline Delphos
  Insignes aut Thessala Tempe.

Sunt quibus unum opus est, intactae Palladis urbem
  Carmine perpetuo celebrare et
Vndique decerptam fronti praeponere olivam.
  Plurimus in Iunonis honore

Aptum dicet equis Argos ditesque Mycenas.
  Me nec tam patiens Lacedaemon
Nec tam Larisae percussit campus opimae,
  Quam domus Albuneae resonantis

Et praeceps Anio ac Tiburni lucus et uda
  Mobilibus pomaria rivis.
Albus ut obscuro deterget nubila caelo
  Saepe Notus, nec parturit imbres

Perpetuo; sic tu sapiens finire memento
  Tristitiam vitaeque labores
Molli, Plance, mero, seu te fulgentia signis
  Castra tenent seu densa tenebit

Tiburis umbra tui. Teucer Salamina patremque
  Cum fugeret, tamen uda Lyaeo
Tempora populea fertur vinxisse corona,
  Sic tristes adfatus amicos:

'Quo nos cumque feret melior fortuna parente,
Ibimus, o socii comitesque!
Nil desperandum Teucro duce et auspice Teucro:
Certus enim promisit Apollo,

Ambiguam tellure nova Salamina futuram.
O fortes peioraque passi
Mecum saepe viri, nunc vino pellite curas;
Cras ingens iterabimus aequor.'

VIII.

Lydia, dic, per omnes
Te deos oro, Sybarin cur properes amando
Perdere; cur apricum
Oderit campum, patiens pulveris atque solis?

Cur neque militares
Inter aequales equitat, Gallica nec lupatis
Temperat ora frenis?
Cur timet flavum Tiberim tangere? Cur olivum

Sanguine viperino
Cautius vitat, neque iam livida gestat armis
Bracchia, saepe disco,
Saepe trans finem iaculo nobilis expedito?

Quid latet, ut marinae
Filium dicunt Thetidis sub lacrimosa Troiae
Funera, ne virilis
Cultus in caedem et Lycias proriperet catervas?

VIIII.

Vides ut alta stet nive candidum
Soracte, nec iam sustineant onus
Silvae laborantes, geluque
Flumina constiterint acuto.

Dissolve frigus ligna super foco
Large reponens atque benignius
  Deprome quadrimum Sabina,
    O Thaliarche, merum diota.

Permitte divis cetera, qui simul
Stravere ventos aequore fervido
  Deproeliantes, nec cupressi
    Nec veteres agitantur orni.

Quid sit futurum cras, fuge quaerere et
Quem fors dierum cumque dabit, lucro
  Adpone, nec dulces amores
    Sperne, puer, neque tu choreas,

Donec virenti canities abest
Morosa. Nunc et campus et areae
  Lenesque sub noctem susurri
    Conposita repetantur hora,

Nunc et latentis proditor intimo
Gratus puellae risus ab angulo,
  Pignusque dereptum lacertis
    Aut digito male pertinaci.

X.

Mercuri, facunde nepos Atlantis,
Qui feros cultus hominum recentum
Voce formasti catus et decorae
  More palaestrae,

Te canam, magni Iovis et deorum
Nuntium curvaeque lyrae parentem,
Callidum, quidquid placuit, iocoso
  Condere furto.

Te, boves olim nisi reddidisses
Per dolum amotas, puerum minaci
Voce dum terret, viduus pharetra
  Risit Apollo.

Quin et Atridas duce te superbos
Ilio dives Priamus relicto
Thessalosque ignes et iniqua Troiae
Castra fefellit.

Tu pias laetis animas reponis
Sedibus, virgaque levem coherces
Aurea turbam, superis deorum
Gratus et imis.

XI.

Tu ne quaesieris, scire nefas, quem mihi, quem tibi
Finem di dederint, Leuconoe, nec Babylonios
Temptaris numeros. Vt melius, quidquid erit, pati,
Seu plures hiemes seu tribuit Iuppiter ultimam,

Quae nunc oppositis debilitat pumicibus mare
Tyrrhenum: sapias, vina liques, et spatio brevi
Spem longam reseces. Dum loquimur, fugerit invida
Aetas: carpe diem, quam minimum credula postero.

XII.

Quem virum aut heroa lyra vel acri
Tibia sumis celebrare, Clio?
Quem deum? Cuius recinet iocosa
Nomen imago

Aut in umbrosis Heliconis oris,
Aut super Pindo gelidove in Haemo?
Unde vocalem temere insecutae
Orphea silvae.

[Arte materna rapidos morantem
Fluminum lapsus celeresque ventos,
Blandum et auritas fidibus canoris
Ducere quercus.]

Quid prius dicam solitis parentis
Laudibus, qui res hominum ac deorum,
Qui mare ac terras variisque mundum
  Temperat horis?

Unde nil maius generatur ipso,
Nec viget quicquam simile aut secundum.
Proximos illi tamen occupavit
  Pallas honores,

Proeliis audax; neque te silebo,
Liber, et saevis inimica virgo
Beluis, nec te, metuende certa
  Phoebe sagitta.

Dicam et Alciden puerosque Ledae,
Hunc equis, illum superare pugnis
Nobilem; quorum simul alba nautis
  Stella refulsit,

Defluit saxis agitatus humor,
Concidunt venti fugiuntque nubes,
Et minax, † cum sic voluere, ponto
  Vnda recumbit.

Romulum post hos prius, an quietum
Pompili regnum memorem, an superbos
Tarquini fasces, dubito, an Catonis
  Nobile letum.

[Regulum et Scauros animaeque magnae
Prodigum Paullum superante Poeno
Gratus insigni referam camena
  Fabriciumque.

Hunc, et incomptis Curium capillis
Vtilem bello tulit, et Camillum
Saeva paupertas et avitus arto
  Cum lare fundus.]

Crescit occulto velut arbor aevo
Fama Marcellis; micat inter omnes
Iulium sidus, velut inter ignes
  Luna minores.

Gentis humanae pater atque custos,
Orte Saturno, tibi cura magni
Caesaris fatis data: tu secundo
  Caesare regnes.

Ille seu Parthos Latio inminentes
Egerit iusto domitos triumpho,
Sive subiectos Orientis orae
  Seras et Indos,

Te minor latum reget aequus orbem;
Tu gravi curru quaties Olympum,
Tu parum castis inimica mittes
  Fulmina lucis.

XIII.

Cum tu, Lydia, Telephi
  Cervicem roseam, lactea Telephi
Laudas bracchia, vae meum
  Fervens difficili bile tumet iecur.

Tum nec mens mihi nec color
  Certa sede manet, umor et in genas
Furtim labitur, arguens
  Quam lentis penitus macerer ignibus.

Vror, seu tibi candidos
  Turparunt umeros inmodicae mero
Rixae, sive puer furens
  Inpressit memorem dente labris notam.

Non, si me satis audias,
  Speres perpetuum dulcia barbare
Laedentem oscula, quae Venus
  Quinta parte sui nectaris imbuit.

Felices ter et amplius,
  Quos inrupta tenet copula nec malis
Divolsus querimoniis
  Suprema citius solvet amor die.

XIIII.

O navis, referent in mare te novi
Fluctus. O quid agis? Fortiter occupa
  Portum. Nonne vides, ut
    Nudum remigio latus

Et malus celeri saucius Africo
Antennaeque gemunt, ac sine funibus
  Vix durare carinae
    Possunt imperiosius

Aequor? Non tibi sunt integra lintea,
Non di, quos iterum pressa voces malo.
  Quamvis Pontica pinus,
    Silvae filia nobilis,

Iactes et genus et nomen inutile:
Nil pictis timidus navita puppibus
  Fidit. Tu, nisi ventis
    Debes ludibrium, cave.

Nuper sollicitum quae mihi taedium,
Nunc desiderium curaque non levis,
  Interfusa nitentes
    Vites aequora Cycladas.

XV.

Pastor cum traheret per freta navibus
Idaeis Helenen perfidus hospitam;
Ingrato celeres obruit otio
  Ventos, ut caneret fera

Nereus fata. 'Mala ducis avi domum,
Quam multo repetet Graecia milite,
Coniurata tuas rumpere nuptias
Et regnum Priami vetus.

Eheu, quantus equis, quantus adest viris
Sudor! quanta moves funera Dardanae
Genti! Iam galeam Pallas et aegida
Currusque et rabiem parat.

Nequiquam Veneris praesidio ferox
Pectes caesariem, grataque feminis
Inbelli cithara carmina divides;
Nequiquam thalamo graves

Hastas et calami spicula Cnosii
Vitabis strepitumque et celerem sequi
Aiacem: tamen, heu serus! adulteros
Crines pulvere collines.

Non Laertiaden, exitium tuae
Genti, non Pylium Nestora respicis?
Vrguent inpavidi te Salaminius
Teucer, te Sthenelus, sciens

Pugnae, sive opus est imperitare equis,
Non auriga piger. Merionen quoque
Nosces. Ecce furit, te reperire atrox,
Tydides melior patre,

Quem tu, cervus uti vallis in altera
Visum parte lupum graminis inmemor,
Sublimi fugies mollis anhelitu,
Non hoc pollicitus tuae.

Iracunda diem proferet Ilio
Matronisque Phrygum classis Achillei;
Post certas hiemes uret Achaicus
Ignis Pergameas domos'.

XVI.

O matre pulchra filia pulchrior,
Quem criminosis cumque voles modum
Pones iambis, sive flamma
Sive mari libet Hadriano.

Non Dindymene, non adytis quatit
Mentem sacerdotum incola Pythius,
Non Liber aeque, non acuta
Si geminant Corybantes aera,

Tristes ut irae, quas neque Noricus
Deterret ensis nec mare naufragum
Nec saevus ignis nec tremendo
Iuppiter ipse ruens tumultu.

Fertur Prometheus addere principi
Limo coactus particulam undique
Desectam et insani leonis
Vim stomacho adposuisse nostro.

Irae Thyesten exitio gravi
Stravere et altis urbibus ultimae
Stetere causae, cur perirent
Funditus inprimeretque muris

Hostile aratrum exercitus insolens.
Conpesce mentem: me quoque pectoris
Temptavit in dulci iuventa
Fervor et in celeres iambos

Misit furentem; nunc ego mitibus
Mutare quaero tristia, dum mihi
Fias recantatis amica
Opprobriis animumque reddas.

XVII.

Velox amoenum saepe Lucretilem
Mutat Lycaeo Faunus et igneam
Defendit aestatem capellis
Vsque meis pluviosque ventos.

Inpune tutum per nemus arbutos
Quaerunt latentes et thyma deviae
Olentis uxores mariti,
Nec virides metuunt colubras

Nec martiales Haediliae lupos,
Vtcumque dulci, Tyndari, fistula
Valles et Vsticae cubantis
Levia personuere saxa.

Di me tuentur, dis pietas mea
Et Musa cordist. Hic tibi copia
Manabit ad plenum benigno
Ruris honorum opulenta cornu.

Hic in reducta valle Caniculae
Vitabis aestus, et fide Teia
Dices laborantes in uno
Penelopen vitreamque Circen;

Hic innocentis pocula Lesbii
Duces sub umbra, nec Semeleius
Cum Marte confundet Thyoneus
Proelia, nec metues protervum

Suspecta Cyrum, ne male dispari
Incontinentes iniciat manus
Et scindat haerentem coronam
Crinibus inmeritamque vestem.

XVIII.

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem
Circa mite solum Tiburis et moenia Catili;
Siccis omnia nam dura deus proposuit neque
Mordaces aliter diffugiunt sollicitudines.

Quis post vina gravem militiam aut pauperiem crepat?
Quis non te potius, Bacche pater, teque, decens Venus?
Ac nequis modici transiliat munera Liberi,
Centaurea monet cum Lapithis rixa super mero

Debellata, monet Sithoniis non levis Euhius,
Cum fas atque nefas exiguo fine libidinum
Discernunt avidi. Non ego te, candide Bassareu,
Invitum quatiam nec variis obsita frondibus

Sub divum rapiam. Saeva tene cum Berecyntio
Cornu tympana, quae subsequitur caecus amor sui,
Et tollens vacuum plus nimio gloria verticem,
Arcanique fides prodiga, perlucidior vitro.

XVIIII.

Mater saeva Cupidinum
  Thebanaeque iubet me Semeles puer
Et lasciva Licentia
  Finitis animum reddere amoribus.

Vrit me Glycerae nitor,
  Splendentis Pario marmore purius;
Vrit grata protervitas
  Et voltus nimium lubricus adspici.

In me tota ruens Venus
  Cyprum deseruit, nec patitur Scythas
Et versis animosum equis
  Parthum dicere, nec quae nihil attinent.

Hic vivum mihi caespitem, hic
  Verbenas, pueri, ponite turaque
Bimi cum patera meri:
  Mactata veniet lenior hostia.

XX.

Vile potabis modicis Sabinum
Cantharis, Graeca quod ego ipse testa
Conditum levi, datus in theatro
  Cum tibi plausus,

Clare Maecenas eques, ut paterni
Fluminis ripae simul et iocosa
Redderet laudes tibi Vaticani
  Montis imago.

Caecubum et prelo domitam Caleno
Tum bibes uvam: mea nec Falernae
Temperant vites neque Formiani
  Pocula colles.

XXI.

Dianam tenerae dicite virgines,
Intonsum, pueri, dicite Cynthium
  Latonamque supremo
    Dilectam penitus Iovi.

Vos laetam fluviis et nemorum coma,
Quaecumque aut gelido prominet Algido,
  Nigris aut Erymanthi
    Silvis aut viridis Cragi;

Vos Tempe totidem tollite laudibus
Natalemque, mares, Delon Apollinis,
  Insignemque pharetra
    Fraternaque umerum lyra.

Hic bellum lacrimosum, hic miseram famem
Pestemque a populo et principe Caesare in
Persas atque Britannos
Vestra motus aget prece.

XXII.

Integer vitae scelerisque purus
Non eget Mauris iaculis neque arcu
Nec venenatis gravida sagittis,
Fusce, pharetra,

Sive per Syrtes iter aestuosas,
Sive facturus per inhospitalem
Caucasum vel quae loca fabulosus
Lambit Hydaspes.

Namque me silva lupus in Sabina,
Dum meam canto Lalagen et ultra
Terminum curis vagor expeditis,
Fugit inermem,

Quale portentum neque militaris
Daunias latis alit aesculetis,
Nec Iubae tellus generat, leonum
Arida nutrix.

Pone me pigris ubi nulla campis
Arbor aestiva recreatur aura,
Quod latus mundi nebulae malusque
Iuppiter urguet;

Pone sub curru nimium propinqui
Solis in terra domibus negata:
Dulce ridentem Lalagen amabo,
Dulce loquentem.

XXIII.

Vitas hinuleo me similis, Chloe,
Quaerenti pavidam montibus aviis
Matrem non sine vano
Aurarum et siluae metu.

Nam seu mobilibus veris inhorruit
Adventus foliis, seu virides rubum
Dimovere lacertae,
Et corde et genibus tremit.

Atqui non ego te tigris ut aspera
Gaetulusve leo frangere persequor:
Tandem desine matrem
Tempestiva sequi viro.

XXIIII.

Quis desiderio sit pudor aut modus
Tam cari capitis? Praecipe lugubres
Cantus, Melpomene, cui liquidam pater
Vocem cum cithara dedit.

Ergo Quintilium perpetuus sopor
Vrguet? Cui Pudor et Iustitiae soror,
Incorrupta Fides, nudaque Veritas
Quando ullum inveniet parem?

Multis ille bonis flebilis occidit,
Nulli flebilior, quam tibi, Vergili.
Tu frustra pius heu non ita creditum
Poscis Quintilium deos.

Quid si Threicio blandius Orpheo
Auditam moderere arboribus fidem?
Num vanae redeat sanguis imagini,
Quam virga semel horrida,

Non lenis precibus fata recludere,
Nigro conpulerit Mercurius gregi?
Durum: sed levius fit patientia,
Quidquid corrigerest nefas.

XXV.

Parcius iunctas quatiunt fenestras
Iactibus crebris iuvenes protervi,
Nec tibi somnos adimunt, amatque
Ianua limen,

Quae prius multum facilis movebat
Cardines. Audis minus et minus iam:
'Me tuo longas pereunte noctes,
Lydia, dormis?'

Invicem moechos anus arrogantes
Flebis in solo levis angiportu,
Thracio bacchante magis sub inter-
lunia vento,

Cum tibi flagrans amor et libido,
Quae solet matres furiare equorum,
Saeviet circa iecur ulcerosum,
Non sine questu,

Laeta quod pubes hedera virenti
Gaudeat pulla magis atque myrto,
Aridas frondes hiemis sodali
Dedicet Euro.

XXVI.

Musis amicus tristitiam et metus
Tradam protervis in mare Creticum
Portare ventis, quis sub Arcto
Rex gelidae metuatur orae,

Quod Tiridaten terreat, unice
Securus. O quae fontibus integris
Gaudes, apricos necte flores,
Necte, meo Lamiae coronam,

Pimplei dulcis. Nil sine te mei
Prosunt honores: hunc fidibus novis,
Hunc Lesbio sacrare plectro
Teque tuasque decet sorores.

XXVII.

Natis in usum laetitiae scyphis
Pugnare Thracumst: tollite barbarum
Morem, verecundumque Bacchum
Sanguineis prohibete rixis.

Vino et lucernis Medus acinaces
Inmane quantum discrepat: inpium
Lenite clamorem, sodales,
Et cubito remanete presso.

Vultis severi me quoque sumere
Partem Falerni? Dicat Opuntiae
Frater Megillae, quo beatus
Volnere, qua pereat sagitta.

Cessat voluntas? Non alia bibam
Mercede. Quae te cumque domat Venus,
Non erubescendis adurit
Ignibus ingenuoque semper

Amore peccas. Quidquid habes, age,
Depone tutis auribus. A miser,
Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer meliore flamma!

Quae saga, quis te solvere Thessalis
Magus venenis, quis poterit deus?
Vix inligatum te triformi
Pegasus expediet Chimaera.

XXVIII.

Te maris et terrae numeroque carentis arenae
Mensorem cohibent, Archyta,
Pulveris exigui prope litus parva Matinum
Munera, nec quicquam tibi prodest

Aerias temptasse domos animoque rotundum
Percurrisse polum morituro.
Occidit et Pelopis genitor, conviva deorum,
Tithonusque remotus in auras

Et Iovis arcanis Minos admissus, habentque
Tartara Panthoiden iterum Orco
Demissum, quamvis clipeo Troiana refixo
Tempora testatus nihil ultra

Nervos atque cutem morti concesserat atrae,
Iudice te non sordidus auctor
Naturae verique. Sed omnes una manet nox,
Et calcanda semel via leti.

Dant alios Furiae torvo spectacula Marti,
Exitiost avidum mare nautis;
Mixta senum ac iuvenum densentur funera, nullum
Saeva caput Proserpina fugit:

Me quoque devexi rabidus comes Orionis
Illyricis Notus obruit undis.
At tu, nauta, vagae ne parce malignus arenae
Ossibus et capiti inhumato

Particulam dare: sic, quodcumque minabitur Eurus
Fluctibus Hesperiis, Venusinae
Plectantur silvae te sospite, multaque merces,
Vnde potest, tibi defluat aequó

Ab Iove Neptunoque sacri custode Tarenti.
Neglegis inmeritis nocituram
Postmodo te natis fraudem committere? Fors et
Debita iura vicesque superbae

Te maneant ipsum: precibus non linquar inultis,
Teque piacula nulla resolvent.
Quamquam festinas, non est mora longa; licebit
Iniecto ter pulvere curras.

XXVIIII.

Icci, beatis nunc Arabum invides
Gazis et acrem militiam paras
Non ante devictis Sabaeae
Regibus, horribilique Medo

Nectis catenas. Quae tibi virginum
Sponso necato barbara serviet?
Puer quis ex aula capillis
Ad cyathum statuetur unctis,

Doctus sagittas tendere Sericas
Arcu paterno? Quis neget arduis
Pronos relabi posse rivos
Montibus et Tiberim reverti,

Cum tu coemptos undique nobilis
Libros Panaeti Socraticam et domum
Mutare loricis Hiberis,
Pollicitus meliora, tendis?

XXX.

O Venus, regina Cnidi Paphique,
Sperne dilectam Cypron et vocantis
Ture te multo Glycerae decoram
Transfer in aedem.

Fervidus tecum puer et solutis
Gratiae zonis properentque Nymphae
Et parum comis sine te Iuventas
Mercuriusque.

XXXI.

Quid dedicatum poscit Apollinem
Vates? Quid orat, de patera novum
Fundens liquorem? Non opimae
Sardiniae segetes feraces,

Non aestuosae †grata Calabriae
Armenta, non aurum aut ebur Indicum,
Non rura, quae Liris quieta
Mordet aqua taciturnus amnis.

Premant Calenam falce quibus dedit
Fortuna vitem, dives et aureis
Mercator exsiccet culullis
Vina Syra reparata merce,

Dis carus ipsis, quippe ter et quater
Anno revisens aequor Atlanticum
Inpune. Me pascunt olivae,
Me cichorea levesque malvae.

Frui paratis et valido mihi,
Latoe, dones ac precor integra
Cum mente nec turpem senectam
Degere nec cithara carentem.

XXXII.

Poscimur. Siquid vacui sub umbra
Lusimus tecum, quod et hunc in annum
Vivat et plures, age dic Latinum,
Barbite, carmen,

Lesbio primum modulate civi,
Qui ferox bello tamen inter arma,
Sive iactatam religarat udo
Litore navim,

Liberum et Musas Veneremque et illi
Semper haerentem puerum canebat,
Et Lycum nigris oculis nigroque
Crine decorum.

O decus Phoebi et dapibus supremi
Grata testudo Iovis, o laborum
Dulce lenimen medicumque, salve
Rite vocanti!

XXXIII.

Albi, ne doleas plus nimio memor
Inmitis Glycerae neu miserabiles
Decantes elegos, cur tibi iunior
Laesa praeniteat fide.

Insignem tenui fronte Lycorida
Cyri torret amor, Cyrus in asperam
Declinat Pholoen: sed prius Apulis
Iungentur capreae lupis,

Quam turpi Pholoe peccet adultero.
Sic visum Veneri, cui placet inpares
Formas atque animos sub iuga ahenea
Saevo mittere cum ioco.

Ipsum me, melior cum peteret Venus,
Grata detinuit compede Myrtale
Libertina, fretis acrior Hadriae
Curvantis Calabros sinus.

XXXIIII.

Parcus deorum cultor et infrequens,
Insanientis dum sapientiae
Consultus erro, nunc retrorsum
Vela dare atque iterare cursus

Cogor relictos: namque Diespiter,
Igni corusco nubila dividens
  Plerumque, per purum tonantes
    Egit equos volucremque currum;

Quo bruta tellus et vaga flumina,
Quo Styx et invisi horrida Taenari
  Sedes Atlanteusque finis
    Concutitur. Valet ima summis

Mutare et insignem attenuat deus,
Obscura promens; hinc apicem rapax
  Fortuna cum stridore acuto
    Sustulit, hic posuisse gaudet.

XXXV.

O diva, gratum quae regis Antium,
Praesens vel imo tollere de gradu
  Mortale corpus vel superbos
    Vertere funeribus triumphos,

Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus, te dominam aequoris,
  Quicumque Bithyna lacessit
    Carpathium pelagus carina.

Te Dacus asper, te profugi Scythae,
Vrbesque gentesque et Latium ferox,
  Regumque matres barbarorum et
    Purpurei metuunt tyranni,

Iniurioso ne pede proruas
Stantem columnam, neu populus frequens
  Ad arma, cessantes ad arma
    Concitet imperiumque frangat.

Te semper antit serva Necessitas,
Clavos trabales et cuneos manu
  Gestans ahena, nec severus
    Vncus abest liquidumque plumbum.

Te Spes et albo rara Fides colit
Velata † panno, nec comitem abnegat,
Vtcumque mutata potentes
Veste domos inimica linquis.

At volgus infidum et meretrix retro
Periura cedit, diffugiunt cadis
Cum faece siccatis amici,
Ferre iugum pariter dolosi.

Serves iturum Caesarem in ultimos
Orbis Britannos, et iuvenum recens
Examen Eois timendum
Partibus Oceanoque rubro.

Eheu cicatricum et sceleris pudet
Fratrumque. Quid nos dura refugimus
Aetas? quid intactum nefasti
Liquimus? unde manum iuventus

Metu deorum continuit? quibus
Pepercit aris? O utinam nova
Incude diffingas retusum in
Massagetas Arabasque ferrum!

XXXVI.

Et ture et fidibus iuvat
Placare et vituli sanguine debito
Custodes Numidae deos,
Qui nunc Hesperia sospes ab ultima
Caris multa sodalibus,
Nulli plura tamen dividit oscula
Quam dulci Lamiae, memor
Actae non alio rege puertiae

Mutataeque simul togae.
Cressa ne careat pulchra dies nota,
Neu promptae modus amphorae,
Neu morem in Salium sit requies pedum,

Neu multi Damalis meri
  Bassum threicia vincat amystide,
Neu desint epulis rosae
  Neu vivax apium neu breve lilium.

Omnes in Damalin putres
  Deponent oculos, nec Damalis novo
Divelletur adultero,
  Lascivis hederis ambitiosior.

XXXVII.

Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus, nunc Saliaribus
  Ornare pulvinar deorum
    Tempus erat dapibus, sodales.

Anthac nefas depromere Caecubum
Cellis avitis, dum Capitolio
  Regina dementes ruinas
    Funus et imperio parabat

Contaminato cum grege turpium
Morbo virorum, quidlibet inpotens
  Sperare fortunaque dulci
    Ebria. Sed minuit furorem

Vix una sospes navis ab ignibus,
Mentemque lymphatam Mareotico
  Redegit in veros timores
    Caesar, ab Italia volantem

Remis adurguens, accipiter velut
Molles columbas aut leporem citus
  Venator in campis nivalis
    Haemoniae, daret ut catenis

Fatale monstrum. Quae generosius
Perire quaerens nec muliebriter
  Expavit ensem nec latentes
    Classe cita †reparavit oras.

Ausa et iacentem visere regiam
Voltu sereno, fortis et asperas
Tractare serpentes, ut atrum
Corpore conbiberet venenum,

Deliberata morte ferocior;
Saevis Liburnis scilicet invidens
Privata deduci superbo
Non humilis mulier triumpho.

XXXVIII.

Persicos odi, puer, adparatus,
Displicent nexae philyra coronae;
Mitte sectari, rosa quo locorum
Sera moretur.

Simplici myrto nihil adlabores
Sedulus curo: neque te ministrum
Dedecet myrtus neque me sub arta
Vite bibentem.

CARMINVM

LIBER SECVNDVS.

I.

Motum ex Metello consule civicum
Bellique causas et vitia et modos
Ludumque Fortunae gravesque
Principum amicitias et arma

Nondum expiatis uncta cruoribus,
Periculosae plenum opus aleae,
Tractas et incedis per ignes
Suppositos cineri doloso.

Paullum severae Musa tragoediae
Desit theatris: mox ubi publicas
Res ordinaris, grande munus
Cecropio repetes cothurno,

Insigne maestis praesidium reis
Et consulenti, Polio, Curiae,
Cui laurus aeternos honores
Delmatico peperit triumpho.

Iam nunc minaci murmure cornuum
Perstringis aures, iam litui strepunt,
Iam fulgor armorum fugaces
Terret equos equitumque voltus.

Audire magnos iam videor duces,
Non indecoro pulvere sordidos,
Et cuncta terrarum subacta
Praeter atrocem animum Catonis.

Iuno et deorum quisquis amicior
Afris inulta cesserat inpotens
Tellure, victorum nepotes
Rettulit inferias Iugurthae.

Quis non Latino sanguine pinguior
Campus sepulcris inpia proelia
Testatur auditumque Medis
Hesperiae sonitum ruinae?

Qui gurges aut quae flumina lugubris
Ignara belli? quod mare Dauniae
Non decoloravere caedes?
Quae caret ora cruore nostro?

Sed ne relictis, Musa procax, iocis
Ceae retractes munera neniae,
Mecum Dionaeo sub antro
Quaere modos leviore plectro.

II.

Nullus argento color est avaris
Abdito terris, inimice lamnae
Crispe Sallusti, nisi temperato
Splendeat usu.

Vivet extento Proculeius aevo,
Notus in fratres animi paterni:
Illum aget pinna metuente solvi
Fama superstes.

Latius regnes avidum domando
Spiritum, quam si Libyam remotis
Gadibus iungas et uterque Poenus
Serviat uni.

Crescit indulgens sibi dirus hydrops
Nec sitim pellit, nisi causa morbi
Fugerit venis et aquosus albo
Corpore languor.

Redditum Cyri solio Phrahaten
Dissidens plebi numero beatorum
Eximit virtus populumque falsis
Dedocet uti

Vocibus, regnum et diadema tutum
Deferens uni propriamque laurum,
Quisquis ingentes oculō inretorto
Spectat acervos.

III.

Aequam memento rebus in arduis
Servare mentem, non secus in bonis
Ab insolenti temperatam
Laetitia, moriture Delli,

Seu maestus omni tempore vixeris,
Seu te in remoto gramine per dies
Festos reclinatum bearis
Interiore nota Falerni.

Quo pinus ingens albaque populus
Umbram hospitalem consociare amant
Ramis? Quid obliquo laborat
Lympha fugax trepidare rivo?

Huc vina et unguenta et nimium breves
Flores amoenae ferre iube rosae,
Dum res et aetas et sororum
Fila trium patiuntur atra.

Cedes coemptis saltibus et domo
Villaque, flavus quam Tiberis lavit,
Cedes, et exstructis in altum
Divitiis potietur heres.

Divesne, prisco natus ab Inacho
Nil interest an pauper et infima
De gente sub divo moreris,
Victima nil miserantis Orci.

Omnes eodem cogimur, omnium
Versatur urna serius ocius
Sors exitura et nos in aeternum
Exsilium inpositura cumbae.

IIII.

Ne sit ancillae tibi amor pudori,
Xanthia Phoceu. Prius insolentem
Serva Briseis niveo colore
Movit Achillem;

Movit Aiacem Telamone natum
Forma captivae dominum Tecmessae:
Arsit Atrides medio in triumpho
Virgine rapta,

Barbarae postquam cecidere turmae
Thessalo victore et ademptus Hector
Tradidit fessis leviora tolli
Pergama Grais.

Nescias an te generum beati
Phyllidis flavae decorent parentes:
Regium certe genus, et penates
Maeret iniquos.

Crede non illam tibi de scelesta
Plebe dilectam neque sic fidelem,
Sic lucro aversam potuisse nasci
Matre pudenda.

Bracchia et voltum teretesque suras
Integer laudo; fuge suspicari,
Cuius octavum trepidavit aetas
Claudere lustrum.

V.

Nondum subacta ferre iugum valet
Cervice, nondum munia conparis
Aequare nec tauri ruentis
In venerem tolerare pondus.

Circa virentes est animus tuae
Campos iuvencae, nunc fluviis gravem
Solantis aestum, nunc in udo
Ludere cum vitulis salicto

Praegestientis. Tolle cupidinem
Inmitis uvae: iam tibi lividos
Distinguet autumnus racemos
Purpureo varius colore.

Iam te sequetur: currit enim ferox
Aetas et illi, quos tibi demserit,
Adponet annos; iam proterva
Fronte petet Lalage maritum,

Dilecta, quantum non Pholoe fugax,
Non Chloris, albo sic umero nitens,
Ut pura nocturno renidet
Luna mari Cnidiusve Gyges,

Quem si puellarum insereres choro,
Mire sagaces falleret hospites
Discrimen obscurum solutis
Crinibus ambiguoque voltu.

VI.

Septimi, Gades aditure mecum et
Cantabrum indoctum iuga ferre nostra et
Barbaras Syrtes, ubi Maura semper
Aestuat unda,

Tibur Argeo positum colono
Sit meae sedes utinam senectae,
Sit modus lasso maris et viarum
Militiaeque.

Vnde si Parcae prohibent iniquae,
Dulce pellitis ovibus Galaesi
Flumen et regnata petam Laconi
Rura Phalantho.

Ille terrarum mihi praeter omnes
Angulus ridet, ubi non Hymetto
Mella decedunt viridique certat
Baca Venafro;

Ver ubi longum tepidasque praebet
Iuppiter brumas, et amictus Aulon
Fertili Baccho minimum Falernis
Invidet uvis.

Ille te mecum locus et beatae
Postulant arces; ibi tu calentem
Debita sparges lacrima favillam
Vatis amici.

VII.

O saepe mecum tempus in ultimum
Deducte Bruto militiae duce,
Quis te redonavit Quiritem
Dis patriis Italoque caelo,

Pompei, meorum prime sodalium,
Cum quo morantem saepe diem mero
Fregi, coronatus nitentes
Malobathro Syrio capillos?

Tecum Philippos et celerem fugam
Sensi relicta non bene parmula,
Cum fracta virtus et minaces
Turpe solum tetigere mento.

Sed me per hostes Mercurius celer
Denso paventem sustulit aere;
Te rursus in bellum resorbens
Vnda fretis tulit aestuosis.

Ergo obligatam redde Iovi dapem,
Longaque fessum militia latus
Depone sub lauru mea nec
Parce cadis tibi destinatis.

Oblivioso levia Massico
Ciboria exple, funde capacibus
Vnguenta de conchis. Quis udo
Deproperare apio coronas

Curatve myrto? Quem Venus arbitrum
Dicet bibendi? Non ego sanius
Bacchabor Edonis: recepto
Dulce mihi furerest amico.

VIII.

Vlla si iuris tibi peierati
Poena, † Barine, nocuisset umquam,
Dente si nigro fieres vel uno
Turpior ungui,

Crederem. Sed tu simul obligasti
Perfidum votis caput, enitescis
Pulchrior multo iuvenumque prodis
Publica cura.

Expedit matris cineres opertos
Fallere et toto taciturna noctis
Signa cum caelo gelidaque divos
Morte carentes.

Ridet hoc, inquam, Venus ipsa, rident
Simplices Nymphae ferus et Cupido,
Semper ardentes acuens sagittas
Cote cruenta.

Adde quod pubes tibi crescit omnis,
Servitus crescit nova, nec priores
Inpiae tectum dominae relinquunt,
Saepe minati.

Te suis matres metuunt iuvencis,
Te senes parci miseraeque, nuper
Virgines, nuptae, tua ne retardet
Aura maritos.

VIIII.

Non semper imbres nubibus hispidos
Manant in agros aut mare Caspium
Vexant inaequales procellae
Vsque, nec Armeniis in oris,

Amice Valgi, stat glacies iners
Menses per omnes, aut aquilonibus
Querqueta Gargani laborant
Et foliis viduantur orni:

Tu semper urgues flebilibus modis
Mysten ademptum, nec tibi Vespero
Surgente decedunt Amores
Nec rapidum fugiente solem.

At non ter aevo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum senex
Annos, nec inpubem parentes
Troilon aut Phrygiae sorores

Flevere semper. Desine mollium
Tandem querellarum, et potius nova
Cantemus Augusti tropaea
Caesaris et rigidum Niphaten,

Medumque flumen gentibus additum
Victis minores volvere vertices,
   Intraque praescriptum Gelonos
      Exiguis equitare campis.

X.

Rectius vives, Licini, neque altum
Semper urguendo neque, dum procellas
Cautus horrescis, nimium premendo
   Litus iniquum.

Auream quisquis mediocritatem
Diligit, tutus caret obsoleti
Sordibus tecti, caret invidenda
   Sobrius aula.

Saepius ventis agitatur ingens
Pinus et celsae graviore casu
Decidunt turres feriuntque summos
   Fulgura montes.

Sperat infestis, metuit secundis
Alteram sortem bene praeparatum
Pectus. Informes hiemes reducit
   Iuppiter, idem

Submovet. Non, si male nunc, et olim
Sic erit: quondam cithara tacentem
Suscitat Musam neque semper arcum
   Tendit Apollo.

Rebus angustis animosus atque
Fortis adpare; sapienter idem
Contrahes vento nimium secundo
   Turgida vela.

XI.

Quid bellicosus Cantaber et Scythes,
Hirpine Quinti, cogitet Hadria
Divisus obiecto, remittas
Quaerere, nec trepides in usum

Poscentis aevi pauca: fugit retro
Levis iuventas et decor, arida
Pellente lascivos amores
Canitie facilemque somnum.

Non semper idem floribus est honor
Vernis, neque uno luna rubens nitet
Voltu: quid aeternis minorem
Consiliis animum fatigas?

Cur non sub alta vel platano vel hac
Pinu iacentes sic temere et rosa
Canos odorati capillos,
Dum licet, Assyrioque nardo

Potamus uncti? Dissipat Euhius
Curas edaces. Quis puer ocius
Restinguet ardentis Falerni
Pocula praetereunte lympha?

Quis devium scortum eliciet domo
Lyden? Eburna, dic age, cum lyra
Maturet, incomptam Lacaenae
More comam religata nodo!

XII.

Nolis longa ferae bella Numantiae
Nec dirum Hannibalem nec Siculum mare
Poeno purpureum sanguine mollibus
Aptari citharae modis,

Nec saevos Lapithas et nimium mero
Hylaeum domitosque Herculea manu
Telluris iuvenes, unde periculum
Fulgens contremuit domus

Saturni veteris: tuque pedestribus
Dices historiis proelia Caesaris,
Maecenas, melius ductaque per vias
Regum colla minacium.

Me dulces dominae Musa Licymniae
Cantus, me voluit dicere lucidum
Fulgentes oculos et bene mutuis
Fidum pectus amoribus;

Quam nec ferre pedem dedecuit choris
Nec certare ioco nec dare bracchia
Ludentem nitidis virginibus sacro
Dianae celebris die.

Num tu quae tenuit dives Achaemenes
Aut pinguis Phrygiae Mygdonias opes
Permutare velis crine Licymniae
Plenas aut Arabum domos,

Dum flagrantia detorquet ad oscula
Cervicem, aut facili saevitia negat,
Quae poscente magis gaudeat eripi,
Interdum rapere occupat.

XIII.

Ille et nefasto te posuit die,
Quicumque primum, et sacrilega manu
Produxit, arbos, in nepotum
Perniciem opprobriumque pagi;

Illum et parentis crediderim sui
Fregisse cervicem et penetralia
Sparsisse nocturno cruore
Hospitis; ille venena Colcha

Et quidquid usquam concipitur nefas
Tractavit, agro qui statuit meo
Te triste lignum, te caducum
In domini caput inmerentis.

Quid quisque vitet, numquam homini satis
Cautumst in horas: navita Bosphorum
Thynus perhorrescit neque ultra
Caeca timetve aliunde fata,

Miles sagittas et celerem fugam
Parthi, catenas Parthus et Italum
Robur; sed inprovisa leti
Vis rapuit rapietque gentes.

Quam paene furvae regna Proserpinae
Et iudicantem vidimus Aeacum
Sedesque discretas piorum et
Aeoliis fidibus querentem

Sappho puellis de popularibus
Et te sonantem plenius aureo,
Alcaee, plectro dura navis,
Dura fugae mala, dura belli.

Vtrumque sacro digna silentio
Mirantur umbrae dicere; sed magis
Pugnas et exactos tyrannos
Densum umeris bibit aure volgus.

Quid mirum, ubi illis carminibus stupens
Demittit atras belua centiceps
Aures, et intorti capillis
Eumenidum recreantur angues?

Quin et Prometheus et Pelopis parens
Dulci laborem decipitur sono,
Nec curat Orion leones
Aut timidos agitare lyncas.

XIIII.

Eheu fugaces, Postume, Postume,
Labuntur anni, nec pietas moram
Rugis et instanti senectae
Adferet indomitaeque morti;

Non, si trecenis, quotquot eunt dies,
Amice, places inlacrimabilem
Plutona tauris, qui ter amplum
Geryonen Tityonque tristi

Conpescit unda, scilicet omnibus,
Quicumque terrae munere vescimur,
Enaviganda, sive reges
Sive inopes erimus coloni.

Frustra cruento Marte carebimus
Fractisque rauci fluctibus Hadriae,
Frustra per autumnos nocentem
Corporibus metuemus austrum:

Visendus ater, flumine languido
Cocytos errans et Danai genus
Infame damnatusque longi
Sisyphus Aeolides laboris.

Linquenda tellus et domus et placens
Vxor, neque harum, quas colis, arborum
Te praeter invisas cupressos
Vlla brevem dominum sequetur.

Absumet heres Caecuba dignior
Servata centum clavibus et mero
Tinguet pavimentum superbo,
Pontificum potiore cenis.

XV.

Iam pauca aratro iugera regiae
Moles relinquent, undique latius
Extenta visentur Lucrino
Stagna lacu, platanusque caelebs

Evincet ulmos; tum violaria et
Myrtus et omnis copia narium
Spargent olivetis odorem,
Fertilibus domino priori;

Tum spissa ramis laurea fervidos
Excludet ictus. Non ita Romuli
Praescriptum et intonsi Catonis
Auspiciis veterumque norma.

Privatus illis census erat brevis,
Commune magnum: nulla decempedis
Metata privatis opacam
Porticus excipiebat Arcton,

Nec fortuitum spernere caespitem
Leges sinebant, oppida publico
Sumptu iubentes et deorum
Templa novo decorare saxo.

XVI.

Otium divos rogat in patenti
Prensus Aegaeo, simul atra nubes
Condidit lunam neque certa fulgent
Sidera nautis;

Otium bello furiosa Thrace,
Otium Medi pharetra decori,
Grosphe, non gemmis neque purpura venale nec auro.

Non enim gazae neque consularis
Submovet lictor miseros tumultus
Mentis et curas laqueata circum
Tecta volantes.

Vivitur parvo bene, cui paternum
Splendet in mensa tenui salinum
Nec leves somnos timor aut cupido
Sordidus aufert.

Quid brevi fortes iaculamur aevo
Multa? Quid terras alio calentes
Sole mutamus? Patriae quis exsul
Se quoque fugit?

Scandit aeratas vitiosa naves
Cura nec turmas equitum relinquit,
Ocior cervis et agente nimbos
Ocior Euro.

Laetus in praesens animus quod ultrast
Oderit curare et amara lento
Temperet risu; nihil est ab omni
Parte beatum.

Abstulit clarum cita mors Achillem,
Longa Tithonum minuit senectus,
Et mihi forsan, tibi quod negarit,
Porriget hora.

Te greges centum Siculaeque circum
Mugiunt vaccae, tibi tollit hinnitum
Apta quadrigis equa, te bis Afro
Murice tinctae

Vestiunt lanae; mihi parva rura et
Spiritum Graiae tenuem Camenae
Parca non mendax dedit et malignum
Spernere volgus.

XVII.

Cur me querellis exanimas tuis?
Nec dis amicumst nec mihi te prius
Obire, Maecenas, mearum
Grande decus columenque rerum.

A, te meae si partem animae rapit
Maturior vis, quid moror altera,
Nec carus aeque nec superstes
Integer? Ille dies utramque

Ducet ruinam. Non ego perfidum
Dixi sacramentum: ibimus, ibimus,
Vtcumque praecedes, supremum
Carpere iter comites parati.

Me nec Chimaerae spiritus igneae
Nec, si resurgat, centimanus Gyas
Divellet umquam: sic potenti
Iustitiae placitumque Parcis.

Seu Libra seu me Scorpios adspicit
Formidolosus pars violentior
Natalis horae seu tyrannus
Hesperiae Capricornus undae,

Vtrumque nostrum incredibili modo
Consentit astrum. Te Iovis inpio
Tutela Saturno refulgens
Eripuit volucrisque Fati

Tardavit alas, cui populus frequens
Laetum theatris ter crepuit sonum;
Me truncus inlapsus cerebro
Sustulerat, nisi Faunus ictum

Dextra levasset, Mercurialium
Custos virorum. Reddere victimas
Aedemque votivam memento;
Nos humilem feriemus agnam.

XVIII.

Non ebur neque aureum
  Mea renidet in domo lacunar,
Non trabes Hymettiae
  Premunt columnas ultima recisas

Africa, neque Attali
  Ignotus heres regiam occupavi,
Nec Laconicas mihi
  Trahunt honestae purpuras clientae.

At fides et ingeni
  Benigna venast, pauperemque dives
Me petit: nihil supra
  Deos lacesso nec potentem amicum

Largiora flagito,
  Satis beatus unicis Sabinis.
Truditur dies die,
  Novaeque pergunt interire lunae.

Tu secanda marmora
  Locas sub ipsum funus et sepulcri
Inmemor struis domos,
  Marisque Bais obstrepentis urgues

Submovere litora,
  Parum locuples continente ripa.
Quid quod usque proximos
  Revellis agri terminos et ultra

Limites clientium
  Salis avarus? Pellitur paternos
In sinu ferens deos
  Et uxor et vir sordidosque natos.

Nulla certior tamen
  Rapacis orci fine destinata
Aula divitem manet
  Erum. Quid ultra tendis? Aequa tellus

Pauperi recluditur
   Regumque pueris, nec satelles orci
Callidum Promethea
   Revexit auro captus. Hic superbum
Tantalum atque Tantali
   Genus coercet, hic levare functum
Pauperem laboribus
   Vocatus atque non vocatus audit.

XVIIII.

Bacchum in remotis carmina rupibus
Vidi docentem, credite posteri,
   Nymphasque discentes et aures
      Capripedum Satyrorum acutas.

Euhoe, recenti mens trepidat metu,
Plenoque Bacchi pectore turbidum
   Laetatur. Euhoe, parce Liber,
      Parce, gravi metuende thyrso.

Fas pervicaces est mihi Thyiadas
Vinique fontem lactis et uberes
   Cantare rivos atque truncis
      Lapsa cavis iterare mella;

Fas et beatae coniugis additum
Stellis honorem tectaque Penthei
   Disiecta non leni ruina
      Thracis et exitium Lycurgi.

Tu flectis amnes, tu mare barbarum,
Tu separatis uvidus in iugis
   Nodo coherces viperino
      Bistonidum sine fraude crines.

Tu, cum parentis regna per arduum
Cohors Gigantum scanderet inpia,
   Rhoetum retorsisti leonis
      Vnguibus horribilique mala;

Quamquam choreis aptior et iocis
Ludoque dictus non sat idoneus
  Pugnae ferebaris; sed idem
    Pacis eras mediusque belli.

Te vidit insons Cerberus aureo
Cornu decorum, leniter atterens
  Caudam, et recedentis trilingui
    Ore pedes tetigitque crura.

XX.

Non usitata nec tenui ferar
Pinna biformis per liquidum aethera
  Vates, neque in terris morabor
    Longius invidiaque maior

Vrbes relinquam. Non ego, pauperum
Sanguis parentum, non ego, † quem vocas,
  Dilecte Maecenas, obibo
    Nec Stygia cohibebor unda.

[Iam iam residunt cruribus asperae
Pelles et album mutor in alitem
  Superne, nascunturque leves
    Per digitos umerosque plumae.]

Iam Daedaleo tutior Icaro
Visam gementis litora Bosphori
  Syrtesque Gaetulas canorus
    Ales Hyperboreosque campos.

Me Colchus et, qui dissimulat metum
Marsae cohortis, Dacus et ultimi
  Noscent Geloni, me peritus
    Discet Hiber Rhodanique potor.

Absint inani funere neniae
Luctusque turpes et querimoniae;
  Conpesce clamorem ac sepulcri
    Mitte supervacuos honores.

CARMINVM

LIBER TERTIVS.

I.

Odi profanum volgus et arceo.
Favete linguis; carmina non prius
Audita Musarum sacerdos
Virginibus puerisque canto.

Regum timendorum in proprios greges,
Reges in ipsos imperiumst Iovis,
Clari Giganteo triumpho,
Cuncta supercilio moventis.

Est ut viro vir latius ordinet
Arbusta sulcis, hic generosior
Descendat in campum petitor,
Moribus hic meliorque fama

Contendat, illi turba clientium
Sit maior: aequa lege Necessitas
Sortitur insignes et imos;
Omne capax movet urna nomen.

Destrictus ensis cui super inpia
Cervice pendet, non Siculae dapes
Dulcem elaborabunt saporem,
Non avium citharaeque cantus

Somnum reducent. Somnus agrestium
Lenis virorum non humiles domos
Fastidit umbrosamque ripam,
Non zephyris agitata tempe.

Desiderantem, quod satis est, neque
Tumultuosum sollicitat mare,
Nec saevus Arcturi cadentis
Impetus aut orientis Haedi,

Non verberatae grandine vineae
Fundusque mendax, arbore nunc aquas
Culpante, nunc torrentia agros
Sidera, nunc hiemes iniquas.

Contracta pisces aequora sentiunt
Iactis in altum molibus: huc frequens
Caementa demittit redemptor
Cum famulis dominusque terrae

Fastidiosus. Sed Timor et Minae
Scandunt eodem, quo dominus, neque
Decedit aerata triremi et
Post equitem sedet atra Cura.

Quodsi dolentem nec Phrygius lapis
Nec purpurarum sidere clarior
Delenit usus nec Falerna
Vitis Achaemeniumque costum:

Cur invidendis postibus et novo
Sublime ritu moliar atrium?
Cur valle permutem Sabina
Divitias operosiores?

II.

Angustam amice pauperiem pati
Robustus acri militia puer
Condiscat et Parthos feroces
Vexet eques metuendus hasta,

Vitamque sub divo et trepidis agat
In rebus. Illum ex moenibus hosticis
Matrona bellantis tyranni
Prospiciens et adulta virgo

Suspiret: 'eheu, ne rudis agminum
Sponsus lacessat regius asperum
Tactu leonem, quem cruenta
Per medias rapit ira caedes.'

Dulce et decorumst pro patria mori.
Mors et fugacem persequitur virum,
Nec parcit inbellis iuventae
Poplitibus timidoque tergo.

Virtus, repulsae nescia sordidae,
Intaminatis fulget honoribus,
Nec sumit aut ponit secures
Arbitrio popularis aurae.

Virtus, recludens inmeritis mori
Caelum, negata temptat iter via,
Coetusque volgares et udam
Spernit humum fugiente pinna.

Est et fideli tuta silentio
Merces: vetabo, qui Cereris sacrum
Volgarit arcanae, sub isdem
Sit trabibus fragilemve mecum

Solvat phaselon; saepe Diespiter
Neglectus incesto addidit integrum,
Raro antecedentem scelestum
Deseruit pede Poena claudo.

III.

Iustum et tenacem propositi virum
Non civium ardor prava iubentium,
Non voltus instantis tyranni
Mente quatit solida, neque Auster,

Dux inquieti turbidus Hadriae,
Nec fulminantis magna manus Iovis;
Si fractus inlabatur orbis,
Inpavidum ferient ruinae.

Hac arte Pollux et vagus Hercules
Enisus arces attigit igneas,
Quos inter Augustus recumbens
Purpureo bibet ore nectar.

Hac te merentem, Bacche pater, tuae
Vexere tigres, indocili iugum
Collo trahentes; hac Quirinus
Martis equis Acheronta fugit,

Gratum elocuta consiliantibus
Iunone divis: 'Ilion, Ilion
Fatalis incestusque iudex
Et mulier peregrina vertit

In pulverem, ex quo destituit deos
Mercede pacta Laomedon, mihi
Castaeque damnatam Minervae
Cum populo et duce fraudulento.

Iam nec Lacaenae splendet adulterae
Famosus hospes nec Priami domus
Periura pugnaces Achivos
Hectoreis opibus refringit,

Nostrisque ductum seditionibus
Bellum resedit. Protinus et graves
Iras et invisum nepotem,
Troica quem peperit sacerdos,

Marti redonabo; illum ego lucidas
Inire sedes, ducere nectaris
Sucos et adscribi quietis
Ordinibus patiar deorum.

Dum longus inter saeviat Ilion
Romamque pontus, qualibet exsules
In parte regnanto beati;
Dum Priami Paridisque busto

Insultet armentum et catulos ferae
Celent inultae, stet Capitolium
Fulgens triumphatisque possit
Roma ferox dare iura Medis.

Horrenda late nomen in ultimas
Extendat oras, qua medius liquor
Secernit Europen ab Afro,
Qua tumidus rigat arva Nilus,

Aurum inrepertum et sic melius situm,
Cum terra celat, spernere fortior
Quam cogere humanos in usus
Omne sacrum rapiente dextra.

Quicumque mundo terminus obstitit,
Hunc tangat armis, visere gestiens,
Qua parte debacchantur ignes,
Qua nebulae pluviique rores.

Sed bellicosis fata Quiritibus
Hac lege dico, ne nimium pii
Rebusque fidentes avitae
Tecta velint reparare Troiae.

Troiae renascens alite lugubri
Fortuna tristi clade iterabitur,
Ducente victrices catervas
Coniuge me Iovis et sorore.

Ter si resurgat murus aheneus
Auctore Phoebo, ter pereat meis
Excisus Argivis, ter uxor
Capta virum puerosque ploret.

Non hoc iocosae conveniet lyrae:
Quo, Musa, tendis? Desine pervicax
Referre sermones deorum et
Magna modis tenuare parvis.

IIII.

Descende caelo et dic age tibia
Regina longum Calliope melos,
Seu voce nunc mavis acuta,
Seu fidibus citharaque Phoebi.

Auditis, an me ludit amabilis
Insania? Audire et videor pios
Errare per lucos, amoenae
Quos et aquae subeunt et aurae.

Me fabulosae Volture in Apulo
Altricis extra limen † Apuliae
Ludo fatigatumque somno
Fronde nova puerum palumbes

Texere, mirum quod foret omnibus,
Quicumque celsae nidum Acherontiae
Saltusque Bantinos et arvum
Pingue tenent humilis Forenti,

Vt tuto ab atris corpore viperis
Dormirem et ursis, ut premerer sacra
Lauroque conlataque myrto,
Non sine dis animosus infans.

Vester, Camenae, vester in arduos
Tollor Sabinos, seu mihi frigidum
Praeneste seu Tibur supinum
Seu liquidae placuere Baiae.

Vestris amicum fontibus et choris
Non me Philippis versa acies retro,
Devota non extinxit arbos,
Nec Sicula Palinurus unda.

Vtcumque mecum vos eritis, libens
Insanientem navita Bosphorum
Temptabo et urentes arenas
Litoris Assyrii viator;

Visam Britannos hospitibus feros
Et laetum equino sanguine Concanum;
Visam pharetratos Gelonos
Et Scythicum inviolatus amnem.

Vos Caesarem altum, militia simul
Fessas cohortes abdidit oppidis,
Finire quaerentem labores,
Pierio recreatis antro.

Vos lene consilium et datis et dato
Gaudetis, almae. Scimus, ut inpios
Titanas inmanemque turmam
Fulmine sustulerit caduco,

Qui terram inertem, qui mare temperat
Ventosum et urbes regnaque tristia,
Divosque mortalesque turbas
Imperio regit unus aequo.

Magnum illa terrorem intulerat Iovi
Fidens iuventus horrida bracchiis,
Fratresque tendentes opaco
Pelion inposuisse Olympo.

Sed quid Typhoeus et validus Mimas,
Aut quid minaci Porphyrion statu,
Quid Rhoetus evolsisque truncis
Enceladus iaculator audax

Contra sonantem Palladis aegida
Possent ruentes? Hinc avidus stetit
Volcanus, hinc matrona Iuno et
Numquam umeris positurus arcum,

Qui rore puro Castaliae lavit
Crines solutos, qui Lyciae tenet
Dumeta natalemque silvam,
Delius et Patareus Apollo.

Vis consili expers mole ruit sua:
Vim temperatam di quoque provehunt
In maius; idem odere vires
Omne nefas animo moventes.

[Testis mearum centimanus Gyas
Sententiarum, notus et integrae
Temptator Orion Dianae,
Virginea domitus sagitta.]

Iniecta monstris Terra dolet suis
Maeretque partus fulmine luridum
Missos ad Orcum; nec peredit
Inpositam celer ignis Aetnam,

Incontinentis nec Tityi iecur
Reliquit ales, nequitiae additus
Custos; amatorem trecentae
Pirithoum cohibent catenae.

V.

Caelo tonantem credidimus Iovem
Regnare; praesens divus habebitur
Augustus adiectis Britannis
Imperio gravibusque Persis.

Milesne Crassi coniuge barbara
Turpis maritus vixit et hostium,
Pro curia inversique mores!
Consenuit socerorum in armis

Sub rege Medo Marsus et Apulus,
Anciliorum et nominis et togae
Oblitus aeternaeque Vestae,
Incolumi Iove et urbe Roma?

Hoc caverat mens provida Reguli
Dissentientis condicionibus
Foedis et exemplo trahenti
Perniciem veniens in aevum,

Si non perirent inmiserabiles
Captiva pubes. 'Signa ego Punicis
Adfixa delubris et arma
Militibus sine caede' dixit

'Derepta vidi; vidi ego civium
Retorta tergo bracchia libero
Portasque non clausas et arva
Marte coli populata nostro.

Auro repensus scilicet acrior
Miles redibit. Flagitio additis
Damnum: neque amissos colores
Lana refert medicata fuco,

Nec vera virtus, cum semel excidit,
Curat reponi deterioribus.
Si pugnat extricata densis
Cerva plagis, erit ille fortis,

Qui perfidis se credidit hostibus,
Et marte Poenos proteret altero,
Qui lora restrictis lacertis
Sensit iners timuitque mortem.

Hic, unde vitam sumeret anxius,
Pacem duello miscuit. O pudor!
O magna Carthago, probrosis
Altior Italiae ruinis!'

Fertur pudicae coniugis osculum
Parvosque natos ut capitis minor
Ab se removisse et virilem
Torvus humi posuisse voltum,

Donec labantes consilio patres
Firmaret auctor numquam alias dato,
Interque maerentes amicos
Egregius properaret exsul.

Atqui sciebat quae sibi barbarus
Tortor pararet; non aliter tamen
Dimovit obstantes propinquos
Et populum reditus morantem,

Quam si clientum longa negotia
Diiudicata lite relinqueret,
Tendens Venafranos in agros
Aut Lacedaemonium Tarentum.

VI.

Delicta maiorum inmeritus lues,
Romane, donec templa refeceris
Aedesque labentes deorum et
Foeda nigro simulacra fumo.

Dis te minorem quod geris, imperas:
Hinc omne principium, huc refer exitum:
Di multa neglecti dederunt
Hesperiae mala luctuosae.

Iam bis Monaeses et Pacori manus
Non auspicatos contudit impetus
Nostros et adiecisse praedam
Torquibus exiguis renidet.

Paene occupatam seditionibus
Delevit Vrbem Dacus et Aethiops,
Hic classe formidatus, ille
Missilibus melior sagittis.

Fecunda culpae saecula nuptias
Primum inquinavere et genus et domos:
Hoc fonte derivata clades
In patriam populumque fluxit.

Motus doceri gaudet Ionicos
Acerba virgo et fingitur artibus
Iam nunc et incestos amores
De tenero meditatur ungui.

Mox iuniores quaerit adulteros
Inter mariti vina, neque eligit
Cui donet inpermissa raptim
Gaudia luminibus remotis,

Sed iussa coram non sine conscio
Surgit marito, seu vocat institor
Seu navis Hispanae magister,
Dedecorum pretiosus emptor.

Non his iuventus orta parentibus
Infecit aequor sanguine Punico
Pyrrhumque et ingentem cecidit
Antiochum Hannibalemque dirum;

Sed rusticorum mascula militum
Proles, Sabellis docta ligonibus
Versare glaebas et severae
Matris ad arbitrium recisos

Portare fustes, sol ubi montium
Mutaret umbras et iuga demeret
Bobus fatigatis amicum
Tempus agens abeunte curru.

Damnosa quid non inminuit dies?
Aetas parentum, peior avis, tulit
Nos nequiores, mox daturos
Progeniem vitiosiorem.

VII.

Quid fles, Asterie, quem tibi candidi
Primo restituent vere Favonii
Thyna merce beatum,
Constantis iuvenem fide,

Gygen? Ille Notis actus ad Oricum
Post insana Caprae sidera frigidas
Noctes non sine multis
Insomnis lacrimis agit.

Atqui sollicitae nuntius hospitae,
Suspirare Chloen et miseram tuis
  Dicens ignibus uri,
    Temptat mille vafer modis.

Vt Proetum mulier perfida credulum
Falsis inpulerit criminibus nimis
  Casto Bellerophontae
    Maturare necem refert;

Narrat paene datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolyten dum fugit abstinens;
  Et peccare docentes
    Fallax historias movet.

Frustra: nam scopulis surdior Icari
Voces audit adhuc integer. At tibi
  Ne vicinus Enipeus
    Plus iusto placeat cave;

Quamvis non alius flectere equum sciens
Aeque conspicitur gramine Martio,
  Nec quisquam citus aeque
    Tusco denatat alveo.

Prima nocte domum claude neque in vias
Sub cantu querulae despice tibiae,
  Et te saepe vocanti
    Duram difficilis mane.

VIII.

Martiis caelebs quid agam Kalendis,
Quid velint flores et acerra turis
Plena miraris positusque carbo in
  Cespite vivo,

Docte sermones utriusque linguae?
Voveram dulces epulas et album
Libero caprum prope funeratus
  Arboris ictu.

Hic dies anno redeunte festus
Corticem adstrictum pice dimovebit
Amphorae, fumum bibere institutae
Consule Tullo.

Sume, Maecenas, cyathos amici
Sospitis centum et vigiles lucernas
Perfer in lucem: procul omnis esto
Clamor et ira.

Mitte civiles super urbe curas:
Occidit Daci Cotisonis agmen,
Medus infestus sibi luctuosis
Dissidet armis,

Servit Hispanae vetus hostis orae
Cantaber sera domitus catena,
Iam Scythae laxo meditantur arcu
Cedere campis.

Neglegens, nequa populus laboret,
Parce privatus nimium cavere;
Dona praesentis cape laetus horae,
Linque severa.

VIIII.

'Donec gratus eram tibi
Nec quisquam potior bracchia candidae
Cervici iuvenis dabat,
Persarum vigui rege beatior.'

'Donec non alia magis
Arsisti neque erat Lydia post Chloen,
Multi Lydia nominis
Romana vigui clarior Ilia.'

'Me nunc Thressa Chloe regit,
Dulces docta modos et citharae sciens,
Pro qua non metuam mori,
Si parcent animae fata superstiti.'

'Me torret face mutua
  Thurini Calais filius Ornyti,
Pro quo bis patiar mori,
  Si parcent puero fata superstiti.'

'Quid si prisca redit Venus
  Diductosque iugo cogit aheneo?
Si flava excutitur Chloe
  Reiectaeque patet ianua Lydiae?'

'Quamquam sidere pulchrior
  Illest, tu levior cortice et inprobo
Iracundior Hadria;
  Tecum vivere amem, tecum obeam libens!'

X.

Extremum Tanain si biberes, Lyce,
Saevo nupta viro, me tamen asperas
  Porrectum ante fores obicere incolis
    Plorares Aquilonibus.

Audis, quo strepitu ianua, quo nemus
Inter pulchra satum tecta remugiat
  Ventis, et positas ut glaciet nives
    Puro numine Iuppiter?

Ingratam Veneri pone superbiam,
Ne currente retro funis eat rota:
  Non te Penelopen difficilem procis
    Tyrrhenus genuit parens.

O quamvis neque te munera nec preces
Nec tinctus viola pallor amantium
  Nec vir Pieria paelice saucius
    Curvat; supplicibus tuis

Parcas, nec rigida mollior aesculo
Nec Mauris animum mitior anguibus.
  Non hoc semper erit liminis aut aquae
    Caelestis patiens latus.

XI.

Mercuri, nam te docilis magistro
Movit Amphion lapides canendo,
Tuque testudo resonare septem
Callida nervis,

Nec loquax olim neque grata, nunc et
Divitum mensis et amica templis,
Dic modos, Lyde quibus obstinatas
Adplicet aures,

Quae velut latis equa trima campis
Ludit exsultim metuitque tangi,
Nuptiarum expers et adhuc protervo
Cruda marito.

Tu potes tigres comitesque silvas
Ducere et rivos celeres morari;
Cessit inmanis tibi blandienti
Ianitor aulae.

[Cerberus, quamvis furiale centum
Muniant angues caput, eius atque
Spiritus taeter saniesque manet
Ore trilingui.]

Quin et Ixion Tityosque voltu
Risit invito, stetit urna paullum
Sicca, dum grato Danai puellas
Carmine mulces.

Audiat Lyde scèlus atque notas
Virginum poenas et inane lymphae
Dolium fundo pereuntis imo
Seraque fata,

Quae manent culpas etiam sub Orco.
Inpiae, (nam quid potuere maius?)
Inpiae sponsos potuere duro
Perdere ferro.

Vna de multis face nuptiali
Digna periurum fuit in parentem
Splendide mendax et in omne virgo
  Nobilis aevum,

'Surge' quae dixit iuveni marito,
'Surge, ne longus tibi somnus, unde
Non times, detur; socerum et scelestas
  Falle sorores,

Quae, velut nactae vitulos leaenae,
Singulos eheu lacerant: ego illis
Mollior nec te feriam neque intra
  Claustra tenebo.

Me pater saevis oneret catenis,
Quod viro clemens misero peperci;
Me vel extremos Numidarum in agros
  Classe releget.

I, pedes quo te rapiunt et aurae,
Dum favet nox et Venus; i secundo
Omine, et nostri memorem sepulcro
  Scalpe querellam.'

XII.

Miserarumst nec amori dare ludum neque dulci |
mala vino lavere aut exanimari metuentes | patruae
verbera linguae.

Tibi qualum Cythereae puer ales, tibi telas | opero-
saeque Minervae studium aufert, Neobule, | Liparaei
nitor Hebri,

Simul unctos Tiberinis umeros lavit in undis, | eques
ipso melior Bellerophonte, neque pugno | neque
segni pede victus,

Catus idem per apertum fugientes agitato | grege 4
cervos iaculari et celer arto latitantem | fruticeto
excipere aprum.

XIII.

O fons Bandusiae, splendidior vitro,
Dulci digne mero non sine floribus,
Cras donaberis haedo,
Cui frons turgida cornibus

Primis et venerem et proelia destinat.
Frustra: nam gelidos inficiet tibi
Rubro sanguine rivos
Lascivi suboles gregis.

Te flagrantis atrox hora Caniculae
Nescit tangere, tu frigus amabile
Fessis vomere tauris
Praebes et pecori vago.

Fies nobilium tu quoque fontium,
Me dicente cavis inpositam ilicem
Saxis, unde loquaces
Lymphae desiliunt tuae.

XIIII.

Herculis ritu modo dictus, o plebs,
Morte venalem petiisse laurum,
Caesar Hispana repetit penates
Victor ab ora.

Vnico gaudens mulier marito
Prodeat iustis operata divis,
Et soror clari ducis et decorae
Supplice vitta

Virginum matres iuvenumque nuper
Sospitum. Vos, o pueri et puellae
† Iam virum expertae, male inominatis
Parcite verbis.

Hic dies vere mihi festus atras
Eximet curas; ego nec tumultum
Nec mori per vim metuam tenente
  Caesare terras.

I, pete unguentum, puer, et coronas
Et cadum Marsi memorem duelli,
Spartacum siqua potuit vagantem
  Fallere testa.

Dic et argutae properet Neaerae
Murreum nodo cohibente crinem;
Si per invisum mora ianitorem
  Fiet, abito.

Lenit albescens animos capillus
Litium et rixae cupidos protervae;
Non ego hoc ferrem calidus iuventa
  Consule Planco.

XV.

Vxor pauperis Ibyci,
  Tandem nequitiae fige modum tuae
Famosisque laboribus:
  Maturo propior desine funeri

Inter ludere virgines,
  Et stellis nebulam spargere candidis.
Non, siquid Pholoen, satis
  Et te, Chlori, decet: filia rectius

Expugnat iuvenum domos,
  Pulso Thyias uti concita tympano.
Illam cogit amor Nothi
  Lascivae similem ludere capreae;

Te lanae prope nobilem
  Tonsae Luceriam, non citharae decent
Nec flos purpureus rosae
  Nec poti vetulam faece tenus cadi.

XVI.

Inclusam Danaen turris ahenea
Robustaeque fores et vigilum canum
Tristes excubiae munierant satis
Nocturnis ab adulteris,

Si non Acrisium virginis abditae
Custodem pavidum Iuppiter et Venus
Risisset: fore enim tutum iter et patens
Converso in pretium deo.

Aurum per medios ire satellites
Et perrumpere amat saxa, potentius
Ictu fulmineo: concidit auguris
Argivi domus, ob lucrum

Demersa exitio; diffidit urbium
Portas vir Macedo et subruit aemulos
Reges muneribus; munera navium
Saevos inlaqueant duces.

Crescentem sequitur cura pecuniam
Maiorumque fames. Iure perhorrui
Late conspicuum tollere verticem,
Maecenas, equitum decus.

Quanto quisque sibi plura negaverit,
Ab dis plura feret: nil cupientium
Nudus castra peto et transfuga divitum
Partes linquere gestio,

Contemptae dominus splendidior rei,
Quam si, quidquid arat inpiger Apulus,
Occultare meis dicerer horreis,
Magnas inter opes inops.

Purae rivus aquae silvaque iugerum
Paucorum et segetis certa fides meae
Fulgentem imperio fertilis Africae
Fallit sorte beatior.

Quamquam nec Calabrae mella ferunt apes,
Nec Laestrygonia Bacchus in amphora
Languescit mihi, nec pinguia Gallicis
Crescunt vellera pascuis;

Inportuna tamen pauperies abest,
Nec si plura velim tu dare deneges.
Contracto melius parva cupidine
Vectigalia porrigam,

Quam si Mygdoniis regnum Alyattei
Campis continuem. Multa petentibus
Desunt multa: benest, cui deus obtulit
Parca quod satis est manu.

XVII.

Aeli vetusto nobilis ab Lamo,
[Quando et priores hinc Lamias ferunt
Denominatos et nepotum
Per memores genus omne fastos;

Auctore ab illo ducis originem,]
Qui Formiarum moenia dicitur
Princeps et innantem Maricae
Litoribus tenuisse Lirim,

Late tyrannus. Cras foliis nemus
Multis et alga litus inutili
Demissa tempestas ab Euro
Sternet, aquae nisi fallit augur

Annosa cornix. Dum potis, aridum
Conpone lignum: cras Genium mero
Curabis et porco bimestri
Cum famulis operum solutis.

XVIII.

Faune, Nympharum fugientum amator,
Per meos fines et aprica rura
Lenis incedas abeasque parvis
  Aequus alumnis,

Si tener pleno cadit haedus anno,
Larga nec desunt Veneris sodali
Vina craterae, vetus ara multo
  Fumat odore.

Ludit herboso pecus omne campo,
Cum tibi Nonae redeunt Decembres;
Festus in pratis vacat otioso
  Cum bove pagus;

Inter audaces lupus errat agnos;
Spargit agrestes tibi silva frondes;
Gaudet invisam pepulisse fossor
  Ter pede terram.

XVIIII.

Quantum distet ab Inacho
  Codrus pro patria non timidus mori
Narras et genus Aeaci
  Et pugnata sacro bella sub Ilio;

Quo Chium pretio cadum
  Mercemur, quis aquam temperet ignibus,
Quo praebente domum et quota
  Paelignis caream frigoribus, taces.

Da lunae propere novae,
  Da noctis mediae, da, puer, auguris
Murenae: tribus aut novem
  Miscentor cyathis pocula commodis.

Qui Musas amat inpares,
  Ternos ter cyathos attonitus petet
Vates; tres prohibet supra
  Rixarum metuens tangere Gratia

Nudis iuncta sororibus.
  Insanire iuvat: cur Berecyntiae
Cessant flamina tibiae?
  Cur pendet tacita fistula cum lyra?

Parcentes ego dexteras
  Odi: sparge rosas; audiat invidus
Dementem strepitum Lycus,
  Et vicina seni non habilis Lyco.

Spissa te nitidum coma,
  Puro te similem, Telephe, vespero
Tempestiva petit Rhode;
  Me lentus Glycerae torret amor meae.

XX.

Non vides quanto moveas periclo,
Pyrrhe, Gaetulae catulos leaenae?
Dura post paullo fugies inaudax
  Proelia raptor,

Cum per obstantes iuvenum catervas
Ibit insignem repetens Nearchum:
Grande certamen, tibi praeda cedat,
  Maior an illa.

Interim, dum tu celeres sagittas
Promis, haec dentes acuit timendos,
Arbiter pugnae posuisse nudo
  Sub pede palmam

Fertur et leni recreare vento
Sparsum odoratis umerum capillis,
Qualis aut Nireus fuit aut aquosa
  Raptus ab Ida.

XXI.

O nata mecum consule Manlio,
Seu tu querellas sive geris iocos
   Seu rixam et insanos amores
      Seu facilem, pia testa, somnum,

Quocumque lectum nomine Massicum
Servas, moveri digna bono die,
   Descende, Corvino iubente
      Promere languidiora vina.

Non ille, quamquam Socraticis madet
Sermonibus, te neglegit horridus:
   Narratur et prisci Catonis
      Saepe mero caluisse virtus.

Tu lene tormentum ingenio admoves
Plerumque duro; tu sapientium
   Curas et arcanum iocoso
      Consilium retegis Lyaeo;

Tu spem reducis mentibus anxiis
Viresque et addis cornua pauperi,
   Post te neque iratos trementi
      Regum apices neque militum arma.

Te Liber et si laeta aderit Venus
Segnesque nodum solvere Gratiae
   Vivaeque producent lucernae,
      Dum rediens fugat astra Phoebus.

XXII.

Montium custos nemorumque, Virgo,
Quae laborantes utero puellas
Ter vocata audis adimisque leto,
   Diva triformis,

Inminens villae tua pinus esto,
Quam per exactos ego laetus annos
Verris obliquum meditantis ictum
  Sanguine dónem.

XXIII.

Caelo supinas si tuleris manus
Nascente luna, rustica Phidyle,
  Si ture placaris et horna
    Fruge Lares avidaque porca;

Nec pestilentem sentiet Africum
Fecunda vitis nec sterilem seges
  Robiginem aut dulces alumni
    Pomifero grave tempus anno.

Nam quae nivali pascitur Algido
Devota quercus inter et ilices
  Aut crescit Albanis in herbis
    Victima, pontificum secures

Cervice tinguet: te nihil attinet
Temptare multa caede bidentium
  Parvos coronantem marino
    Rore deos fragilique myrto.

Inmunis aram si tetigit manus,
Non sumptuosa blandior hostia,
  Mollivit aversos Penates
    Farre pio et saliente mica.

XXIIII.

Intactis opulentior
  Thesauris Arabum et divitis Indiae
Caementis licet occupes
  Terrenum omne tuis et mare publicum.

Si figit adamantinos
Summis verticibus dira Necessitas
Clavos, non animum metu,
Non mortis laqueis expedies caput.

Campestres melius Scythae,
Quorum plaustra vagas rite trahunt domos,
Vivunt et rigidi Getae,
Inmetata quibus iugera liberas

Fruges et Cererem ferunt,
Nec cultura placet longior annua,
Defunctumque laboribus
Aequali recreat sorte vicarius.

Illic matre carentibus
Privignis mulier temperat innocens,
Nec dotata regit virum
Coniunx nec nitido fidit adultero;

Dos est magna parentium
Virtus et metuens alterius viri
Certo foedere castitas,
Et peccare nefas aut pretiumst mori.

O quisquis volet inpias
Caedes et rabiem tollere civicam,
Si quaeret PATER VRBIVM
Subscribi statuis, indomitam audeat

Refrenare licentiam,
Clarus postgenitis: quatenus, heu nefas!
Virtutem incolumem odimus,
Sublatam ex oculis quaerimus invidi.

Quid tristes querimoniae,
Si non supplicio culpa reciditur;
Quid leges sine moribus
Vanae proficiunt? si neque fervidis

Pars inclusa caloribus
  Mundi nec boreae finitimum latus
Durataeque solo nives
  Mercatorem abigunt, horrida callidi

Vincunt aequora navitae,
  Magnum pauperies opprobrium iubet
Quidvis et facere et pati,
  Virtutisque viam deserit arduae.

Vel nos in Capitolium,
  Quo clamor vocat et turba faventium,
Vel nos in mare proximum
  Gemmas et lapides aurum et inutile,

Summi materiem mali,
  Mittamus, scelerum si bene paenitet.
Eradenda cupidinis
  Pravi sunt elementa et tenerae nimis

Mentes asperioribus
  Formandae studiis. Nescit equo rudis
Haerere ingenuus puer
  Venarique timet, ludere doctior,

Seu Graeco iubeas trocho,
  Seu malis vetita legibus alea,
Cum periura patris fides
  Consortem socium fallat et hospitem,

Indignoque pecuniam
  Heredi properet. Scilicet inprobae
Crescunt divitiae; tamen
  Curtae nescio quid semper abest rei.

XXV.

Quo me, Bacche, rapis tui
  Plenum? Quae nemora aut quos agor in specus,
Velox mente nova? Quibus
  Antris egregii Caesaris audiar

Aeternum meditans decus
  Stellis inserere et concilio Iovis?
Dicam insigne, recens, adhuc
  Indictum ore alio. Non secus in iugis

Edonis stupet Euhias,
  Hebrum prospiciens et nive candidam
Thracen ac pede barbaro
  Lustratam Rhodopen, ut mihi devio

Ripas et vacuum nemus
  Mirari libet. O Naiadum potens
Baccharumque valentium
  Proceras manibus vertere fraxinos,

Nil parvum aut humili modo,
  Nil mortale loquar. Dulce periculumst,
O Lenaee, sequi deum
  Cingentem viridi tempora pampino.

XXVI.

Vixi duellis nuper idoneus
Et militavi non sine gloria;
  Nunc arma defunctumque bello
    Barbiton hic paries habebit,

Laevum marinae qui Veneris latus
Custodit. Hic, hic ponite lucida
  Funalia et vectes et arcus
    Oppositis foribus minaces.

O quae beatam diva tenes Cyprum et
Memphin carentem Sithonia nive,
  Regina, sublimi flagello
    Tange Chloen semel arrogantem.

XXVII.

Inpios parrae recinentis omen
Ducat et praegnans canis aut ab agro
Rava decurrens lupa Lanuvino
Fetaque volpes;

Rumpit et serpens iter institutum,
Si per obliquum similis sagittae
Terruit mannos: ego cui timebo,
Providus auspex,

Antequam stantes repetat paludes
Imbrium divina avis inminentum,
Oscinem corvum prece suscitabo
Solis ab ortu.

Sis licet felix, ubicumque mavis,
Et memor nostri, Galatea, vivas;
Teque nec laevus vetat ire picus
Nec vaga cornix.

Sed vides, quanto trepidet tumultu
Pronus Orion. Ego quid sit ater
Hadriae novi sinus et quid albus
Peccet Iapyx.

Hostium uxores puerique caecos
Sentiant motus orientis Austri et
Aequoris nigri fremitum et trementes
Verbere ripas.

Sic et Europe niveum doloso
Credidit tauro latus, et scatentem
Beluis pontum mediasque fraudes
Palluit audax:

Nuper in pratis studiosa florum et
Debitae Nymphis opifex coronae,
Nocte sublustri nihil astra praeter
Vidit et undas.

Quae simul centum tetigit potentem
Oppidis Creten, 'pater, o relictum
Filiae nomen pietasque' dixit,
'Victa furore!

Vnde quo veni? Levis una mors est
Virginum culpae. Vigilansne ploro
Turpe conmissum an vitiis carentem
Ludit imago

Vana, quae porta fugiens eburna
Somnium ducit? Meliusne fluctus
Ire per longos fuit, an recentes
Carpere flores?

Siquis infamem mihi nunc iuvencum
Dedat iratae! Lacerare ferro et
Frangere enitar modo multum amati
Cornua monstri.

Inpudens liqui patrios Penates,
Inpudens Orcum moror. O deorum
Siquis haec audis, utinam inter errem
Nuda leones.

Antequam turpis macies decentes
Occupet malas teneraeque sucus
Defluat praedae, speciosa quaero
Pascere tigres.

Vilis Europe, pater urguet absens:
Quid mori cessas? Potes hac ab orno
Pendulum zona bene te secuta e-
lidere collum.

Sive te rupes et acuta leto
Saxa delectant, age te procellae
Crede veloci, nisi erile mavis
Carpere pensum

Regius sanguis dominaeque tradi
Barbarae paelex.' Aderat querenti
Perfidum ridens Venus et remisso
  Filius arcu.

Mox ubi lusit satis, 'abstineto'
Dixit 'irarum calidaeque rixae,
Cum tibi invisus laceranda reddet
  Cornua taurus.

Vxor invicti Iovis esse nescis.
Mitte singultus, bene ferre magnam
Disce fortunam; tua sectus orbis
  Nomina ducet.'

XXVIII.

Festo quid potius die
  Neptuni faciam? Prome reconditum,
Lyde, strenua Caecubum
  Munitaeque adhibe vim sapientiae.

Inclinare meridiem
  Sentis ac, veluti stet volucris dies,
Parcis deripere horreo
  Cessantem Bibuli consulis amphoram.

Nos cantabimus invicem
  Neptunum et virides Nereidum comas;
Tum curva recines lyra
  Latonam et celeris spicula Cynthiae:

Summo carmine, quae Cnidon
  Fulgentesque tenet Cycladas et Paphon
Iunctis visit oloribus
  Dicetur; merita Nox quoque nenia.

XXVIIII.

Tyrrhena regum progenies, tibi
Non ante verso lene merum cado
Cum flore, Maecenas, rosarum et
Pressa tuis balanus capillis

Iandudum apud mest: eripe te morae,
Ne semper udum Tibur et Aefulae
Declive contempleris arvum et
Telegoni iuga parricidae.

Fastidiosam desere copiam et
Molem propinquam nubibus arduis,
Omitte mirari beatae
Fumum et opes strepitumque Romae.

Plerumque gratae divitibus vices
Mundaeque parvo sub lare pauperum
Cenae sine aulaeis et ostro
Sollicitam explicuere frontem.

Iam clarus occultum Andromedae pater
Ostendit ignem, iam Procyon furit
Et stella vesani Leonis
Sole dies referente siccos:

Iam pastor umbras cum grege languido
Rivumque fessus quaerit et horridi
Dumeta Silvani, caretque
Ripa vagis taciturna ventis.

Tu civitatem quis deceat status
Curas et Vrbi sollicitus times,
Quid Seres et regnata Cyro
Bactra parent Tanaisque discors.

Prudens futuri temporis exitum
Caliginosa nocte premit deus,
Ridetque si mortalis ultra
Fas trepidat. Quod adest memento

Conponere aequus; cetera fluminis
Ritu feruntur, nunc medio alveo
Cum pace delabentis Etruscum
In mare, nunc lapides adesos

Stirpesque raptas et pecus et domos
Volventis una non sine montium
Clamore vicinaeque silvae,
Cum fera diluvies quietos

Inritat amnes. Ille potens sui
Laetusque deget, cui licet in diem
Dixisse 'Vixi: cras vel atra
Nube polum pater occupato

Vel sole puro; non tamen inritum,
Quodcumque retrost, efficiet neque
Diffinget infectumque reddet,
Quod fugiens semel hora vexit.

Fortuna saevo laeta negotio et
Ludum insolentem ludere pertinax
Transmutat incertos honores,
Nunc mihi nunc alii benigna.

Laudo manentem; si celeres quatit
Pinnas, resigno quae dedit et mea
Virtute me involvo probamque
Pauperiem sine dote quaero.

Non est meum, si mugiat Africis
Malus procellis, ad miseras preces
Decurrere et votis pacisci,
Ne Cypriae Tyriaeque merces

Addant avaro divitias mari:
Tum me biremis praesidio scaphae
Tutum per Aegaeos tumultus
Aura feret geminusque Pollux.'

XXX.

Exegi monumentum aere perennius
Regalique situ pyramidum altius,
Quod non imber edax, non Aquilo inpotens
Possit diruere aut innumerabilis

Annorum series et fuga temporum.
Non omnis moriar multaque pars mei
Vitabit Libitinam: usque ego postera
Crescam laude recens, dum Capitolium

Scandet cum tacita virgine pontifex.
Dicar, qua violens obstrepit Aufidus
Et qua pauper aquae Daunus agrestium
Regnavit populorum, ex humili potens

Princeps Aeolium carmen ad Italos
Deduxisse modos. Sume superbiam
Quaesitam meritis et mihi Delphica
Lauro cinge volens, Melpomene, comam.

CARMINVM

LIBER QVARTVS.

I.

Intermissa, Venus, diu
Rursus bella moves? Parce, precor, precor.
Non sum qualis eram bonae
Sub regno Cinarae. Desine, dulcium

Mater saeva Cupidinum,
Circa lustra decem flectere mollibus
Iam durum imperiis: abi,
Quo blandae iuvenum te revocant preces.

Tempestivius in domum
Paulli, purpureis ales oloribus,
Comissabere Maximi,
Si torrere iecur quaeris idoneum.

Namque et nobilis et decens
Et pro sollicitis non tacitus reis
Et centum puer artium
Late signa feret militiae tuae,

Et quandoque potentior
Largi muneribus riserit aemuli,
Albanos prope te lacus
Ponet marmoream sub trabe citrea.

Illic plurima naribus
Duces tura, lyraeque et Berecyntiae
Delectabere tibiae
Mixtis carminibus non sine fistula;

Illic bis pueri die
  Numen cum teneris virginibus tuum
Laudantes pede candido
  In morem Salium ter quatient humum.

Me nec femina nec puer
  Iam nec spes animi credula mutui,
Nec certare iuvat mero
  Nec vincire novis tempora floribus.

Sed cur heu, Ligurine, cur
  Manat rara meas lacrima per genas?
Cur facunda parum decoro
  Inter verba cadit lingua silentio?

Nocturnis ego somniis
  Iam captum teneo, iam volucrem sequor
Te per gramina Martii
  Campi, te per aquas, dure, volubiles.

II.

Pindarum quisquis studet aemulari,
Iule, ceratis ope Daedalea
Nititur pinnis vitreo daturus
  Nomina ponto.

Monte decurrens velut amnis, imbres
Quem super notas aluere ripas,
Fervet inmensusque ruit profundo
  Pindarus ore,

Laurea donandus Apollinari,
Seu per audaces nova dithyrambos
Verba devolvit numerisque fertur
  Lege solutis,

Seu deos regesve canit, deorum
Sanguinem, per quos cecidere iusta
Morte Centauri, cecidit tremendae
  Flamma Chimaerae:

Sive quos Elea domum reducit
Palma caelestes pugilemve equumve
Dicit et centum potiore signis
  Munere donat,

Flebili sponsae iuvenemve raptum
Plorat et vires animumque moresque
Aureos educit in astra nigroque
  Invidet Orco.

Multa Dircaeum levat aura cycnum,
Tendit, Antoni, quotiens in altos
Nubium tractus. Ego apis Matinae
  More modoque

Grata carpentis thyma per laborem
Plurimum circa nemus uvidique
Tiburis ripas operosa parvus
  Carmina fingo.

Concines maiore poeta plectro
Caesarem, quandoque trahet feroces
Per sacrum clivum merita decorus
  Fronde Sygambros;

Quo nihil maius meliusve terris
Fata donavere bonique divi
Nec dabunt, quamvis redeant in aurum
  Tempora priscum.

Concines laetosque dies et Vrbis
Publicum ludum super inpetrato
Fortis Augusti reditu forumque
  Litibus orbum.

Tum meae, siquid loquor audiendum,
Vocis accedet bona pars, et 'o Sol
Pulcher, o laudande!' canam recepto
  Caesare felix.

Atque dum procedit, 'io triumphe!'
Non semel dicemus, 'io triumphe!'
Civitas omnis dabimusque divis
Tura benignis.

Te decem tauri totidemque vaccae,
Me tener solvet vitulus, relicta
Matre qui largis iuvenescit herbis
In mea vota,

Fronte curvatos imitatus ignes
Tertium Lunae referentis ortum,
Qua notam duxit, niveus videri,
Cetera fulvus.

III.

Quem tu, Melpomene, semel
Nascentem placido lumine videris,
Illum non labor Isthmius
Clarabit pugilem, non equus inpiger
Curru ducet Achaico
Victorem, neque res bellica Deliis
Ornatum foliis ducem,
Quod regum tumidas contuderit minas,
Ostendet Capitolio;
Sed quae Tibur aquae fertile praefluunt,
Et spissae nemorum comae
Fingent Aeolio carmine nobilem.
Romae principis urbium
Dignatur suboles inter amabiles
Vatum ponere me choros,
Et iam dente minus mordeor invido.
O testudinis aureae
Dulcem quae strepitum, Pieri, temperas,
O mutis quoque piscibus
Donatura cycni, si libeat, sonum,

Totum muneris hoc tuist,
Quod monstror digito praetereuntium
Romanae fidicen lyrae:
Quod spiro et placeo, si placeo, tuumst.

IIII.

Qualem ministrum fulminis alitem,
Cui rex deorum regnum in aves vagas
Permisit expertus fidelem
Iuppiter in Ganymede flavo,

Olim iuventas et patrius vigor
Nido laborum propulit inscium,
Vernique iam nimbis remotis
Insolitos docuere nisus

Venti paventem, mox in ovilia
Demisit hostem vividus impetus,
Nunc in reluctantes dracones
Egit amor dapis atque pugnae;

Qualemve laetis caprea pascuis
Intenta fulvae matris ab ubere
Iam lacte depulsum leonem
Dente novo peritura vidit:

Videre Raetis bella sub Alpibus
Drusum gerentem Vindelici; [quibus
Mos unde deductus per omne
Tempus Amazonia securi

Dextras obarmet, quaerere distuli,
Nec scire fas est omnia; sed] diu
Lateque victrices catervae
Consiliis iuvenis revictae

Sensere, quid mens rite, quid indoles
Nutrita faustis sub penetralibus
Posset, quid Augusti paternus
In pueros animus Nerones.

Fortes creantur fortibus et bonis;
Est in iuvencis, est in equis patrum
Virtus, neque inbellem feroces
Progenerant aquilae columbam:

Doctrina sed vim promovet insitam,
Rectique cultus pectora roborant:
Vtcumque defecere mores,
Dedecorant bene nata culpae.

Quid debeas, o Roma, Neronibus,
Testis Metaurum flumen et Hasdrubal
Devictus et pulcher fugatis
Ille dies Latio tenebris,

Qui primus alma risit adorea,
Dirus per urbes Afer ut Italas
Ceu flamma per taedas vel Eurus
Per Siculas equitavit undas.

Post hoc secundis usque laboribus
Romana pubes crevit, et inpio
Vastata Poenorum tumultu
Fana deos habuere rectos,

Dixitque tandem perfidus Hannibal:
'Cervi luporum praeda rapacium,
Sectamur ultro, quos opimus
Fallere et effugerest triumphus.

Gens, quae cremato fortis ab Ilio
Iactata Tuscis aequoribus sacra
Natosque maturosque patres
Pertulit Ausonias ad urbes,

Duris ut ilex tonsa bipennibus
Nigrae feraci frondis in Algido,
Per damna, per caedes, ab ipso
Ducit opes animumque ferro.

Non hydra secto corpore firmior
Vinci dolentem crevit in Herculem,
Monstrumve submisere Colchi
Maius Echioniaeve Thebae.

Merses profundo: pulchrior evenit;
Luctere: multa proruit integrum
Cum laude victorem geritque
Proelia coniugibus loquenda.

Carthagini iam non ego nuntios
Mittam superbos: occidit, occidit
Spes omnis et fortuna nostri
Nominis Hasdrubale interempto.

Nil Claudiae non perficiunt manus,
Quas et benigno numine Iuppiter
Defendit et curae sagaces
Expediunt per acuta belli.'

V.

Divis orte bonis, optime Romulae
Custos gentis, abes iam nimium diu;
Maturum reditum pollicitus patrum
Sancto concilio redi.

Lucem redde tuae, dux bone, patriae:
Instar veris enim voltus ubi tuus
Adfulsit populo, gratior it dies
Et soles melius nitent.

Vt mater iuvenem, quem Notus invido
Flatu Carpathii trans maris aequora
Cunctantem spatio longius annuo
Dulci distinet a domo,

Votis ominibusque et precibus vocat,
Curvo nec faciem litore dimovet:
Sic desideriis icta fidelibus
Quaerit patria Caesarem.

Tutus bos etenim rura perambulat,
Nutrit farra Ceres almaque Faustitas,
Pacatum volitant per mare navitae,
Culpari metuit fides,

Nullis polluitur casta domus stupris,
Mos et lex maculosum edomuit nefas,
Laudantur simili prole puerperae,
Culpam poena premit comes.

Quis Parthum paveat, quis gelidum Scythen,
Quis Germania quos horrida parturit
Fetus incolumi Caesare? quis ferae
Bellum curet Hiberiae?

Condit quisque diem collibus in suis,
Et vitem viduas ducit ad arbores;
Hinc ad vina redit laetus et alteris
Te mensis adhibet deum;

Te multa prece, te prosequitur mero
Defuso pateris, et Laribus tuum
Miscet numen, uti Graecia Castoris
Et magni memor Herculis.

'Longas o utinam, dux bone, ferias
Praestes Hesperiae!' dicimus integro
Sicci mane die, dicimus uvidi,
Cum Sol Oceano subest.

VI.

Dive, quem proles Niobea magnae
Vindicem linguae Tityosque raptor
Sensit et Troiae prope victor altae
Phthius Achilles,

Ceteris maior, tibi miles inpar,
Filius quamvis Thetidis marinae
Dardanas turres quateret tremenda
Cuspide pugnax.

Ille mordaci velut icta ferro
Pinus aut inpulsa cupressus Euro,
Procidit late posuitque collum in
   Pulvere Teucro.

Ille non inclusus equo Minervae
Sacra mentito male feriatos
Troas et laetam Priami choreis
   Falleret aulam;

Sed palam †captis gravis, heu nefas, heu,
Nescios fari pueros Achivis
Vreret flammis, etiam latentem
   Matris in alvo,

Ni tuis flexus Venerisque gratae
Vocibus divum pater adnuisset
Rebus Aeneae potiore ductos
   Alite muros.

Doctor Argivae fidicen Thaliae,
Phoebe, qui Xantho lavis amne crines,
Dauniae defende decus Camenae,
   Levis Agyieu.

Spiritum Phoebus mihi, Phoebus artem
Carminis nomenque dedit poetae.
Virginum primae puerique claris
   Patribus orti,

Deliae tutela deae fugaces
Lyncas et cervos cohibentis arcu,
Lesbium servate pedem meique
   Pollicis ictum,

Rite Latonae puerum canentes,
Rite crescentem face Noctilucam,
Prosperam frugum celeremque pronos
   Volvere menses.

Nupta iam dices 'ego dis amicum,
Saeculo festas referente luces,
Reddidi carmen docilis modorum
Vatis Horati.'

VII.

Diffugere nives, redeunt iam gramina campis
Arboribusque comae;
Mutat terra vices et decrescentia ripas
Flumina praetereunt;

Gratia cum Nymphis geminisque sororibus audet
Ducere nuda choros.
Inmortalia ne speres, monet annus et almum
Quae rapit hora diem.

Frigora mitescunt Zephyris, ver proterit aestas
Interitura, simul
Pomifer autumnus fruges effuderit, et mox
Bruma recurrit iners.

Damna tamen celeres reparant caelestia lunae;
Nos ubi decidimus,
Quo pater Aeneas, quo dives Tullus et Ancus,
Pulvis et umbra sumus.

Quis scit an adiciant hodiernae crastina summae
Tempora di superi?
Cuncta manus avidas fugient heredis, amico
Quae dederis animo.

Cum semel occideris et de te splendida Minos
Fecerit arbitria,
Non, Torquate, genus, non te facundia, non te
Restituet pietas:

Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum,
Nec Lethaea valet Theseus abrumpere caro
Vincula Pirithoo.

VIII.

Donarem pateras grataque commodus,
Censorine, meis aera sodalibus,
Donarem tripodas, praemia fortium
Graiorum, neque tu pessima munerum

Ferres, divite me scilicet artium,
Quas aut Parrhasius protulit aut Scopas,
Hic saxo, liquidis ille coloribus
Sollers nunc hominem ponere, nunc deum.

Sed non haec mihi vis, nec tibi talium
Res est aut animus deliciarum egens.
Gaudes carminibus; carmina possumus
Donare et pretium dicere muneris.

Non incisa notis marmora publicis,
Per quae spiritus et vita redit bonis
Post mortem ducibus, [non celeres fugae
Reiectaeque retrorsum Hannibalis minae,
Non incendia Carthaginis inpiae
Eius, qui domita nomen ab Africa
Lucratus rediit,] clarius indicant
Laudes quam Calabrae Pierides neque

Si chartae sileant quod bene feceris,
Mercedem tuleris. Quid foret Iliae
Mavortisque puer, si taciturnitas
Obstaret meritis invida Romuli?

Ereptum Stygiis fluctibus Aeacum
Virtus et favor et lingua potentium
Vatum divitibus consecrat insulis.
[Dignum laude virum Musa vetat mori:]
Caelo Musa beat. Sic Iovis interest

Optatis epulis inpiger Hercules,
Clarum Tyndaridae sidus ab infimis
Quassas eripiunt aequoribus rates,
[Ornatus viridi tempora pampino]
Liber vota bonos ducit ad exitus.

VIIII.

Ne forte credas interitura quae
Longe sonantem natus ad Aufidum
Non ante volgatas per artes
Verba loquor socianda chordis:

Non, si priores Maeonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricae latent
Ceaeque et Alcaei minaces
Stesichorique graves Camenae;

Nec siquid olim lusit Anacreon
Delevit aetas; spirat adhuc amor
Vivuntque conmissi calores
Aeoliae fidibus puellae.

Non sola comptos arsit adulteri
Crines et aurum vestibus illitum
Mirata regalesque cultus
Et comites Helene Lacaena,

Primusve Teucer tela Cydonio
Direxit arcu; non semel Ilios
Vexata; non pugnavit ingens
Idomeneus Sthenelusve solus

Dicenda Musis proelia; non ferox
Hector vel acer Deiphobus graves
Excepit ictus pro pudicis
Coniugibus puerisque primus.

Vixere fortes ante Agamemnona
Multi; sed omnes inlacrimabiles
Vrguentur ignotique longa
Nocte, carent quia vate sacro.

Paullum sepultae distat inertiae
Celata virtus. Non ego te meis
Chartis inornatum silebo,
Totve tuos patiar labores

Inpune, Lolli, carpere lividas
Obliviones. Est animus tibi
Rerumque prudens et secundis
Temporibus dubiisque rectus,

Vindex avarae fraudis et abstinens
Ducentis ad se cuncta pecuniae,
Consulque non unius anni,
Sed quotiens bonus atque fidus

Iudex honestum praetulit utili,
Reiecit alto dona nocentium
Voltu, per obstantes catervas
Explicuit sua victor arma.

Non possidentem multa vocaveris
Recte beatum; rectius occupat
Nomen beati, qui deorum
Muneribus sapienter uti

Duramque callet pauperiem pati
Peiusque leto flagitium timet,
Non ille pro caris amicis
Aut patria timidus perire.

X.

O crudelis adhuc et Veneris muneribus potens,
Insperata tuae cum veniet pluma superbiae
Et, quae nunc umeris involitant, deciderint comae,
Nunc et qui color est puniceae flore prior rosae,

Mutatus, Ligurine, in faciem verterit hispidam;
Dices 'heu,' quotiens te speculo videris alterum,
'Quae mens est hodie, cur eadem non puero fuit,
Vel cur his animis incolumes non redeunt genae?'

XI.

Est mihi nonum superantis annum
Plenus Albani cadus; est in horto,
Phylli, nectendis apium coronis;
Est hederae vis

Multa, qua crines religata fulges;
Ridet argento domus; ara castis
Vincta verbenis avet inmolato
Spargier agno;

Cuncta festinat manus, huc et illuc
Cursitant mixtae pueris puellae;
Sordidum flammae trepidant rotantes
Vertice fumum.

Vt tamen noris quibus advoceris
Gaudiis, Idus tibi sunt agendae,
Qui dies mensem Veneris marinae
Findit Aprilem,

Iure sollemnis mihi sanctiorque
Paene natali proprio, quod ex hac
Luce Maecenas meus adfluentes
Ordinat annos.

Telephum, quem tu petis, occupavit
Non tuae sortis iuvenem puella
Dives et lasciva tenetque grata
Compede vinctum.

Terret ambustus Phaethon avaras
Spes, et exemplum grave praebet ales
Pegasus terrenum equitem gravatus
Bellerophonten,

Semper ut te digna sequare et ultra
Quam licet sperare nefas putando
Disparem vites. Age iam, meorum
Finis amorum,

(Non enim posthac alia calebo
Femina) condisce modos, amanda
Voce quos reddas: minuentur atrae
Carmine curae.

XII.

Iam veris comites, quae mare temperant,
Inpellunt animae lintea Thraciae;
Iam nec prata rigent, nec fluvii strepunt
Hiberna nive turgidi.

Nidum ponit, Ityn flebiliter gemens,
Infelix avis et Cecropiae domus
Aeternum opprobrium, quod male barbaras
Regumst ulta libidines.

Dicunt in tenero gramine pinguium
Custodes ovium carmina fistula
Delectantque deum, cui pecus et nigrae
Colles Arcadiae placent.

Adduxere sitim tempora, Vergili;
Sed pressum Calibus ducere Liberum
Si gestis, iuvenum nobilium cliens,
Nardo vina mereberis.

Nardi parvus onyx eliciet cadum,
Qui nunc Sulpiciis adcubat horreis,
Spes donare novas largus amaraque
Curarum eluere efficax.

Ad quae si properas gaudia, cum tua
Velox merce veni: non ego te meis
Inmunem meditor tingere poculis,
Plena dives ut in domo.

Verum pone moras et studium lucri
Nigrorumque memor, dum licet, ignium
Misce stultitiam consiliis brevem:
Dulcest desipere in loco.

XIII.

Audivere, Lyce, di mea vota, di
Audivere, Lyce: fis anus et tamen
Vis formosa videri,
Ludisque et bibis inpudens,

Et cantu tremulo pota Cupidinem
Lentum sollicitas. Ille virentis et
Doctae psallere Chiae
Pulchris excubat in genis.

Inportunus enim transvolat aridas
Quercus et refugit te, quia luridi
Dentes te, quia rugae
Turpant et capitis nives.

Nec Coae referunt iam tibi purpurae
Nec cari lapides tempora, quae semel
Notis condita fastis
Inclusit volucris dies.

Quo fugit venus, heu, quove color? decens
Quo motus? Quid habes illius, illius,
Quae spirabat amores,
Quae me surpuerat mihi,

Felix post Cinaram, † notaque et artium
Gratarum facies? Sed Cinarae breves
Annos fata dederunt,
Servatura diu parem

Cornicis vetulae temporibus Lycen,
Possent ut iuvenes visere fervidi
Multo non sine risu
Dilapsam in cineres facem.

XIIII.

Quae cura patrum quaeve Quiritium
Plenis honorum muneribus tuas,
  Auguste, virtutes in aevum
    Per titulos memoresque fastus

Aeternet, o qua sol habitabiles
Inlustrat oras, maxime principum,
  Quem legis expertes Latinae
    Vindelici didicere nuper,

Quid marte posses. Milite nam tuo
Drusus Genaunos, inplacidum genus,
  Breunosque veloces et arces
    Alpibus inpositas tremendis

Deiecit acer plus vice simplici;
Maior Neronum mox grave proelium
  Conmisit inmanesque Raetos
    Auspiciis pepulit secundis,

Spectandus in certamine Martio,
Devota morti pectora liberae
  Quantis fatigaret ruinis,
    Indomitus prope qualis undas

Exercet Auster, Pleiadum choro
Scindente nubes, inpiger hostium
  Vexare turmas et frementem
    Mittere equum medios per ignes.

Sic tauriformis volvitur Aufidus,
Qui regna Dauni praefluit Apuli,
  Cum saevit horrendamque cultis
    Diluviem minitatur agris,

Vt barbarorum Claudius agmina
Ferrata vasto diruit impetu
  Primosque et extremos metendo
    Stravit humum sine clade victor,

Te copias, te consilium et tuos
Praebente divos. Nam tibi, quo die
Portus Alexandrea supplex
Et vacuam patefecit aulam,

Fortuna lustro prospera tertio
Belli secundos reddidit exitus,
Laudemque et optatum peractis
Imperiis decus adrogavit.

Te Cantaber non ante domabilis
Medusque et Indus, te profugus Scythes
Miratur, o tutela praesens
Italiae dominaeque Romae.

Te, fontium qui celat origines,
Nilusque et Ister, te rapidus Tigris,
Te beluosus qui remotis
Obstrepit Oceanus Britannis,

Te non paventes funera Galliae
Duraeque tellus audit Hiberiae,
Te caede gaudentes Sygambri
Conpositis venerantur armis.

XV.

Phoebus volentem proelia me loqui
Victas et urbes increpuit lyra,
Ne parva Tyrrhenum per aequor
Vela darem. Tua, Caesar, aetas

Fruges et agris rettulit uberes,
Et signa nostro restituit Iovi
Derepta Parthorum superbis
Postibus, et vacuum duellis

Ianum Quirini clausit et ordinem
Rectum evaganti frena licentiae
Iniecit emovitque culpas
Et veteres revocavit artes,

Per quas Latinum nomen et Italae
Crevere vires famaque et imperi
Porrecta maiestas ad ortum
Solis ab Hesperio cubili.

Custode rerum Caesare non furor
Civilis aut vis eximet otium,
Non ira, quae procudit enses
Et miseras inimicat urbes.

Non qui profundum Danuvium bibunt
Edicta rumpent Iulia, non Getae,
Non Seres infidive Persae,
Non Tanain prope flumen orti.

Nosque et profestis lucibus et sacris
Inter iocosi munera Liberi,
Cum prole matronisque nostris
Rite deos prius adprecati,

Virtute functos more patrum duces
Lydis remixto carmine tibiis
Troiamque et Anchisen et almae
Progeniem Veneris canemus.

CARMEN

SAECVLARE.

Phoebe silvarumque potens Diana,
Lucidum caeli decus, o colendi
Semper et culti, date quae precamur
Tempore sacro,

Quo Sibyllini monuere versus
Virgines lectas puerosque castos
Dis quibus septem placuere colles
Dicere carmen.

Alme Sol, curru nitido diem qui
Promis et celas aliusque et idem
Nasceris, possis nihil urbe Roma
Visere maius!

Rite maturos aperire partus
Lenis, Ilithyia, tuere matres,
Sive tu Lucina probas vocari
Seu Genitalis:

Diva, producas subolem patrumque
Prosperes decreta super iugandis
Feminis prolisque novae feraci
Lege marita,

Certus undenos deciens per annos
Orbis ut cantus referatque ludos
Ter die claro totiensque grata
Nocte frequentes.

Vosque veraces cecinisse, Parcae,
Quod semel dictumst stabilisque rerum
Terminus servet, bona iam peractis
  Iungite fata.

Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicea donet Cererem corona;
Nutriant fetus et aquae salubres
  Et Iovis aurae.

Condito mitis placidusque telo
Supplices audi pueros, Apollo;
Siderum regina bicornis, audi,
  Luna, puellas.

Roma si vestrumst opus, Iliaeque
Litus Etruscum tenuere turmae,
Iussa pars mutare Lares et urbem
  Sospite cursu,

Cui per ardentem sine fraude Troiam
Castus Aeneas patriae superstes
Liberum munivit iter, daturus
  Plura relictis:

Di, probos mores docili iuventae,
Di, senectuti placidae quietem,
Romulae genti date remque prolemque
  Et decus omne.

Quaeque vos bobus veneratur albis
Clarus Anchisae Venerisque sanguis,
Inpetret, bellante prior, iacentem
  Lenis in hostem.

Iam mari terraque manus potentes
Medus Albanasque timet secures,
Iam Scythae responsa petunt superbi
  Nuper et Indi.

Iam Fides et Pax et Honos Pudorque
Priscus et neglecta redire Virtus
Audet, adparetque beata pleno
Copia cornu.

Augur et fulgente decorus arcu
Phoebus acceptusque novem Camenis,
Qui salutari levat arte fessos
Corporis artus,

Si Palatinas videt aequus arces,
Remque Romanam Latiumque felix
Alterum in lustrum meliusque semper
Prorogat aevum.

Quaeque Aventinum tenet Algidumque,
Quindecim Diana preces virorum
Curat et votis puerorum amicas
Adplicat aures.

Haec Iovem sentire deosque cunctos
Spem bonam certamque domum reporto,
Doctus et Phoebi chorus et Dianae
Dicere laudes.

EPODON

LIBER.

I.

Ibis Liburnis inter alta navium,
  Amice, propugnacula,
Paratus omne Caesaris periculum
  Subire, Maecenas, tuo.
Quid nos, quibus te vita si superstite
  Iucunda, si contra, gravis?
Vtrumne iussi persequemur otium
  Non dulce, ni tecum simul,
An hunc laborem, mente laturi, decet
  Qua ferre non molles viros?
Feremus, et te vel per Alpium iuga
  Inhospitalem et Caucasum,
Vel Occidentis usque ad ultimum sinum
  Forti sequemur pectore.
Roges, tuum labore quid iuvem meo,
  Inbellis ac firmus parum?
Comes minore sum futurus in metu,
  Qui maior absentes habet:
Vt adsidens inplumibus pullis avis
  Serpentium adlapsus timet
Magis relictis, non uti sit auxili
  Latura plus praesentibus.
Libenter hoc et omne militabitur
  Bellum in tuae spem gratiae,
Non ut iuvencis inligata pluribus
  Aratra nitantur mea,

Pecusve Calabris ante sidus fervidum
  Lucana mutet pascuis,
Nec ut superni villa candens Tusculi
  Circaea tangat moenia.
Satis superque me benignitas tua
  Ditavit: haud paravero,
Quod aut avarus ut Chremes terra premam,
  Discinctus aut perdam nepos.

II.

'Beatus ille qui procul negotiis,
  Vt prisca gens mortalium,
Paterna rura bobus exercet suis,
  Solutus omni fenore,
Neque excitatur classico miles truci,
  Neque horret iratum mare,
Forumque vitat et superba civium
  Potentiorum limina.
Ergo aut adulta vitium propagine
  Altas maritat populos,
Aut in reducta valle mugientium
  Prospectat errantes greges,
Inutilesve falce ramos amputans
  Feliciores inserit,
Aut pressa puris mella condit amphoris,
  Aut tondet infirmas oves;
Vel cum decorum mitibus pomis caput
  Autumnus agris extulit,
Vt gaudet insitiva decerpens pira
  Certantem et uvam purpurae,
Qua muneretur te, Priape, et te, pater
  Silvane, tutor finium.
Libet iacere modo sub antiqua ilice,
  Modo in tenaci gramine.
Labuntur altis interim ripis aquae,
  Queruntur in silvis aves,

Fontesque lymphis obstrepunt manantibus,
  Somnos quod invitet leves.
At cum tonantis annus hibernus Iovis
  Imbres nivesque conparat,
Aut trudit acres hinc et hinc multa cane
  Apros in obstantes plagas,
Aut amite levi rara tendit retia,
  Turdis edacibus dolos,
Pavidumque leporem et advenam laqueo gruem
  Iucunda captat praemia.
Quis non malarum, quas amor curas habet,
  Haec inter obliviscitur?
Quodsi pudica mulier in partem iuvet
  Domum atque dulces liberos,
Sabina qualis aut perusta solibus
  Pernicis uxor Apuli,
Sacrum vetustis exstruat lignis focum
  Lassi sub adventum viri,
Claudensque textis cratibus laetum pecus
  Distenta siccet ubera,
Et horna dulci vina promens dolio
  Dapes inemptas adparet:
Non me Lucrina iuverint conchylia
  Magisve rhombus aut scari,
Siquos Eois intonata fluctibus
  Hiems ad hoc vertat mare;
Non Afra avis descendat in ventrem meum,
  Non attagen Ionicus
Iucundior, quam lecta de pinguissimis
  Oliva ramis arborum,
Aut herba lapathi prata amantis et gravi
  Malvae salubres corpori,
Vel agna festis caesa Terminalibus,
  Vel haedus ereptus lupo.
Has inter epulas ut iuvat pastas oves
  Videre properantes domum,
Videre fessos vomerem inversum boves
  Collo trahentes languido,

Positosque vernas, ditis examen domus,
  Circum renidentes Lares.'
Haec ubi locutus fenerator Alfius,
  Iam iam futurus rusticus,
Omnem redegit Idibus pecuniam,
  Quaerit Kalendis ponere.

III.

Parentis olim siquis inpia manu
  Senile guttur fregerit,
Edit cicutis allium nocentius.
  O dura messorum ilia!
Quid hoc veneni saevit in praecordiis?
  Num viperinus his cruor
Incoctus herbis me fefellit? an malas
  Canidia tractavit dapes?
Vt Argonautas praeter omnes candidum
  Medea miratast ducem,
Ignota tauris inligaturum iuga
  Perunxit hoc Iasonem;
Hoc delibutis ulta donis paelicem,
  Serpente fugit alite.
Nec tantus umquam siderum insedit vapor
  Siticulosae Apuliae,
Nec munus umeris efficacis Herculis
  Inarsit aestuosius.
At siquid umquam tale concupiveris,
  Iocose Maecenas, precor,
Manum puella savio opponat tuo,
  Extrema et in sponda cubet.

IIII.

Lupis et agnis quanta sortito obtigit,
  Tecum mihi discordiast,
Hibericis peruste funibus latus
  Et crura dura compede.
Licet superbus ambules pecunia,
  Fortuna non mutat genus.
Videsne, Sacram metiente te Viam
  Cum bis trium ulnarum toga,
Vt ora vertat huc et huc euntium
  Liberrima indignatio?
'Sectus flagellis hic triumviralibus
  Praeconis ad fastidium
Arat Falerni mille fundi iugera,
  Et Appiam mannis terit,
Sedilibusque magnus in primis eques
  Othone contempto sedet.
Quid attinet tot ora navium gravi
  Rostrata duci pondere
Contra latrones atque servilem manum,
  Hoc, hoc tribuno militum?'

V.

'At o deorum quidquid in caelo regit
  Terras et humanum genus,
Quid iste fert tumultus et quid omnium
  Voltus in unum me truces?
Per liberos te, si vocata partubus
  Lucina veris affuit,
Per hoc inane purpurae decus precor,
  Per inprobaturum haec Iovem,
Quid ut noverca me intueris aut uti
  Petita ferro belua?'
Vt haec trementi questus ore constitit
  Insignibus raptis puer,

Inpube corpus, quale posset inpia
  Mollire Thracum pectora;
Canidia, brevibus inplicata viperis
  Crines et incomptum caput,
Iubet sepulcris caprificos erutas,
  Iubet cupressus funebres
Et uncta turpis ova ranae sanguine
  Plumamque nocturnae strigis
Herbasque, quas Iolcos atque Hiberia
  Mittit venenorum ferax,
Et ossa ab ore rapta ieiunae canis
  Flammis aduri Colchicis.
At expedita Sagana, per totam domum
  Spargens Avernales aquas,
Horret capillis ut marinus asperis
  Echinus aut Laurens aper.
Abacta nulla Veia conscientia
  Ligonibus duris humum
Exhauriebat, ingemens laboribus,
  Quo posset infossus puer
Longo die bis terque mutatae dapis
  Inemori spectaculo,
Cum promineret ore, quantum exstant aqua
  Suspensa mento corpora:
Exsucta uti medulla et aridum iecur
  Amoris esset poculum,
Interminato cum semel fixae cibo
  Intabuissent pupulae.
Non defuisse masculae libidinis
  Ariminensem Foliam,
Et otiosa credidit Neapolis
  Et omne vicinum oppidum,
Quae sidera excantata voce Thessala
  Lunamque caelo deripit.
Hic inresectum saeva dente livido
  Canidia rodens pollicem,
Quid dixit aut quid tacuit? 'O rebus meis
  Non infideles arbitrae,

Nox et Diana, quae silentium regis,
  Arcana cum fiunt sacra,
Nunc nunc adeste, nunc in hostiles domos
  Iram atque numen vertite.
Formidolosis dum latent silvis ferae
  Dulci sopore languidae,
Senem, quod omnes rideant, adulterum
  Latrent Suburanae canes,
Nardo perunctum, quale non perfectius
  Meae laborarint manus.
Quid accidit? Cur dira barbarae minus
  Venena Medeae valent,
Quibus superbam fugit ulta paelicem,
  Magni Creontis filiam,
Cum palla, tabo munus imbutum, novam
  Incendio nuptam abstulit?
Atqui nec herba nec latens in asperis
  Radix fefellit me locis.
Indormit unctis omnium cubilibus
  Oblivione paelicum.
A a, solutus ambulat veneficae
  Scientioris carmine!
Non usitatis, Vare, potionibus,
  O multa fleturum caput,
Ad me recurres, nec vocata mens tua
  Marsis redibit vocibus.
Maius parabo, maius infundam tibi
  Fastidienti poculum,
Priusque caelum sidet inferius mari
  Tellure porrecta super,
Quam non amore sic meo flagres uti
  Bitumen atris ignibus.'
Sub haec puer iam non, ut ante, mollibus
  Lenire verbis inpias,
Sed dubius unde rumperet silentium,
  Misit Thyesteas preces:
'Venena maga non fas nefasque, non valent
  Convertere humanam vicem.

Diris agam vos; dira detestatio
Nulla expiatur victima.
Quin, ubi perire iussus exspiravero,
Nocturnus occurram Furor,
Petamque voltus umbra curvis unguibus,
Quae vis deorumst Manium,
Et inquietis adsidens praecordiis
Pavore somnos auferam.
Vos turba vicatim hinc et hinc saxis petens
Contundet obscenas anus;
Post insepulta membra different lupi
Et Esquilinae alites,
Neque hoc parentes, heu mihi superstites,
Effugerit spectaculum.'

VI.

Quid inmerentes hospites vexas, canis
Ignavus adversum lupos?
Quin huc inanes, si potes, vertis minas,
Et me remorsurum petis?
Nam qualis aut Molossus aut fulvus Laco,
Amica vis pastoribus,
Agam per altas aure sublata nives,
Quaecumque praecedet fera;
Tu, cum timenda voce conplesti nemus,
Proiectum odoraris cibum.
Cave, cave: namque in malos asperrimus
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambae spretus infido gener,
Aut acer hostis Bupalo.
An, siquis atro dente me petiverit,
Inultus ut flebo puer?

VII.

Quo, quo scelesti ruitis? aut cur dexteris
  Aptantur enses conditi?
Parumne campis atque Neptuno super
  Fusumst Latini sanguinis,
Non ut superbas invidae Carthaginis
  Romanus arces ureret,
Intactus aut Britannus ut descenderet
  Sacra catenatus via,
Sed ut secundum vota Parthorum sua
  Vrbs haec periret dextera?
Neque hic lupis mos nec fuit leonibus,
  Numquam nisi in dispar feris.
Furorne caecos an rapit vis acrior
  An culpa? Responsum date!
Tacent, et albus ora pallor inficit,
  Mentesque perculsae stupent.
Sic est: acerba fata Romanos agunt
  Scelusque fraternae necis,
Vt inmerentis fluxit in terram Remi
  Sacer nepotibus cruor.

VIII.

Rogare longo putidam te saeculo,
  Vires quid enervet meas,
Cum sit tibi dens ater et rugis vetus
  Frontem senectus exaret,
Hietque turpis inter aridas nates
  Podex velut crudae bovis?
Sed incitat me pectus et mammae putres,
  Equina quales ubera,
Venterque mollis et femur tumentibus
  Exile suris additum?
Esto beata, funus atque imagines
  Ducant triumphales tuum,

Nec sit marita, quae rotundioribus
Onusta bacis ambulet.
Quid quod libelli stoici inter sericos
Iacere pulvillos amant?
Inliterati num magis nervi rigent,
Minusve languet fascinum?
Quod ut superbo provoces ab inguine,
Ore adlaborandumst tibi.

VIIII.

Quando repostum Caecubum ad festas dapes,
Victore laetus Caesare,
Tecum sub alta — sic Iovi gratum — domo,
Beate Maecenas, bibam
Sonante mixtum tibiis carmen lyra,
Hac Dorium, illis barbarum?
Vt nuper, actus cum freto Neptunius
Dux fugit ustis navibus,
Minatus Vrbi vincla, quae detraxerat
Servis amicus perfidis.
Romanus eheu — posteri negabitis —
Emancipatus feminae
Fert vallum et arma miles et spadonibus
Servire rugosis potest,
Interque signa turpe militaria
Sol adspicit conopium.
Ad hoc frementes verterunt bis mille equos
Galli, canentes Caesarem,
Hostiliumque navium portu latent
Puppes sinistrorsum citae.
Io Triumphe, tu moraris aureos
Currus et intactas boves?
Io Triumphe, nec Iugurthino parem
Bello reportasti ducem,
Neque Africanum, cui super Carthaginem
Virtus sepulcrum condidit.

Terra marique victus hostis punico
  Lugubre mutavit sagum.
Aut ille centum nobilem Cretam urbibus
  Ventis iturus non suis,
Exercitatas aut petit Syrtes Noto,
  Aut fertur incerto mari.
Capaciores adfer huc, puer, scyphos
  Et Chia vina aut Lesbia,
Vel quod fluentem nauseam coherceat,
  Metire nobis Caecubum.
Curam metumque Caesaris rerum iuvat
  Dulci Lyaeo solvere.

X.

Mala soluta navis exit alite,
  Ferens olentem Maevium:
Vt horridis utrumque verberes latus,
  Auster, memento fluctibus.
Niger rudentes Eurus inverso mari
  Fractosque remos differat;
Insurgat Aquilo, quantus altis montibus
  Frangit trementes ilices;
Nec sidus atra nocte amicum adpareat,
  Qua tristis Orion cadit;
Quietiore nec feratur aequore,
  Quam Graia victorum manus,
Cum Pallas usto vertit iram ab Ilio
  In inpiam Aiacis ratem.
O quantus instat navitis sudor tuis
  Tibique pallor luteus
Et illa non virilis heiulatio
  Preces et aversum ad Iovem,
Ionius udo cum remugiens sinus
  Noto carinam ruperit.

Opima quodsi praeda curvo litore
  Porrecta mergos iuveris:
Libidinosus inmolabitur caper
  Et agna Tempestatibus.

XI.

Petti, nihil me sicut antea iuvat
  Scribere versiculos amore percussum gravi,
Amore, qui me praeter omnes expetit
  Mollibus in pueris aut in puellis urere.
Hic tertius December, ex quo destiti
  Inachia furere, silvis honorem decutit.
Heu me, per Vrbem, nam pudet tanti mali,
  Fabula quanta fui! Conviviorum et paenitet,
In quis amantem languor et silentium
  Arguit et latere petitus imo spiritus.
'Contrane lucrum nil valere candidum
  Pauperis ingenium!' querebar adplorans tibi,
Simul calentis inverecundus deus
  Fervidiore mero arcana promorat loco.
'Quodsi meis inaestuet praecordiis
  Libera bilis, ut haec ingrata ventis dividat
Fomenta volnus nil malum levantia,
  Desinet inparibus certare submotus pudor.'
Vbi haec severus te palam laudaveram,
  Iussus abire domum, ferebar incerto pede
Ad non amicos heu mihi postes et heu
  Limina dura quibus lumbos et infregi latus.
Nunc gloriantis quamlibet mulierculam
  Vincere mollitie amor Lycisci me tenet;
Vnde expedire non amicorum queant
  Libera consilia nec contumeliae graves,
Sed alius ardor aut puellae candidae
  Aut teretis pueri longam renodantis comam.

XII.

Quid tibi vis, mulier nigris dignissima barris?
Munera cur mihi quidve tabellas
Mittis, nec firmo iuveni nec naris obesae?
Namque sagacius unus odoror,
Polypus an gravis hirsutis cubet hircus in alis,
Quam canis acer ubi lateat sus.
Qui sudor vietis et quam malus undique membris
Crescit odor, cum pene soluto
Indomitam properat rabiem sedare, neque illi
Iam manet umida creta colorque
Stercore fucatus crocodili, iamque subando
Tenta cubilia tectaque rumpit;
Vel mea cum saevis agitat fastidia verbis:
'Inachia langues minus ac me;
Inachiam ter nocte potes, mihi semper ad unum
Mollis opus. Pereat male, quae te
Lesbia quaerenti taurum monstravit inertem,
Cum mihi Cous adesset Amyntas,
Cuius in indomito constantior inguine nervus,
Quam nova collibus arbor inhaeret.
Muricibus Tyriis iteratae vellera lanae
Cui properabantur? Tibi nempe,
Ne foret aequales inter conviva, magis quem
Diligeret mulier sua quam te.
O ego non felix, quam tu fugis ut pavet acres
Agna lupos capreaeque leones.'

XIII.

Horrida tempestas caelum contraxit, et imbres
Nivesque deducunt Iovem; nunc mare, nunc siluae
Threicio Aquilone sonant. Rapiamus, amice,
Occasionem de die, dumque virent genua
Et decet, obducta solvatur fronte senectus.
Tu vina Torquato move consule pressa meo;

Cetera mitte loqui: deus haec fortasse benigna
  Reducet in sedem vice. Nunc et Achaemenio
Perfundi nardo iuvat et fide Cyllenea
  Levare diris pectora sollicitudinibus,
Nobilis ut grandi cecinit Centaurus alumno:
  'Invicte, mortalis dea nate puer Thetide;
Te manet Assaraci tellus, quam frigida tardi
  Findunt Scamandri flumina lubricus et Simois,
Vnde tibi reditum certo subtemine Parcae
  Rupere, nec mater domum caerula te revehet.
Illic omne malum vino cantuque levato,
  Deformis aegrimoniae dulcibus adloquiis.'

XIIII.

Mollis inertia cur tantam diffuderit imis
  Oblivionem sensibus,
Pocula Lethaeos ut si ducentia somnos
  Arente fauce traxerim,
Candide Maecenas, occidis saepe rogando:
  Deus, deus nam me vetat
Inceptos, olim promissum carmen, iambos
  Ad umbilicum adducere.
Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
  Anacreonta Teium,
Qui persaepe cava testudine flevit amorem
  Non elaboratum ad pedem.
Vreris ipse miser: quodsi non pulchrior ignis
  Accendit obsessam Ilion,
Gaude sorte tua; me libertina, nec uno
  Contenta, Phryne macerat.

XV.

Nox erat et caelo fulgebat Luna sereno
  Inter minora sidera,
Cum tu, magnorum numen laesura deorum,
  In verba iurabas mea,
Artius atque hedera procera adstringitur ilex,
  Lentis adhaerens bracchiis,
Dum pecori lupus, et nautis infestus Orion
  Turbaret hibernum mare,
Intonsosque agitaret Apollinis aura capillos,
  Fore hunc amorem mutuum.
O dolitura mea multum virtute Neaera!
  Nam siquid in Flacco virist,
Non feret adsiduas potiori te dare noctes,
  Et quaeret iratus parem:
Nec semel offensi cedet constantia formae,
  Si certus intrarit dolor.
Et tu, quicumque's felicior atque meo nunc
  Superbus incedis malo,
Sis pecore et multa dives tellure licebit
  Tibique Pactolus fluat,
Nec te Pythagorae fallant arcana renati,
  Formaque vincas Nirea,
Eheu, translatos alio maerebis amores.
  Ast ego vicissim risero.

XVI.

Altera iam teritur bellis civilibus aetas,
  Suis et ipsa Roma viribus ruit.
Quam neque finitimi valuerunt perdere Marsi,
  Minacis aut Etrusca Porsenae manus,
Aemula nec virtus Capuae, nec Spartacus acer
  Novisque rebus infidelis Allobrox,
Nec fera caerulea domuit Germania pube
  Parentibusque abominatus Hannibal:

Inpia perdemus devoti sanguinis aetas,
Ferisque rursus occupabitur solum.
Barbarus heu cineres insistet victor et Vrbem
Eques sonante verberabit ungula,
Quaeque carent ventis et solibus ossa Quirini,
Nefas videre! dissipabit insolens.
Forte, quod expediat, communiter aut melior pars
Malis carere quaeritis laboribus?
Nulla sit hac potior sententia, Phocaeorum
Velut profugit exsecrata civitas
Agros atque Lares patrios, habitandaque fana
Apris reliquit et rapacibus lupis,
Ire, pedes quocumque ferent, quocumque per undas
Notus vocabit aut protervus Africus.
Sic placet? an melius quis habet suadere? Secunda
Ratem occupare quid moramur alite?
Sed iuremus in haec: simul imis saxa renarint
Vadis levata, ne redire sit nefas,
Neu conversa domum pigeat dare lintea, quando
Padus Matina laverit cacumina,
In mare seu celsus procurrerit Appenninus,
Novaque monstra iunxerit libidine
Mirus amor, iuvet ut tigres subsidere cervis,
Adulteretur et columba miluo,
Credula nec ravos timeant armenta leones,
Ametque salsa levis hircus aequora.
Haec et quae poterunt reditus abscindere dulces
Eamus omnis exsecrata civitas,
Aut pars indocili melior grege; mollis et exspes
Inominata perprimat cubilia.
Vos, quibus est virtus, muliebrem tollite luctum,
Etrusca praeter et volate litora.
Nos manet Oceanus circum vagus arva beata.
Petamus †arva divites et insulas,
Reddit ubi cererem tellus inarata quotannis
Et inputata floret usque vinea,
Germinat et numquam fallentis termes olivae,
Suamque pulla ficus ornat arborem,

Mella cava manant ex ilice, montibus altis
  Levis crepante lympha desilit pede.
Illic iniussae veniunt ad mulctra capellae,
  Refertque tenta grex amicus ubera,
Nec vespertinus circumgemit ursus ovile,
  Nec intumescit alta viperis humus.
Pluraque felices mirabimur, ut neque largis
  Aquosus Eurus arva radat imbribus,
Pinguia nec siccis urantur semina glaebis,
  Vtrumque rege temperante caelitum.
Non huc Argoo contendit remige pinus,
  Neque inpudica Colchis intulit pedem;
Non huc Sidonii torserunt cornua nautae,
  Laboriosa nec cohors Vlixei.
Nulla nocent pecori contagia, nullius astri
  Gregem aestuosa torret inpotentia.
Iuppiter illa piae secrevit litora genti,
  Vt inquinavit aere tempus aureum;
Aere, dehinc ferro duravit saecula, quorum
  Piis secunda vate me datur fuga.

XVII.

'Iam iam efficaci do manus scientiae,
Supplex et oro regna per Proserpinae,
Per et Dianae non movenda numina,
Per atque libros carminum valentium
Refixa caelo devocare sidera,
Canidia, parce vocibus tandem sacris
Citumque retro solve, solve turbinem!
Movit nepotem Telephus Nereium,
In quem superbus ordinarat agmina
Mysorum et in quem tela acuta torserat.
Vnxere matres Iliae addictum feris
Alitibus atque canibus homicidam Hectorem,
Postquam relictis moenibus rex procidit
Heu pervicacis ad pedes Achillei.

Setosa duris exuere pellibus
Laboriosi remiges Vlixei
Volente Circa membra, tunc mens et sonus
Relapsus atque notus in voltus honor.
Dedi satis superque poenarum tibi,
Amata nautis multum et institoribus.
Fugit iuventas et verecundus color
Reliquit ora pelle amicta lurida,
Tuis capillus albus est odoribus,
Nullum ab labore me reclinat otium;
Vrguet diem nox et dies noctem, nequest
Levare tenta spiritu praecordia.
Ergo negatum vincor ut credam miser,
Sabella pectus increpare carmina
Caputque Marsa dissilire nenia.
Quid amplius vis? O mare et terra, ardeo,
Quantum neque atro delibutus Hercules
Nessi cruore, nec Sicana fervida
Virens in Aetna flamma; tu, donec cinis
Iniuriosis aridus ventis ferar,
Cales venenis officina Colchicis.
Quae finis aut quod me manet stipendium?
Effare; iussas cum fide poenas luam,
Paratus expiare, seu poposceris
Centum iuvencos, sive mendaci lyra
Voles sonari: tu pudica, tu proba
Perambulabis astra sidus aureum.
Infamis Helenae Castor offensus vicem
Fraterque magni Castoris, victi prece,
Adempta vati reddidere lumina:
Et tu — potes nam — solve me dementia,
O nec paternis obsoleta sordibus,
Nec in sepulcris pauperum prudens anus
Novendiales dissipare pulveres.
Tibi hospitale pectus et purae manus
Tuusque venter Pactumeius, et tuo
Cruore rubros obstetrix pannos lavit,
Vtcumque fortis exsilis puerpera.'

'Quid obseratis auribus fundis preces?
Non saxa nudis surdiora navitis
Neptunus alto tundit hibernus salo.
Inultus ut tu riseris Cotyttia
Volgata, sacrum liberi Cupidinis,
Et Esquilini pontifex venefici
Inpune ut Vrbem nomine inpleris meo?
Quid proderat ditasse Paelignas anus,
Velociusve miscuisse toxicum?
Sed tardiora fata te votis manent;
Ingrata misero vita ducendast in hoc,
Novis ut usque suppetas laboribus.
Optat quietem Pelopis infidi pater,
Egens benignae Tantalus semper dapis,
Optat Prometheus obligatus aliti,
Optat supremo collocare Sisyphus
In monte saxum; sed vetant leges Iovis.
Voles modo altis desilire turribus,
Modo ense pectus Norico recludere,
Frustraque vincla gutturi nectes tuo,
Fastidiosa tristis aegrimonia.
Vectabor umeris tunc ego inimicis eques,
Meaeque terra cedet insolentiae.
An quae movere cereas imagines,
Vt ipse nosti curiosus, et polo
Deripere Lunam vocibus possim meis,
Possim crematos excitare mortuos
Desiderique temperare pocula,
Plorem artis in te nil agentis exitum?'

SATIRARVM

LIBER PRIMVS

I.

Qui fit, Maecenas, ut nemo, quam sibi sortem
Seu ratio dederit seu fors obiecerit, illa
Contentus vivat, laudet diversa sequentes?
'O fortunati mercatores!' gravis annis
Miles ait, multo iam fractus membra labore.
Contra mercator, navim iactantibus Austris,
'Militiast potior. Quid enim? Concurritur; horae
Momento cita mors venit aut victoria laeta.'
Agricolam laudat iuris legumque peritus,
Sub galli cantum consultor ubi ostia pulsat.
Ille datis vadibus qui rure extractus in urbemst,
Solos felices viventes clamat in urbe.
Cetera de genere hoc, adeo sunt multa, loquacem
Delassare valent Fabium. Ne te morer, audi
Quo rem deducam. Siquis deus 'En ego' dicat
'Iam faciam quod voltis; eris tu, qui modo miles,
Mercator; tu consultus modo, rusticus: hinc vos,
Vos hinc mutatis discedite partibus. Eia.
Quid statis?' nolint. Atqui licet esse beatis.
Quid causaest, merito quin illis Iuppiter ambas
Iratus buccas inflet neque se fore posthac
Tam facilem dicat, votis ut praebeat aurem?
Praeterea ne sic, ut qui iocularia, ridens
Percurram (quamquam ridentem dicere verum
Quid vetat? ut pueris olim dant crustula blandi
Doctores, elementa velint ut discere prima;
Sed tamen amoto quaeramus seria ludo);

Ille gravem duro terram qui vertit aratro,
Perfidus hic caupo, miles, nautaeque per omne
Audaces mare qui currunt, hac mente laborem
Sese ferre, senes ut in otia tuta recedant,
Aiunt, cum sibi sint congesta cibaria: sicut
Parvola, nam exemplost, magni formica laboris
Ore trahit quodcumque potest atque addit acervo,
Quem struit, haud ignara ac non incauta futuri.
Quae, simul inversum contristat Aquarius annum,
Non usquam prorepit et illis utitur ante
Quaesitis sapiens, cum te neque fervidus aestus
Demoveat lucro, neque hiems, ignis, mare, ferrum,
Nil obstet tibi, dum ne sit te ditior alter.
Quid iuvat, inmensum te argenti pondus et auri
Furtim defossa timidum deponere terra?
'Quod, si conminuas, vilem redigatur ad assem.'
At ni id fit, quid habet pulchri constructus acervus?
Milia frumenti tua triverit area centum:
Non tuus hoc capiet venter plus ac meus, ut si
Reticulum panis venales inter onusto
Forte vehas umero, nihilo plus accipias quam
Qui nil portarit. Vel dic, quid referat intra
Naturae fines viventi, iugera centum an
Mille aret? 'At suavest ex magno tollere acervo.'
Dum ex parvo nobis tantundem haurire relinquas,
Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris?
Vt tibi si sit opus liquidi non amplius urna
Vel cyatho, et dicas 'magno de flumine malim,
Quam ex hoc fonticulo tantundem sumere.' Eo fit,
Plenior ut siquos delectet copia iusto,
Cum ripa simul avolsos ferat Aufidus acer.
At qui tantuli eget, quantost opus, is neque limo
Turbatam haurit aquam neque vitam amittit in undis.
At bona pars hominum decepta cupidine falso
'Nil satis est' inquit 'quia tanti quantum habeas sis.'
Quid facias illi? Iubeas miserum esse, libenter
Quatenus id facit. Vt quidam memoratur Athenis
Sordidus ac dives, populi contemnere voces

Sic solitus: 'populus me sibilat, at mihi plaudo
Ipse domi, simul ac nummos contemplor in arca.'
Tantalus a labris sitiens fugientia captat
Flumina. Quid rides? Mutato nomine de te
Fabula narratur: congestis undique saccis
Indormis inhians et tamquam parcere sacris
Cogeris aut pictis tamquam gaudere tabellis.
Nescis quo valeat nummus? quem praebeat usum?
Panis ematur, olus, vini sextarius, adde,
Quis humana sibi doleat natura negatis.
An vigilare metu exanimem, noctesque diesque
Formidare malos fures, incendia, servos,
Ne te conpilent fugientes, hoc iuvat? Horum
Semper ego optarim pauperrimus esse bonorum.
At si condoluit temptatum frigore corpus
Aut alius casus lecto te adfixit, habes qui
Adsideat, fomenta paret, medicum roget, ut te
Suscitet ac reddat gnatis carisque propinquis?
Non uxor salvum te volt, non filius; omnes
Vicini oderunt, noti, pueri atque puellae.
Miraris, cum tu argento post omnia ponas,
Si nemo praestet, quem non merearis, amorem?
An si cognatos, nullo natura labore
Quos tibi dat, retinere velis servareque amicos,
Infelix operam perdas: ut siquis asellum
In campo doceat parentem currere frenis.
Denique sit finis quaerendi, cumque habeas plus,
Pauperiem metuas minus et finire laborem
Incipias, parto quod avebas, ne facias quod
Vmmidius quidam; non longast fabula: dives,
Vt metiretur nummos, ita sordidus, ut se
Non umquam servo melius vestiret, ad usque
Supremum tempus, ne se penuria victus
Opprimeret, metuebat. At hunc liberta securi
Divisit medium, fortissima Tyndaridarum.
'Quid mi igitur suades? Vt vivam Maenius, aut sic
Vt Nomentanus?' Pergis pugnantia secum
Frontibus adversis componere: non ego, avarum

Cum veto te fieri, vappam iubeo ac nebulonem.
Est inter Tanain quiddam socerumque Viselli.
Est modus in rebus, sunt certi denique fines,
Quos ultra citraque nequit consistere rectum.
Illuc, unde abii, redeo, qui nemo, ut avarus,
Se probet ac potius laudet diversa sequentes,
Quodque aliena capella gerat distentius uber,
Tabescat, neque se maiori pauperiorum
Turbae conparet, hunc atque hunc superare laboret,
Sic festinanti semper locupletior obstet,
Vt, cum carceribus missos rapit ungula currus,
Instat equis auriga suos vincentibus, illum
Praeteritum temnens extremos inter euntem.
Inde fit, ut raro, qui se vixisse beatum
Dicat et exacto contentus tempore vita
Cedat uti conviva satur, reperire queamus.
Iam satis est. Ne me Crispini scrinia lippi
Conpilasse putes, verbum non amplius addam.

II.

Ambubaiarum collegia, pharmacopolae,
Mendici, mimae, balatrones, hoc genus omne
Maestum ac sollicitumst cantoris morte Tigelli:
Quippe benignus erat. Contra hic, ne prodigus esse
Dicatur metuens, inopi dare nolit amico,
Frigus quo duramque famem propellere possit.
Hunc si perconteris, avi cur atque parentis
Praeclaram ingrata stringat malus ingluvie rem,
Omnia conductis coemens obsonia nummis;
Sordidus atque animi quod parvi nolit haberi,
Respondet. Laudatur ab his, culpatur ab illis.
Fufidius vappae famam timet ac nebulonis:
[Dives agris, dives positis in fenore nummis.]
Quinas hic capiti mercedes exsecat, atque
Quanto perditior quisquest, tanto acrius urguet;
Nomina sectatur, modo sumpta veste virili,

Sub patribus duris tironum. 'Maxime' quis non
'Iuppiter!' exclamat, simul atque audivit? 'At in se
Pro quaestu sumptum facit hic.' Vix credere possis,
Quam sibi non sit amicus, ita ut pater ille, Terenti
Fabula quem miserum gnato vixisse fugato
Inducit, non se peius cruciaverit atque hic.
Siquis nunc quaerat 'quo res haec pertinet?' illuc:
Dum vitant stulti vitia, in contraria currunt.
Malthinus tunicis demissis ambulat; est qui
Inguen ad obscaenum subductis usque facetus.
Pastillos Rufillus olet, Gargonius hircum.
Nil mediumst. Sunt qui nolint tetigisse nisi illas,
Quarum subsuta talos tegat instita veste;
Contra alius nullam nisi olenti in fornice stantem.
Quidam notus homo cum exiret fornice, 'macte
Virtute esto' inquit sententia dia Catonis:
'Nam simul ac venas inflavit tecta libido,
Huc iuvenes aequumst descendere, non alienas
Permolere uxores.' 'Nolim laudarier' inquit
'Sic me' mirator cunni Cupiennius albi.
Audirest operae pretium, procedere recte
Qui moechos non voltis, ut omni parte laborent,
Vtque illis multo corrupta dolore voluptas,
Atque haec rara, cadat dura inter saepe pericla.
Hic se praecipitem tecto dedit, ille flagellis
Ad mortem caesus, fugiens hic decidit acrem
Praedonum in turbam, dedit hic pro corpore nummos,
Hunc perminxerunt calones; quin etiam illud
Accidit, ut cuidam testes caudamque salacem
Demeterent ferro. 'Iure' omnes; Galba negabat.
Tutior at quanto merx est in classe secunda,
Libertinarum dico, Salustius in quas
Non minus insanit quam qui moechatur. At hic si,
Qua res, qua ratio suaderet, quaque modeste
Munifico esse licet, vellet bonus atque benignus
Esse, daret quantum satis esset, nec sibi damno
Dedecorique foret. Verum hoc se amplectitur uno,

Hoc amat et laudat, 'matronam nullam ego tango.'
Vt quondam Marsaeus, amator Originis ille,
Qui patrium mimae donat fundumque Laremque,
'Nil fuerit mi' inquit 'cum uxoribus umquam alienis.'
Verum est cum mimis, est cum meretricibus, unde
Fama malum gravius quam res trahit. An tibi abunde
Personam satis est, non illud, quidquid ubique
Officit, evitare? Bonam deperdere famam,
Rem patris oblimare, malumst ubicumque. Quid inter
Est in matrona, ancilla peccesne togata?
Villius in Fausta Sullae genero, hoc miser uno
Nomine deceptus, poenas dedit usque superque
Quam satis est, pugnis caesus ferroque petitus,
Exclusus fore, cum Longarenus foret intus.
Huic si mutonis verbis mala tanta videntis
Diceret haec animus 'quid vis tibi? numquid ego a te
Magno prognatum deposco consule cunnum
Velatumque stola, mea cum conferbuit ira?'
Quid responderet? 'Magno patre nata puellast.'
At quanto meliora monet pugnantiaque istis
Dives opis natura suae, tu si modo recte
Dispensare velis ac non fugienda petendis
Inmiscere. Tuo vitio rerumne labores,
Nil referre putas? Quare, ne paeniteat te,
Desine matronas sectarier, unde laboris
Plus haurire malist quam ex re decerpere fructus.
Nec magis huic, inter niveos viridesque lapillos
Sit licet, hoc, Cerinthe, tuo tenerumst femur aut crus
Rectius, atque etiam melius persaepe togataest.
Adde huc quod mercem sine fucis gestat, aperte
Quod venale habet ostendit, nec, siquid honestist,
Iactat habetque palam, quaerit quo turpia celet.
Regibus hic mos est, ubi equos mercantur; opertos
Inspiciunt, ne si facies, ut saepe, decora
Molli fulta pedest, emptorem inducat hiantem,

Quod pulchrae clunes, breve quod caput, ardua cervix.
Hoc illi recte; ne corporis optima Lyncei
Contemplere oculis, Hypsaea caecior illa,
Quae mala sunt, spectes. 'O crus, o bracchia!' Verum
Depugis, nasuta, brevi latere ac pede longost.
Matronae praeter faciem nil cernere possis,
Cetera, ni Catiast, demissa veste tegentis.
Si interdicta petes, vallo circumdata, nam te
Hoc facit insanum, multae tibi tum officient res,
Custodes, lectica, ciniflones, parasitae,
Ad talos stola demissa et circumdata palla,
Plurima, quae invideant pure adparere tibi rem.
Altera, nil obstat: Cois tibi paene viderest
Vt nudam, ne crure malo, ne sit pede turpi;
Metiri possis oculo latus. An tibi mavis
Insidias fieri pretiumque avellier ante
Quam mercem ostendi? 'Leporem venator ut alta
In nive sectetur, positum sic tangere nolit,'
Cantat et adponit 'meus est amor huic similis: nam
Transvolat in medio posita et fugientia captat.'
Hiscine versiculis speras tibi posse dolores
Atque aestus curasque graves e pectore tolli?
Nonne, cupidinibus statuat natura modum quem,
Quid latura sibi, quid sit dolitura negatum,
Quaerere plus prodest et inane abscindere soldo?
Num, tibi cum fauces urit sitis, aurea quaeris
Pocula? num esuriens fastidis omnia praeter
Pavonem rhombumque? Tument tibi cum inguina, num, si
Ancilla aut vernast praesto puer, impetus in quem
Continuo fiat, malis tentigine rumpi?
Non ego: namque parabilem amo venerem facilemque.
Illam 'Post paullo'; 'Sed pluris'; 'Si exierit vir'
Gallis, hanc Philodemus ait sibi, quae neque magno
Stet pretio neque cunctetur, cumst iussa venire.

Candida rectaque sit, munda hactenus, ut neque longa
Nec magis alba velit, quam dat natura, videri.
Haec, ubi supposuit dextro corpus mihi laevum,
Ilia et Egeriast; do nomen quodlibet illi,
Nec vereor, ne, dum futuo, vir rure recurrat,
Ianua frangatur, latret canis, undique magno
Pulsa domus strepitu resonet, vepallida lecto
Desiliat mulier, miseram se conscia clamet,
Cruribus haec metuat, doti deprensa, egomet mi.
Discincta tunica fugiendumst ac pede nudo,
Ne nummi pereant aut puga aut denique fama.
Deprendi miserumst: Fabio vel iudice vincam.

III.

Omnibus hoc vitiumst cantoribus, inter amicos
Vt numquam inducant animum cantare rogati,
Iniussi numquam desistant. Sardus habebat
Ille Tigellius hoc: Caesar, qui cogere posset,
Si peteret per amicitiam patris atque suam, non
Quicquam proficeret; si conlibuisset, ab ovo
Vsque ad mala citaret 'io Bacchae' modo summa
Voce, modo hac, resonat quae chordis quatuor ima.
Nil aequale homini fuit illi: saepe velut qui
Currebat fugiens hostem, persaepe velut qui
Iunonis sacra ferret; habebat saepe ducentos,
Saepe decem servos; modo reges atque tetrarchas,
Omnia magna loquens, modo 'sit mihi mensa tripes et
Concha salis puri et toga, quae defendere frigus,
Quamvis crassa, queat.' Deciens centena dedisses
Huic parco, paucis contento: quinque diebus
Nil erat in loculis. Noctes vigilabat ad ipsum
Mane, diem totum stertebat. Nil fuit umquam
Sic inpar sibi. Nunc aliquis dicat mihi 'quid tu?
Nullane habes vitia?' Immo alia, et fortasse minora.

Maenius absentem Novium cum carperet, 'heus tu'
Quidam ait 'ignoras te, an ut ignotum dare nobis
Verba putas?' 'Egomet mi ignosco' Maenius inquit.
Stultus et inprobus hic amor est dignusque notari.
Cum tua pervideas oculis mala lippus inunctis:
Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum,
Quam aut aquila aut serpens Epidaurius? At tibi contra
Evenit, inquirant vitia ut tua rursus et illi.
Iracundior est paullo, minus aptus acutis
Naribus horum hominum, rideri possit eo, quod
Rusticius tonso toga defluit et male laxus
In pede calceus haeret; at est bonus, ut melior vir
Non alius quisquam, at tibi amicus, at ingenium ingens
Inculto latet hoc sub corpore. Denique te ipsum
Concute, numqua tibi vitiorum inseverit olim
Natura aut etiam consuetudo mala: namque
Neglectis urenda filix innascitur agris.
Illuc praevertamur: amatorem quod amicae
Turpia decipiunt caecum, vitia aut etiam ipsa haec
Delectant, veluti Balbinum polypus Hagnae.
Vellem in amicitia sic erraremus et isti
Errori nomen virtus posuisset honestum.
At pater ut gnati, sic nos debemus, amici
Siquod sit vitium, non fastidire: strabonem
Adpellat paetum pater, et pullum, male parvus
Sicui filius est, ut abortivus fuit olim
Sisyphus; hunc varum distortis cruribus, illum
Balbutit scaurum, pravis fultum male talis.
Parcius hic vivit: frugi dicatur. Ineptus
Et iactantior hic paullost: concinnus amicis
Postulat ut videatur. At est truculentior atque
Plus aequo liber: simplex fortisque habeatur.
Caldior est: acres inter numeretur. Opinor,
Haec res et iungit, iunctos et servat amicos.
At nos virtutes ipsas invertimus atque
Sincerum cupimus vas incrustare. Probus quis

Nobiscum vivit, multum demissus homo ille:
Tardo cognomen, pingui damus. Hic fugit omnes
Insidias nullique malo latus obdit apertum;
Cum genus hoc inter vitae versemur, ubi acris
Invidia atque vigent ubi crimina: pro bene sano
Ac non incauto fictum astutumque vocamus.
Simplicior quis et est, qualem me saepe † libenter
Obtulerim tibi, Maecenas, ut forte legentem
Aut tacitum inpellat quovis sermone: 'molestus!
Communi sensu plane caret' inquimus. Eheu,
Quam temere in nosmet legem sancimus iniquam.
Nam vitiis nemo sine nascitur; optimus illest,
Qui minimis urguetur. Amicus dulcis, ut aequumst,
Cum mea conpenset vitiis bona, pluribus hisce,
Si modo plura mihi bona sunt, inclinet. Amare
Si volet hac lege, in trutina ponetur eadem.
Qui, ne tuberibus propriis offendat amicum,
Postulat, ignoscet verrucis illius: aequumst
Peccatis veniam poscentem reddere rursus.
Denique, quatenus excidi penitus vitium irae,
Cetera item nequeunt stultis haerentia, cur non
Ponderibus modulisque suis ratio utitur, ac res
Vt quaequest, ita suppliciis delicta cohercet?
Siquis eum servum, patinam qui tollere iussus
Semesos pisces tepidumque ligurrierit ius,
In cruce suffigat: Labeone insanior inter
Sanos dicatur. Quanto hoc furiosius atque
Maius peccatumst: paullum deliquit amicus,
Quod nisi concedas, habeare insuavis, acerbus:
Odisti et fugis ut Rusonem debitor aeris,
Qui nisi, cum tristes misero venere Kalendae,
Mercedem aut nummos unde unde extricat, amaras
Porrecto iugulo historias captivus ut audit.
Conminxit lectum potus mensave catillum
Euandri manibus tritum deiecit: ob hanc rem,
Aut positum ante mea quia pullum in parte catini
Sustulit esuriens, minus hoc iucundus amicus
Sit mihi? Quid faciam, si furtum fecerit, aut si

Prodiderit conmissa fide sponsumve negarit?
Quis paria esse fere placuit peccata, laborant,
Cum ventum ad verumst: sensus moresque repugnant
Atque ipsa utilitas, iusti prope mater et aequi.
Cum prorepserunt primis animalia terris,
Mutum et turpe pecus, glandem atque cubilia propter
Vnguibus et pugnis, dein fustibus, atque ita porro
Pugnabant armis, quae post fabricaverat usus,
Donec verba, quibus voces sensusque notarent,
Nominaque invenere; dehinc absistere bello,
Oppida coeperunt munire et ponere leges,
Nequis fur esset, neu latro, neuquis adulter.
Nam fuit ante Helenam cunnus deterrima belli
Causa, sed ignotis perierunt mortibus illi,
Quos venerem incertam rapientes more ferarum
Viribus editior caedebat, ut in grege taurus.
Iura inventa metu iniusti fateare necessest,
Tempora si fastosque velis evolvere mundi.
Nec natura potest iusto secernere iniquum,
Dividit ut bona diversis, fugienda petendis;
Nec vincet ratio hoc, tantundem ut peccet idemque
Qui teneros caules alieni fregerit horti
Et qui nocturnus sacra divum legerit. Adsit
Regula, peccatis quae poenas inroget aequas,
Ne scutica dignum horribili sectere flagello.
Nam ut ferula caedas meritum maiora subire
Verbera, non verèor, cum dicas esse pares res
Furta latrociniis et magnis parva mineris
Falce recisurum simili te, si tibi regnum
Permittant homines. Si dives, qui sapiens est,
Et sutor bonus et solus formosus et est rex,
Cur optas quod habes? 'Non nosti, quid pater' inquit
'Chrysippus dicat: sapiens crepidas sibi numquam
Nec soleas fecit, sutor tamen est sapiens.' Qui?

'Vt quamvis tacet Hermogenes, cantor tamen atque
Optimus est modulator; ut Alfenus vafer omni
Abiecto instrumento artis clausaque taberna
Tonsor erat; sapiens operis sic optimus omnis
Est opifex, solus sic rex.' Vellunt tibi barbam
Lascivi pueri, quos tu nisi fuste coherces,
Vrgueris turba circum te stante miserque
Rumperis et latras, magnorum maxime regum.
Ne longum faciam: dum tu quadrante lavatum
Rex ibis neque te quisquam stipator ineptum
Praeter Crispinum sectabitur, et mihi dulces
Ignoscent, siquid peccaro stultus, amici,
Inque vicem illorum patiar delicta libenter,
Privatusque magis vivam te rege beatus.

IIII.

Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poetae
Atque alii, quorum comoedia prisca virorumst,
Siquis erat dignus describi, quod malus ac fur,
Quod moechus foret aut sicarius aut alioqui
Famosus, multa cum libertate notabant.
Hinc omnis pendet Lucilius, hosce secutus
Mutatis tantum pedibus numerisque, facetus,
Emunctae naris, durus conponere versus.
Nam fuit hoc vitiosus: in hora saepe ducentos,
Vt magnum, versus dictabat stans pede in uno.
Cum flueret lutulentus, erat quod tollere velles;
Garrulus atque piger scribendi ferre laborem,
Scribendi recte: nam ut multum, nil moror. Ecce,
Crispinus minimo me provocat 'accipe, si vis,
Accipiam tabulas; detur nobis locus, hora,
Custodes; videamus uter plus scribere possit.'
Di bene fecerunt, inopis me quodque pusilli
Finxerunt animi, raro et perpauca loquentis;
At tu conclusas hircinis follibus auras
Vsque laborantes, dum ferrum molliat ignis,

Vt mavis, imitare. Beatus Fannius ultro
Delatis capsis et imagine; cum mea nemo
Scripta legat, vulgo recitare timentis ob hanc rem,
Quod sunt quos genus hoc minime iuvat, utpote plures
Culpari dignos. Quemvis media elige turba,
Aut ob avaritiam aut misera ambitione laborat.
Hic nuptarum insanit amoribus, hic puerorum;
Hunc capit argenti splendor; stupet Albius aere;
Hic mutat merces surgente a sole ad eum, quo
Vespertina tepet regio; quin per mala praeceps
Fertur, uti pulvis collectus turbine, nequid
Summa deperdat metuens aut ampliet ut rem.
Omnes hi metuunt versus, odere poetam.
'Foenum habet in cornu, longe fuge: dummodo risum
Excutiat sibi, non hic cuiquam parcet amico,
Et quodcumque semel chartis inleverit, omnes
Gestiet a furno redeuntes scire lacuque
Et pueros et anus.' Agedum, pauca accipe contra.
Primum ego me illorum, dederim quibus esse poetis,
Excerpam numero: neque enim concludere versum
Dixeris esse satis; neque, siqui scribat uti nos
Sermoni propiora, putes hunc esse poetam.
Ingenium cui sit, cui mens divinior atque os
Magna sonaturum, des nominis huius honorem.
Idcirco quidam, comoedia necne poema
Esset, quaesivere, quod acer spiritus ac vis
Nec verbis nec rebus inest, nisi quod pede certo
Differt sermoni, sermo merus. 'At pater ardens
Saevit, quod meretrice nepos insanus amica
Filius uxorem grandi cum dote recuset,
Ebrius et, magnum quod dedecus, ambulet ante
Noctem cum facibus.' Numquid Pomponius istis
Audiret leviora, pater si viveret? Ergo
Non satis est puris versum perscribere verbis,
Quem si dissolvas, quivis stomachetur eodem

Quo personatus pacto pater. His, ego quae nunc,
Olim quae scripsit Lucilius, eripias si
Tempora certa modosque, et quod prius ordine verbumst
Posterius facias, praeponens ultima primis:
Non, ut si solvas 'postquam discordia taetra
Belli ferratos postes portasque refregit,'
Invenias etiam disiecti membra poetae.
Hactenus haec: alias iustum sit necne poema;
Nunc illud tantum quaeram, meritone tibi sit
Suspectum genus hoc scribendi. Sulcius acer
Ambulat et Caprius, rauci male cumque libellis,
Magnus uterque timor latronibus; at bene siquis
Et vivat puris manibus, contemnat utrumque.
Vt sis tu similis Caeli Birrique latronum,
Non ego sim Capri neque Sulci: cur metuas me?
Nulla taberna meos habeat neque pila libellos,
Quis manus insudet vulgi Hermogenisque Tigelli;
Nec recito cuiquam nisi amicis idque coactus,
Non ubivis coramve quibuslibet. In medio qui
Scripta foro recitent, sunt multi, quique lavantes:
Suave locus voci resonat conclusus. Inanes
Hoc iuvat, haud illud quaerentes, num sine sensu,
Tempore num faciant alieno. 'Laedere gaudes,'
Inquit 'et hoc studio pravus facis.' Vnde petitum
Hoc in me iacis? Est auctor quis denique eorum,
Vixi cum quibus? Absentem qui rodit amicum,
Qui non defendit alio culpante, solutos
Qui captat risus hominum famamque dicacis,
Fingere qui non visa potest, conmissa tacere
Qui nequit: hic niger est, hunc tu, Romane, caveto.
Saepe tribus lectis videas cenare quaternos,
E quibus unus amet quavis adspergere cunctos
Praeter eum qui praebet aquam; post hunc quoque potus,
Condita cum verax aperit praecordia Liber.
Hic tibi comis et urbanus liberque videtur,
Infesto nigris; ego si risi, quod ineptus

Pastillos Rufillus olet, Gargonius hircum,
Lividus et mordax videor tibi? Mentio siqua
De Capitolini furtis iniecta Petilli
Te coram fuerit; defendas, ut tuus est mos:
'Me Capitolinus convictore usus amicoque
A puerost, causaque mea permulta rogatus
Fecit, et incolumis laetor quod vivit in urbe;
Sed tamen admiror, quo pacto iudicium illud
Fugerit': hic nigrae sucus loliginis, haec est
Aerugo mera; quod vitium procul afore chartis
Atque animo prius, ut siquid promittere de me
Possum aliud vere, promitto. Liberius si
Dixero quid, si forte iocosius; hoc mihi iuris
Cum venia dabis: insuevit pater optimus hoc me
Vt fugerem exemplis vitiorum quaeque notando.
Cum me hortaretur parce frugaliter atque
Viverem uti contentus eo, quod mi ipse parasset:
'Nonne vides, Albi ut male vivat filius utque
Baius inops? Magnum documentum, ne patriam rem
Perdere quis velit.' A turpi meretricis amore
Cum deterreret: 'Scetani dissimilis sis.'
Ne sequerer moechas, concessa cum venere uti
Possem: 'Deprensi non bellast fama Treboni'
Aiebat. 'Sapiens, vitatu quidque petitu
Sit melius, causas reddet tibi; mi satis est, si
Traditum ab antiquis morem servare tuamque,
Dum custodis eges, vitam famamque tueri
Incolumem possum; simul ac duraverit aetas
Membra animumque tuum, nabis sine cortice.' Sic me
Formabat puerum dictis, et sive iubebat,
Vt facerem quid 'habes auctorem, quo facias hoc:'—
Vnum ex iudicibus selectis obiciebat; —
Sive vetabat, 'an hoc inhonestum et inutile factu
Necne sit addubites, flagret rumore malo cum
Hic atque ille?' Avidos vicinum funus ut aegros
Exanimat mortisque metu sibi parcere cogit:

Sic teneros animos aliena opprobria saepe
Absterrent vitiis. Ex hoc ego sanus ab illis,
Perniciem quaecumque ferunt, mediocribus et quis
Ignoscas vitiis teneor; fortassis et istinc
Largiter abstulerit longa aetas, liber amicus,
Consilium proprium: neque enim, cum lectulus aut me
Porticus excepit, desum mihi. 'Rectius hoc est.
Hoc faciens vivam melius. Sic dulcis amicis
Occurram. Hoc quidam non belle: numquid ego illi
Inprudens olim faciam simile?' . . . Haec ego mecum
Conpressis agito labris; ubi quid datur oti,
Inludo chartis. Hoc est mediocribus illis
Ex vitiis unum; cui si concedere nolis,
Multa poetarum veniet manus, auxilio quae
Sit mihi: nam multo plures sumus, ac veluti te
Iudaei cogemus in hanc concedere turbam.

V.

Egressum magna me excepit Aricia Roma
Hospitio modico, rhetor comes Heliodorus,
Graecorum longe doctissimus; inde Forum Appi,
Differtum nautis cauponibus atque malignis.
Hoc iter ignavi divisimus, altius ac nos
Praecinctis unum: minus est gravis Appia tardis.
Hic ego propter aquam, quod erat deterrima, ventri
Indico bellum, cenantes haud animo aequo
Exspectans comites. Iam nox inducere terris
Vmbras et caelo diffundere signa parabat;
Tum pueri nautis, pueris convitia nautae
Ingerere: 'huc appelle; trecentos inseris; ohe
Iam satis est.' Dum aes exigitur, dum mula ligatur,
Tota abit hora. Mali culices ranaeque palustres
Avertunt somnos. Absentem ut cantat amicam
Multa prolutus vappa nauta atque viator

Certatim, tandem fessus dormire viator
Incipit, ac missae pastum retinacula mulae
Nauta piger saxo religat stertitque supinus.
Iamque dies aderat, nil cum procedere lintrem
Sentimus, donec cerebrosus prosilit unus
Ac mulae nautaeque caput lumbosque saligno
Fuste dolat: quarta vix demum exponimur hora.
Ora manusque tua lavimus, Feronia, lympha;
Milia tum pransi tria repimus atque subimus
Inpositum saxis late candentibus Anxur.
Huc venturus erat Maecenas optimus atque
Cocceius, missi magnis de rebus uterque
Legati, aversos soliti conponere amicos.
Hic oculis ego nigra meis collyria lippus
Inlinere; interea Maecenas advenit atque
Cocceius, Capitoque simul Fonteius, ad unguem
Factus homo, Antoni, non ut magis alter, amicus.
Fundos Aufidio Lusco praetore libenter
Linquimus, insani ridentes praemia scribae,
Praetextam et latum clavum prunaeque vatillum.
In Mamurrarum lassi deinde urbe manemus,
Murena praebente domum, Capitone culinam.
Postera lux oritur multo gratissima: namque
Plotius et Varius Sinuessae Vergiliusque
Occurrunt, animae, quales neque candidiores
Terra tulit, neque quis me sit devinctior alter.
O qui conplexus et gaudia quanta fuerunt!
Nil ego contulerim iucundo sanus amico.
Proxima Campano ponti quae villula, tectum
Praebuit, et parochi, quae debent, ligna salemque.
Hinc muli Capuae clitellas tempore ponunt.
Lusum it Maecenas, dormitum ego Vergiliusque:
Namque pila lippis inimicum et ludere crudis.
Hinc nos Coccei recipit plenissima villa,
Quae super est Caudi cauponas. Nunc mihi paucis
Sarmenti scurrae pugnam Messique Cicirri
Musa velim memores, et quo patre natus uterque
Contulerit lites. Messi clarum genus Osci;

Sarmenti domina exstat: ab his maioribus orti
Ad pugnam venere. Prior Sarmentus 'equi te
Esse feri similem dico.' Ridemus, et ipse
Messius 'accipio,' caput et movet. 'O, tua cornu
Ni foret exsecto frons,' inquit, 'quid faceres, cum
Sic mutilus minitaris?' At illi foeda cicatrix
Setosam laevi frontem turpaverat oris.
Campanum in morbum, in faciem permulta iocatus,
Pastorem saltaret uti Cyclopa rogabat:
Nil illi larva aut tragicis opus esse cothurnis.
Multa Cicirrus ad haec: donasset iamne catenam
Ex voto Laribus, quaerebat; scriba quod esset,
Nilo deterius dominae ius esse: rogabat
Denique, cur umquam fugisset, cui satis una
Farris libra foret, gracili sic tamque pusillo.
Prorsus iucunde cenam producimus illam.
Tendimus hinc recta Beneventum, ubi sedulus hospes
Paene macros arsit dum turdos versat in igni:
Nam vaga per veterem dilapso flamma culinam
Volcano summum properabat lambere tectum.
Convivas avidos cenam servosque timentes
Tum rapere atque omnes restinguere velle videres.
Incipit ex illo montes Apulia notos
Ostentare mihi, quos torret Atabulus et quos
Numquam erepsemus, nisi nos vicina Trivici
Villa recepisset lacrimoso non sine fumo,
Vdos cum foliis ramos urente camino.
Hic ego mendacem stultissimus usque puellam
Ad mediam noctem exspecto; somnus tamen aufert
Intentum veneri: tum inmundo somnia visu
Nocturnam vestem maculant ventremque supinum.
Quattuor hinc rapimur viginti et milia raedis,
Mansuri oppidulo, quod versu dicere non est,
Signis perfacilest: venit vilissima rerum
Hic aqua, sed panis longe pulcherrimus, ultra
Callidus ut soleat umeris portare viator.
Nam Canusi lapidosus, aquae non ditior urna
Qui locus a forti Diomedest conditus olim.

Flentibus hic Varius discedit maestus amicis.
Inde Rubos fessi pervenimus, utpote longum
Carpentes iter et factum corruptius imbri.
Postera tempestas melior, via peior ad usque
Bari moenia piscosi; dein Gnatia lymphis
Iratis exstructa dedit risusque iocosque,
Dum flamma sine tura liquescere limine sacro
Persuadere cupit. Credat Iudaeus Apella,
Non ego: namque deos didici securum agere aevum,
Nec, siquid miri faciat natura, deos id
Tristes ex alto caeli demittere tecto.
Brundisium longae finis chartaeque viaeque.

VI.

Non quia, Maecenas, Lydorum quidquid Etruscos
Incoluit fines, nemo generosior est te,
Nec quod avus tibi maternus fuit atque paternus,
Olim qui magnis legionibus imperitarent,
Vt plerique solent, naso suspendis adunco
Ignotos, ut me libertino patre natum.
Cum referre negas, quali sit quisque parente
Natus, dum ingenuus: persuades hoc tibi vere,
Ante potestatem Tulli atque ignobile regnum
Multos saepe viros nullis maioribus ortos
Et vixisse probos amplis et honoribus auctos;
Contra Laevinum, Valeri genus, unde Superbus
Tarquinius regno pulsus fugit, unius assis
Non umquam pretio pluris licuisse; notante
Iudice, quo nosti, populo, qui stultus honores
Saepe dat indignis et famae servit ineptus,
Qui stupet in titulis et imaginibus. Quid oportet
Nos facere a volgo longe longeque remotos?
Namque esto, populus Laevino mallet honorem
Quam Decio mandare novo, censorque moveret
Appius, ingenuo si non essem patre natus:
Vel merito, quoniam in propria non pelle quiessem.

Sed fulgente trahit constrictos gloria curru
Non minus ignotos generosis. Quo tibi, Tilli,
Sumere depositum clavum fierique tribuno?
Invidia adcrevit, privato quae minor esset.
Nam ut quisque insanus nigris medium impediit crus
Pellibus et latum demisit pectore clavum,
Audit continuo 'quis homo hic aut quo patre natus?'
Vt siqui aegrotet quo morbo Barrus, haberi
Vt cupiat formosus, eat quacumque, puellis
Iniciat curam quaerendi singula, quali
Sit facie, sura, quali pede, dente, capillo:
Sic qui promittit, cives, urbem sibi curae,
Imperium fore et Italiam et delubra deorum,
Quo patre sit natus, num ignota matre inhonestus,
Omnes mortales curare et quaerere cogit.
'Tune, Syri, Damae aut Dionysi filius, audes
Deicere de saxo cives aut tradere Cadmo?'
'At Novius collega gradu post me sedet uno:
Namquest ille, pater quod erat meus.' 'Hoc tibi Paullus
Et Messalla videris? At hic, si plostra ducenta
Concurrantque foro tria funera, magna sonabit
Cornua quod vincatque tubas: saltem tenèt hoc nos.'
Nunc ad me redeo libertino patre natum,
Quem rodunt omnes libertino patre natum,
Nunc, quia sum tibi, Maecenas, convictor, at olim,
Quod mihi pareret legio Romana tribuno.
Dissimile hoc illist, quia non, ut forsit honorem
Iure mihi invideat quivis, ita te quoque amicum,
Praesertim cautum dignos adsumere, prava
Ambitione procul. Felicem dicere non hoc
Me possim, casu quod te sortitus amicum:
Nulla etenim mihi te fors obtulit; optimus olim
Vergilius, post hunc Varius dixere quid essem.
Vt veni coram, singultim pauca locutus,
Infans namque pudor prohibebat plura profari,
Non ego me claro natum patre, non ego circum
Me Satureiano vectari rura caballo,

Sed, quod eram, narro. Respondes, ut tuus est mos,
Pauca: abeo, et revocas nono post mense iubesque
Esse in amicorum numero. Magnum hoc ego duco,
Quod placui tibi, qui turpi secernis honestum,
Non patre praeclaro sed vita et pectore puro.
Atqui si vitiis mediocribus ac mea paucis
Mendosast natura, alioqui recta, velut si
Egregio inspersos reprehendas corpore naevos,
Si neque avaritiam neque sordes nec mala lustra
Obiciet vere quisquam mihi, purus et insons
Vt me collaudem, si et vivo carus amicis:
Causa fuit pater his, qui macro pauper agello
Noluit in Flavi ludum me mittere, magni
Quo pueri magnis e centurionibus orti,
Laevo suspensi loculos tabulamque lacerto,
Ibant octonos referentes Idibus aeris,
Sed puerumst ausus Romam portare docendum
Artes, quas doceat quivis eques atque senator
Semet prognatos. Vestem servosque sequentes,
In magno ut populo, siqui vidisset, avita
Ex re praeberi sumptus mihi crederet illos.
Ipse mihi custos incorruptissimus omnes
Circum doctores aderat. Quid multa? Pudicum,
Qui primus virtutis honos, servavit ab omni
Non solum facto, verum opprobrio quoque turpi,
Nec timuit, sibi ne vitio quis verteret, olim
Si praeco parvas aut, ut fuit ipse, coactor
Mercedes sequerer; neque ego essem questus. At hoc nunc
Laus illi debetur et a me gratia maior.
Nil me paeniteat sanum patris huius, eoque
Non, ut magna dolo factum negat esse suo pars,
Quod non ingenuos habeat clarosque parentes,
Sic me defendam. Longe mea discrepat istis
Et vox et ratio: nam si natura iuberet
A certis annis aevum remeare peractum
Atque alios legere, ad fastum quoscumque parentes

Optaret sibi quisque, meis contentus honestos
Fascibus et sellis nollem mihi sumere, demens
Iudicio volgi, sanus fortasse tuo, quod
Nollem onus haud umquam solitus portare molestum.
Nam mihi continuo maior quaerenda foret res
Atque salutandi plures, ducendus et unus
Et comes alter, uti ne solus rusve peregreve
Exirem, plures calones atque caballi
Pascendi, ducenda petorrita. Nunc mihi curto
Ire licet mulo vel si libet usque Tarentum,
Mantica cui lumbos onere ulceret atque eques armos:
Obiciet nemo sordes mihi, quas tibi, Tilli,
Cum Tiburte via praetorem quinque sequuntur
Te pueri, lasanum portantes oenophorumque.
Hoc ego commodius quam tu, praeclare senator,
Milibus atque aliis vivo. Quacumque libidost,
Incedo solus, percontor quanti olus ac far,
Fallacem circum vespertinumque pererro
Saepe forum, adsisto divinis, inde domum me
Ad porri et ciceris refero laganique catinum;
Cena ministratur pueris tribus, et lapis albus
Pocula cum cyatho duo sustinet, adstat echinus
Vilis, cum patera gutus, Campana supellex.
Deinde eo dormitum, non sollicitus, mihi quod cras
Surgendum sit mane, obeundus Marsya, qui se
Voltum ferre negat Noviorum posse minoris.
Ad quartam iaceo; post hanc vagor aut ego lecto
Aut scripto quod me tacitum iuvet, unguor olivo,
Non quo fraudatis inmundus Natta lucernis.
Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit, fugio campum lusumque trigonem.
Pransus non avide, quantum interpellet inani
Ventre diem durare, domesticus otior. Haec est
Vita solutorum misera ambitione gravique.
His me consolor victurum suavius, ac si
Quaestor avus pater atque meus patruusque fuisset.

VII.

Proscripti Regis Rupili pus atque venenum
Hybrida quo pacto sit Persius ultus, opinor
Omnibus et lippis notum et tonsoribus esse.
Persius hic permagna negotia dives habebat
Clazomenis, etiam lites cum Rege molestas,
Durus homo atque odio qui posset vincere Regem,
Confidens tumidusque, adeo sermonis amari,
Sisennas, Barros ut equis praecurreret albis.
Ad Regem redeo. Postquam nihil inter utrumque
Convenit (hoc etenim sunt omnes iure molesti,
Quo fortes, quibus adversum bellum incidit: inter
Hectora Priamiden animosum atque inter Achillem
Ira fuit capitalis, ut ultima divideret mors,
Non aliam ob causam, nisi quod virtus in utroque
Summa fuit; duo si discordia vexet inertes
Aut si disparibus bellum incidat, ut Diomedi
Cum Lycio Glauco, discedat pigrior, ultro
Muneribus missis): Bruto praetore tenente
Ditem Asiam, Rupili et Persi par pugnat, uti non
Conpositum melius cum Bitho Bacchius. In ius
Acres procurrunt, magnum spectaculum uterque.
Persius exponit causam; ridetur ab omni
Conventu; laudat Brutum laudatque cohortem:
Solem Asiae Brutum appellat stellasque salubres
Appellat comites, excepto Rege; Canem illum,
Invisum agricolis sidus, venisse. Ruebat
Flumen ut hibernum, fertur quo rara securis.
Tum Praenestinus salso multoque fluenti
Expressa arbusto regerit convitia, durus
Vindemiator et invictus, cui saepe viator
Cessisset magna conpellans voce cuculum.
At Graecus, postquamst Italo perfusus aceto,
Persius exclamat: 'per magnos, Brute, deos te
Oro, qui reges consueris tollere, cur non
Hunc Regem iugulas? Operum hoc, mihi crede, tuorumst.'

VIII.

Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum,
Cum faber, incertus scamnum faceretne Priapum,
Maluit esse deum. Deus inde ego, furum aviumque
Maxima formido: nam fures dextra cohercet
Obscaenoque ruber porrectus ab inguine palus,
Ast inportunas volucres in vertice arundo
Terret fixa vetatque novis considere in hortis.
Huc prius angustis eiecta cadavera cellis
Conservus vili portanda locabat in arca;
Hoc miserae plebi stabat commune sepulcrum;
Pantolabo scurrae Nomentanoque nepoti.
Mille pedes in fronte, trecentos cippus in agrum
Hic dabat, heredes monumentum ne sequeretur.
Nunc licet Esquiliis habitare salubribus atque
Aggere in aprico spatiari, quo modo tristes
Albis informem spectabant ossibus agrum;
Cum mihi non tantum furesque feraeque suetae
Hunc vexare locum curae sunt atque labori,
Quantum carminibus quae versant atque venenis
Humanos animos. Has nullo perdere possum
Nec prohibere modo, simul ac vaga luna decorum
Protulit os, quin ossa legant herbasque nocentes.
Vidi egomet nigra succinctam vadere palla
Canidiam pedibus nudis passoque capillo,
Cum Sagana maiore ululantem: pallor utrasque
Fecerat horrendas adspectu. Scalpere terram
Vnguibus et pullam divellere mordicus agnam
Coeperunt; cruor in fossam confusus, ut inde
Manes elicerent, animas responsa daturas.
Lanea et effigies erat, altera cerea: maior
Lanea, quae poenis conpesceret inferiorem;
Cerea suppliciter stabat, servilibus ut quae
Iam peritura modis. Hecaten vocat altera, saevam
Altera Tisiphonen: serpentes atque videres
Infernas errare canes, lunamque rubentem,
Ne foret his testis, post magna latere sepulcra.

Mentior at siquid, merdis caput inquiner albis
Corvorum atque in me veniat mictum atque cacatum
Iulius et fragilis Pediatia furque Voranus.
Singula quid memorem, quo pacto alterna loquentes
Vmbrae cum Sagana resonarint triste et acutum,
Vtque lupi barbam variae cum dente colubrae
Abdiderint furtim terris, et imagine cerea
Largior arserit ignis, et ut non testis inultus
Horruerim voces Furiarum et facta duarum.
Nam displosa sonat quantum vesica, pepedi
Diffissa nate ficus; at illae currere in urbem.
Canidiae dentes, altum Saganae caliendrum
Excidere atque herbas atque incantata lacertis
Vincula cum magno risuque iocoque videres.

VIIII.

Ibam forte Via Sacra, sicut meus est mos,
Nescio quid meditans nugarum; totus in illis:
Accurrit quidam notus mihi nomine tantum,
Arreptaque manu 'quid agis, dulcissime rerum?'
'Suaviter, ut nunc est,' inquam 'et cupio omnia, quae vis.'
Cum adsectaretur, 'numquid vis?' occupo. At ille
'Noris nos' inquit 'docti sumus.' Hic ego 'pluris
Hoc' inquam 'mihi eris.' Misere discedere quaerens,
Ire modo ocius, interdum consistere, in aurem
Dicere nescio quid puero, cum sudor ad imos
Manaret talos. 'O te, Bolane, cerebri
Felicem' aiebam tacitus, cum quidlibet ille
Garriret, vicos, urbem laudaret. Vt illi
Nil respondebam, 'misere cupis' inquit 'abire:
Iandudum video; sed nil agis: usque tenebo;
Prosequar. Hinc quo nunc iter est tibi?' 'Nil opus est te
Circuagi: quendam volo visere non tibi notum;

Trans Tiberim longe cubat is prope Caesaris hortos.'
'Nil habeo quod agam et non sum piger: usque sequar te.'
Demitto auriculas, ut iniquae mentis asellus,
Cum gravius dorso subiit onus. Incipit ille:
'Si bene me novi, non Viscum pluris amicum,
Non Varium facies: nam quis me scribere plures
Aut citius possit versus? quis membra movere
Mollius? invideat quod et Hermogenes, ego canto.'
Interpellandi locus hic erat: 'est tibi mater,
Cognati, quis te salvost opus?' 'Haud mihi quisquam.
Omnes conposui.' 'Felices! Nunc ego resto.
Confice: namque instat fatum mihi triste, Sabella
Quod puero cecinit divina mota anus urna:
Hunc neque dira venena nec hosticus auferet ensis
Nec laterum dolor aut tussis nec tarda podagra;
Garrulus hunc quando consumet cumque: loquaces,
Si sapiat, vitet, simul atque adoleverit aetas.'
Ventum erat ad Vestae, quarta iam parte diei
Praeterita, et casu tunc respondere vadato
Debebat; quod ni fecisset, perdere litem.
'Si me amas,' inquit 'paullum hic ades.' 'Inteream, si
Aut valeo stare aut novi civilia iura;
Et propero quo scis.' 'Dubius sum quid faciam' inquit,
'Tene relinquam an rem.' 'Me, sodes.' 'Non faciam' ille,
Et praecedere coepit; ego, ut contendere durumst
Cum victore, sequor. 'Maecenas quomodo tecum?'
Hinc repetit; 'paucorum hominum et mentis bene sanae;
Nemo dexterius fortunast usus. Haberes
Magnum adiutorem, posset qui ferre secundas,
Hunc hominem velles si tradere: dispeream, ni
Summosses omnes.' 'Non isto vivimus illic,
Quo tu rere, modo; domus hac nec purior ullast
Nec magis his aliena malis; nil mi officit,' inquam,

'Ditior hic aut est quia doctior; est locus uni
Cuique suus.' 'Magnum narras, vix credibile.' 'Atqui
Sic habet.' 'Accendis, quare cupiam magis illi
Proximus esse.' 'Velis tantummodo: quae tua virtus,
Expugnabis; et est qui vinci possit, eoque
Difficiles aditus primos habet.' 'Haud mihi dero:
Muneribus servos corrumpam; non, hodie si
Exclusus fuero, desistam; tempora quaeram,
Occurram in triviis, deducam. Nil sine magno
Vita labore dedit mortalibus.' Haec dum agit, ecce
Fuscus Aristius occurrit, mihi carus, et illum
Qui pulchre nosset. Consistimus. 'Vnde venis et
Quo tendis?' rogat et respondet. Vellere coepi
Et prensare manu lentissima bracchia, nutans,
Distorquens oculos, ut me eriperet. Male salsus
Ridens dissimulare; meum iecur urere bilis.
'Certe nescio quid secreto velle loqui te
Aiebas mecum.' 'Memini bene, sed meliore
Tempore dicam: hodie tricesima sabbata: vin tu
Curtis Iudaeis oppedere?' 'Nulla mihi' inquam
'Relligiost.' 'At mi: sum paullo infirmior, unus
Multorum. Ignosces; alias loquar.' Huncine solem
Tam nigrum surrexe mihi! Fugit inprobus ac me
Sub cultro linquit. Casu venit obvius illi
Adversarius et 'quo tu turpissime?' magna
Inclamat voce, et 'licet antestari?' Ego vero
Oppono auriculam. Rapit in ius; clamor utrimque,
Vndique concursus. Sic me servavit Apollo.

X.

[Lucili, quam sis mendosus, teste Catone
Defensore tuo pervincam, qui male factos
Emendare parat versus, hoc lenius ille,
Quo melior vir et est longe subtilior illo,
Qui multum puerum et loris et funibus udis
Exhortatus, ut esset opem qui ferre poetis
Antiquis posset contra fastidia nostra,
Grammaticorum equitum doctissimus. Vt redeam illuc:]

Nempe inconposito dixi pede currere versus
Lucili. Quis tam Lucili fautor ineptest,
Vt non hoc fateatur? At idem, quod sale multo
Vrbem defricuit, charta laudatur eadem.
Nec tamen, hoc tribuens, dederim quoque cetera: nam sic
Et Laberi mimos, ut pulchra poemata, mirer.
Ergo non satis est, risu diducere rictum
Auditoris; et est quaedam tamen hic quoque virtus;
Est brevitate opus, ut currat sententia neu se
Inpediat verbis lassas onerantibus aures,
Et sermone opus est modo tristi, saepe iocoso,
Defendente vicem modo rhetoris atque poetae,
Interdum urbane parcentis viribus atque
Extenuantis eas consulto. Ridiculum acri
Fortius et melius magnas plerumque secat res.
Illi, scripta quibus comoedia prisca viris est,
Hoc stabant, hoc sunt imitandi; quos neque pulcher
Hermogenes umquam legit, neque simius iste
Nil praeter Calvum et doctus cantare Catullum.
'At magnum fecit, quod verbis Graeca Latinis
Miscuit.' O seri studiorum, quine putetis
Difficile et mirum, Rhodio quod Pitholeonti
Contigit? 'At sermo lingua concinnus utraque
Suavior, ut Chio nota si conmixta Falernist.'
Cum versus facias, te ipsum percontor, an et cum

Dura tibi peragenda rei sit causa Petilli?
Scilicet oblitos patriaeque patrisque Latini,
Cum Pedius causas exsudet Poplicola atque
Corvinus, patriis intermiscere petita
Verba foris malis, Canusini more bilinguis?
Atque ego cum Graecos facerem, natus mare citra,
Versiculos, vetuit me tali voce Quirinus,
Post mediam noctem visus, cum somnia vera:
'In silvam non ligna feras insanius, ac si
Magnas Graecorum malis inplere catervas.'
Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona dumque
Defingit Rheni luteum caput, haec ego ludo,
Quae neque in aede sonent certantia iudice Tarpa,
Nec redeant iterum atque iterum spectanda theatris.
Arguta meretrice potes Davoque Chremeta
Eludente senem comes garrire libellos
Vnus vivorum, Fundani; Polio regum
Facta canit pede ter percusso; forte epos acer,
Vt nemo, Varius ducit; molle atque facetum
Vergilio adnuerunt gaudentes rure Camenae.
Hoc erat, experto frustra Varrone Atacino
Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem,
Inventore minor, neque ego illi detrahere ausim
Haerentem capiti cum multa laude coronam.
At dixi fluere hunc lutulentum, saepe ferentem
Plura quidem tollenda relinquendis. Age, quaeso,
Tu nihil in magno doctus reprehendis Homero?
Nil comis tragici mutat Lucilius Acci,
Non ridet versus Enni gravitate minores,
Cum de se loquitur non ut maiore reprensis?
Quid vetat et nosmet Lucili scripta legentes
Quaerere, num illius, num rerum dura negarit
Versiculos natura magis factos et euntes
Mollius, ac siquis pedibus quid claudere senis,
Hoc tantum contentus, amet scripsisse ducentos
Ante cibum versus, totidem cenatus: Etrusci
Quale fuit Cassi rapido ferventius amni

Ingenium, capsis quem famast esse librisque
Ambustum propriis. Fuerit Lucilius, inquam,
Comis et urbanus, fuerit limatior idem,
Quam rudis et Graecis intacti carminis auctor
Quamque poetarum seniorum turba; sed ille,
Si foret hoc nostrum fato dilatus in aevum,
Detereret sibi multa, recideret omne quod ultra
Perfectum traheretur, et in versu faciendo
Saepe caput scaberet, vivos et roderet ungues.
Saepe stilum vertas, iterum quae digna legi sint
Scripturus, neque te ut miretur turba labores,
Contentus paucis lectoribus. An tua demens
Vilibus in ludis dictari carmina malis?
Non ego: nam satis est equitem mihi plaudere, ut audax,
Contemptis aliis, explosa Arbuscula dixit.
Men moveat cimex Pantilius, aut cruciet quod
Vellicet absentem Demetrius, aut quod ineptus
Fannius Hermogenis laedat conviva Tigelli?
Plotius et Varius, Maecenas Vergiliusque,
Valgius et probet haec Octavius optimus atque
Fuscus et haec utinam Viscorum laudet uterque!
Ambitione relegata te dicere possum,
Polio, te, Messalla, tuo cum fratre, simulque
Vos, Bibule et Servi, simul his te, candide Furni,
Conplures alios, doctos ego quos et amicos
Prudens praetereo, quibus haec, sint qualiacumque,
Arridere velim, doliturus, si placeant spe
Deterius nostra. Demetri, teque, Tigelli,
Discipularum inter iubeo plorare cathedras.
I, puer, atque meo citus haec subscribe libello.

S A T I R A R V M

LIBER SECVNDVS.

I.

'Sunt quibus in satira videor nimis acer et ultra
Legem tendere opus; sine nervis altera quidquid
Composui, pars esse putat similesque meorum
Mille die versus deduci posse. Trebati,
Quid faciam, praescribe.' 'Quiescas.' 'Ne faciam, inquis,
Omnino versus?' 'Aio.' 'Peream male, si non
Optimum erat; verum nequeo dormire.' 'Ter uncti
Transnanto Tiberim, somno quibus est opus alto,
Inriguumque mero sub noctem corpus habento.
Aut si tantus amor scribendi te rapit, aude
Caesaris invicti res dicere, multa laborum
Praemia laturus.' 'Cupidum, pater optime, vires
Deficiunt: neque enim quivis horrentia pilis
Agmina nec fracta pereuntes cuspide Gallos
Aut labentis equo describit vulnera Parthi.'
'Attamen et iustum poteras et scribere fortem,
Scipiadam ut sapiens Lucilius.' 'Haud mihi dero,
Cum res ipsa feret: nisi dextro tempore, Flacci
Verba per attentam non ibunt Caesaris aurem,
Cui male si palpere, recalcitrat undique tutus.'
'Quanto rectius hoc, quam tristi laedere versu
Pantolabum scurram Nomentanumque nepotem,
Cum sibi quisque timet, quamquamst intactus, et odit.'
'Quid faciam? Saltat Milonius, ut semel icto
Accessit fervor capiti numerusque lucernis;

Castor gaudet equis, ovo prognatus eodem
Pugnis; quot capitum vivunt, totidem studiorum
Milia: me pedibus delectat claudere verba
Lucili ritu, nostrum melioris utroque.
Ille velut fidis arcana sodalibus olim
Credebat libris, neque si male cesserat usquam
Decurrens alio, neque si bene: quo fit, ut omnis
Votiva pateat veluti descripta tabella
Vita senis. Sequor hunc, Lucanus an Apulus, anceps:
Nam Venusinus arat finem sub utrumque colonus,
Missus ad hoc pulsis, vetus est ut fama, Sabellis,
Quo ne per vacuum Romano incurreret hostis,
Sive quod Apula gens seu quod Lucania bellum
Incuteret violenta. Sed hic stilus hau petet ultro
Quemquam animantem, et me veluti custodiet ensis
Vagina tectus: quem cur destringere coner
Tutus ab infestis latronibus? O pater et rex
Iuppiter, ut pereat positum robigine telum,
Nec quisquam noceat cupido mihi pacis! At ille,
Qui me conmorit (melius non tangere, clamo),
Flebit et insignis tota cantabitur urbe.
Cervius iratus leges minitatur et urnam,
Canidia Albuci, quibus est inimica, venenum,
Grande malum Turius, siquid se iudice certes.
Vt quo quisque valet suspectos terreat, utque
Imperet hoc natura potens, sic collige mecum.
Dente lupus, cornu taurus petit: unde, nisi intus
Monstratum? Scaevae vivacem crede nepoti
Matrem: nil faciet sceleris pia dextera (mirum,
Vt neque calce lupus quemquam neque dente petit bos);
Sed mala tollet anum vitiato melle cicuta.
Ne longum faciam: seu me tranquilla senectus
Exspectat seu mors atris circumvolat alis,
Dives, inops, Romae, seu fors ita iusserit exsul,
Quisquis erit vitae scribam color.' 'O puer, ut sis
Vitalis metuo, et maiorum nequis amicus

Frigore te feriat.' 'Quid, cumst Lucilius ausus
Primus in hunc operis conponere carmina morem,
Detrahere et pellem, nitidus qua quisque per ora
Cederet, introrsum turpis: num Laelius et qui
Duxit ab oppressa meritum Carthagine nomen
Ingenio offensi aut laeso doluere Metello
Famosisque Lupo cooperto versibus? Atqui
Primores populi arripuit populumque tributim,
Scilicet uni aequus virtuti atque eius amicis.
Quin ubi se a vulgo et scaena in secreta remorant
Virtus Scipiadae et mitis sapientia Laeli,
Nugari cum illo et discincti ludere, donec
Decoqueretur olus, soliti. Quidquid sum ego, quamvis
Infra Lucili censum ingeniumque, tamen me
Cum magnis vixisse invita fatebitur usque
Invidia, et fragili quaerens illidere dentem,
Offendet solido, nisi quid tu, docte Trebati,
Dissentis.' 'Equidem nihil hinc diffingere possum;
Sed tamen ut monitus caveas, ne forte negoti
Incutiat tibi quid sanctarum inscitia legum:
Si mala condiderit in quem quis carmina, ius est
Iudiciumque.' 'Esto, siquis mala; sed bona siquis
Iudice condiderit laudatus Caesare? siquis
Opprobriis dignum latraverit, integer ipse?'
'Solventur risu tabulae, tu missus abibis.'

II.

Quae virtus et quanta, boni, sit vivere parvo
(Nec meus hic sermost, sed quae praecepit Ofellus
Rusticus, abnormis sapiens crassaque Minerva),
Discite non inter lances mensasque nitentes,
Cum stupet insanis acies fulgoribus et cum
Acclinis falsis animus meliora recusat,
Verum hic inpransi mecum disquirite. Cur hoc?
Dicam, si potero. Male verum examinat omnis

Corruptus iudex. Leporem sectatus equove
Lassus ab indomito vel, si Romana fatigat
Militia adsuetum graecari, seu pila velox
Molliter austerum studio fallente laborem
Seu te discus agit, pete cedentem aera disco:
Cum labor extuderit fastidia, siccus, inanis
Sperne cibum vilem; nisi Hymettia mella Falerno
Ne biberis diluta. Foris est promus, et atrum
Defendens pisces hiemat mare: cum sale panis
Latrantem stomachum bene leniet. Vnde putas aut
Qui partum? Non in caro nidore voluptas
Summa, sed in te ipsost. Tu pulmentaria quaere
Sudando: pinguem vitiis albumque nec ostrea
Nec scarus aut poterit peregrina iuvare lagois.
Vix tamen eripiam, posito pavone velis quin
Hoc potius quam gallina tergere palatum,
Corruptus vanis rerum, quia veneat auro
Rara avis et picta pandat spectacula cauda:
Tamquam ad rem attineat quicquam. Num vesceris ista,
Quam laudas, pluma? cocto num adest honor idem?
Carne tamen quamvis distat nil, hac magis illam
Inparibus formis deceptum te petere! Esto:
Vnde datum sentis, lupus hic Tiberinus an alto
Captus hiet? pontesne inter iactatus an amnis
Ostia sub Tusci? Laudas, insane, trilibrem
Mullum, in singula quem minuas pulmenta necessest.
Ducit te species, video: quo pertinet ergo
Proceros odisse lupos? Quia scilicet illis
Maiorem natura modum dedit, his breve pondus.
Ieiunus raro stomachus volgaria temnit.
'Porrectum magno magnum spectare catino
Vellem' ait Harpyiis gula digna rapacibus. At vos,
Praesentes Austri, coquite horum obsonia. Quamquam
Putet aper rhombusque recens, mala copia quando
Aegrum sollicitat stomachum, cum rapula plenus
Atque acidas mavolt inulas. Necdum omnis abacta

Pauperies epulis regum: nam vilibus ovis
Nigrisquest oleis hodie locus. Haud ita pridem
Galloni praeconis erat acipensere mensa
Infamis. Quid? tum rhombos minus aequora alebant?
Tutus erat rhombus tutoque ciconia nido,
Donec vos auctor docuit praetorius. Ergo
Siquis nunc mergos suaves edixerit assos,
Parebit pravi docilis Romana iuventus.
Sordidus a tenui victu distabit, Ofello
Iudice: nam frustra vitium vitaveris illud,
Si te alio pravum detorseris. Avidienus,
Cui Canis ex vero ductum cognomen adhaeret,
Quinquennes oleas est et silvestria corna,
Ac nisi mutatum parcit defundere vinum, et
Cuius odorem olei nequeas perferre, licebit
Ille repotia, natales aliosve dierum
Festos albatus celebret, cornu ipse bilibri
Caulibus instillat, veteris non parcus aceti.
Quali igitur victu sapiens utetur, et horum
Vtrum imitabitur? Hac urguet lupus, hac canis, aiunt.
Mundus erit, qua non offendat sordibus, atque
In neutram partem cultus miser. Hic neque servis,
Albuti senis exemplo, dum munia didit,
Saevus erit, nec sic ut simplex Naevius unctam
Convivis praebebit aquam: vitium hoc quoque magnum.
Accipe nunc, victus tenuis quae quantaque secum
Adferat. In primis valeas bene: nam variae res
Vt noceant homini, credas, memor illius escae,
Quae simplex olim tibi sederit, at simul assis
Miscueris elixa, simul conchylia turdis,
Dulcia se in bilem vertent stomachoque tumultum
Lenta feret pituita. Vides, ut pallidus omnis
Cena desurgat dubia? Quin corpus onustum
Hesternis vitiis animum quoque praegravat una,
Atque adfigit humo divinae particulam aurae.

Alter, ubi dicto citius curata sopori
Membra dedit, vegetus praescripta ad munia surgit.
Hic tamen ad melius poterit transcurrere quondam;
Sive diem festum rediens advexerit annus,
Seu recreare volet tenuatum corpus, ubive
Accedent anni, et tractari mollius aetas
Imbecilla volet; tibi quidnam accedet ad istam,
Quam puer et validus praesumis, mollitiem, seu
Dura valetudo inciderit seu tarda senectus?
Rancidum aprum antiqui laudabant, non quia nasus
Illis nullus erat, sed, credo, hac mente, quod hospes
Tardius adveniens vitiatum commodius quam
Integrum edax dominus consumeret. Hos utinam inter
Heroas natum tellus me prima tulisset!
Das aliquid famae, quae carmine gratior aurem
Occupet humanam? Grandes rhombi patinaeque
Grande ferunt una cum damno dedecus. Adde
Iratum patruum, vicinos, te tibi iniquum
Et frustra mortis cupidum, cum derit egenti
As, laquei pretium. 'Iure' inquit 'Trausius istis
Iurgatur verbis; ego vectigalia magna
Divitiasque habeo tribus amplas regibus.' Ergo
Quod superat non est melius quo insumere possis?
Cur eget indignus quisquam te divite? Quare
Templa ruunt antiqua deum? Cur, inprobe, carae
Non aliquid patriae tanto emetiris acervo?
Vni nimirum tibi recte semper erunt res.
O magnus posthac inimicis risus! Vterne
Ad casus dubios fidet sibi certius? hic qui
Pluribus adsuerit mentem corpusque superbum,
An qui contentus parvo metuensque futuri
In pace, ut sapiens, aptarit idonea bello?
Quo magis his credas, puer hunc ego parvus Ofellum
Integris opibus novi non latius usum,
Quam nunc accisis. Videas metato in agello
Cum pecore et gnatis fortem mercede colonum,

'Non ego' narrantem 'temere edi luce profesta
Quicquam praeter olus fumosae cum pede pernae.
Ac mihi seu longum post tempus venerat hospes
Sive operum vacuo gratus conviva per imbrem
Vicinus, bene erat non piscibus urbe petitis,
Sed pullo atque haedo; tum pensilis uva secundas
Et nux ornabat mensas cum duplice ficu.
Post hoc ludus erat culpa potare magistra;
Ac venerata Ceres, ita culmo surgeret alto,
Explicuit vino contractae seria frontis.
Saeviat atque novos moveat fortuna tumultus:
Quantum hinc inminuet? quanto aut ego parcius aut vos,
O pueri, nituistis, ut huc novus incola venit?
Nam propriae telluris erum natura nec illum
Nec me nec quemquam statuit; nos expulit ille;
Illum aut nequities aut vafri inscitia iuris,
Postremum expellet certe vivacior heres.
Nunc ager Vmbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius, sed cedet in usum
Nunc mihi, nunc alii. Quocirca vivite fortes
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.'

III.

'Si raro scribis, ut toto non quater anno
Membranam poscas, scriptorum quaeque retexens,
Iratus tibi, quod vini somnique benignus
Nil dignum sermone canas: quid fiet? At ipsis
Saturnalibus huc fugisti sobrius. Ergo
Dic aliquid dignum promissis. Incipe. Nil est?
Culpantur frustra calami, inmeritusque laborat
Iratis natus paries dis atque poetis.
Atqui voltus erat multa et praeclara minantis,
Si vacuum tepido cepisset villula tecto.
Quorsum pertinuit stipare Platona Menandro?

Eupolin, Archilochum, comites educere tantos?
Invidiam placare paras virtute relicta?
Contemnere miser! Vitandast inproba Siren
Desidia, aut quidquid vita meliore parasti
Ponendum aequo animo.' 'Di te, Damasippe; deaeque
Verum ob consilium donent tonsore. Sed unde
Tam bene me nosti?' 'Postquam omnis res mea Ianum
Ad medium fractast, aliena negotia curo
Excussus propriis. Olim nam quaerere amabam,
Quo vafer ille pedes lavisset Sisyphus aere,
Quid sculptum infabre, quid fusum durius esset.
Callidus huic signo ponebam milia centum;
Hortos egregiasque domos mercarier unus
Cum lucro noram: unde frequentia Mercuriale
Inposuere mihi cognomen compita.' 'Novi,
Et miror morbi purgatum te illius.' 'Atqui
Emovit veterem mire novus, ut solet, in cor
Traiecto lateris miseri capitisve dolore,
Vt lethargicus hic cum fit pugil et medicum urguet.'
'Dum nequid simile huic, esto ut libet.' 'O bone, ne te
Frustrere: insanis et tu, stultique prope omnes,
Siquid Stertinius veri crepat, unde ego mira
Descripsi docilis praecepta haec, tempore quo me
Solatus iussit sapientem pascere barbam
Atque a Fabricio non tristem ponte reverti.
Nam male re gesta cum vellem mittere operto
Me capite in flumen, dexter stetit et 'cave faxis
Te quicquam indignum. Pudor' inquit 'te malus angit,
Insanos qui inter vereare insanus haberi.
Primum nam inquiram, quid sit furere: hoc si erit in te
Solo, nil verbi, pereas quin fortiter, addam.
Quem mala stultitia et quem cumque inscitia veri
Caecum agit, insanum Chrysippi porticus et grex

Autumat. Haec populos, haec magnos formula reges,
Excepto sapiente, tenet. Nunc accipe, quare
Desipiant omnes aeque ac tu, qui tibi nomen
Insano posuere. Velut silvis, ubi passim
Palantes error certo de tramite pellit,
Ille sinistrorsum, hic dextrorsum abit, unus utrique
Error, sed variis inludit partibus: hoc te
Crede modo insanum, nihilo ut sapientior ille,
Qui te deridet, caudam trahat. Est genus unum
Stultitiae nihilum metuenda timentis, ut ignes,
Vt rupes fluviosque in campo obstare queratur.
Alterum et huic varum et nihilo sapientius ignes
Per medios fluviosque ruentis: clamet amica
Mater, honesta soror cum cognatis, pater, uxor
'Hic fossa est ingens, hic rupes maxima: serva!'
Non magis audierit, quam Fufius ebrius olim,
Cum Ilionam edormit, Catienis mille ducentis
'Mater, te adpello' clamantibus. Huic ego volgus
Errori similem cunctum insanire docebo.
Insanit veteres statuas Damasippus emendo:
Integer est mentis Damasippi creditor? Esto.
'Accipe quod numquam reddas mihi' si tibi dicam:
Tune insanus eris si acceperis, an magis excors
Reiecta praeda, quam praesens Mercurius fert?
Scribe decem a Nerio: non est satis; adde Cicutae
Nodosi tabulas centum, mille adde catenas;
Effugiet tamen haec sceleratus vincula Proteus.
Cum rapies in ius malis ridentem alienis,
Fiet aper, modo avis, modo saxum et, cum volet, arbor.
Si male rem gerere insanist, contra bene, sani:
Putidius multo cerebrumst, mihi crede, Perilli
Dictantis, quod tu numquam rescribere possis.
Audire atque togam iubeo conponere, quisquis
Ambitione mala aut argenti pallet amore,
Quisquis luxuria tristive superstitione
Aut alio mentis morbo calet; huc propius me,

Dum doceo insanire omnes, vos ordine adite.
Dandast ellebori multo pars maxima avaris;
Nescio an Anticyram ratio illis destinet omnem.
Heredes Staberi summam incidere sepulcro,
Ni sic fecissent, gladiatorum dare centum
Damnati populo paria atque epulum arbitrio Arri,
Frumenti quantum metit Africa. 'Sive ego prave
Seu recte hoc volui, ne sis patruus mihi.' Credo,
Hoc Staberi prudentem animum vidisse. 'Quid ergo
Sensit, cum summam patrimoni insculpere saxo
Heredes voluit?' Quoad vixit, credidit ingens
Pauperiem vitium et cavit nihil acrius, ut, si
Forte minus locuples uno quadrante perisset,
Ipse videretur sibi nequior: omnis enim res,
Virtus, fama, decus, divina humanaque pulchris
Divitiis parent; quas qui construxerit, ille
Clarus erit, fortis, iustus. 'Sapiensne?' Etiam, et rex
Et quidquid volet. Hoc, veluti virtute paratum,
Speravit magnae laudi fore. Quid simile isti
Graecus Aristippus? qui servos proicere aurum
In media iussit Libya, quia tardius irent
Propter onus segnes. Vter est insanior horum?
Nil agit exemplum, litem quod lite resolvit.
Siquis emat citharas, emptas conportet in unum,
Nec studio citharae nec Musae deditus ulli,
Si scalpra et formas non sutor, nautica vela
Aversus mercaturis: delirus et amens
Vndique dicatur merito. Qui discrepat istis,
Qui nummos aurumque recondit, nescius uti
Conpositis metuensque velut contingere sacrum?
Siquis ad ingentem frumenti semper acervum
Porrectus vigilet cum longo fuste neque illinc
Audeat esuriens dominus contingere granum;
Ac potius foliis parcus vescatur amaris;
Si positis intus Chii veterisque Falerni
Mille cadis, nihil est, tercentum milibus, acre
Potet acetum; age, si et stramentis incubet ulvae

Octoginta annos natus, cui stragula vestis,
Blattarum ac tinearum epulae, putrescat in arca:
Nimirum insanus paucis videatur, eo quod
Maxima pars hominum morbo iactatur eodem.
Filius aut etiam haec libertus ut ebibat heres,
Dis inimice senex, custodis? Ne tibi desit?
Quantulum enim summae curtabit quisque dierum,
Vnguere si caules oleo meliore caputque
Coeperis inpexa foedum porrigine? Quare,
Si quidvis satis est, periuras, surripis, aufers
Vndique? Tun sanus? Populum si caedere saxis
Incipias servosve tuos, quos aere pararis,
Insanum te omnes pueri clamentque puellae;
Cum laqueo uxorem interimis matremque veneno,
Incolumi capite es? Quid enim? Neque tu hoc facis Argis,
Nec ferro ut demens genetricem occidis Orestes.
An tu reris eum occisa insanisse parente,
Ac non ante malis dementem actum Furiis quam
In matris iugulo ferrum tepefecit acutum?
Quin, ex quost habitus male tutae mentis Orestes,
Nil sane fecit quod tu reprehendere possis:
Non Pyladen ferro violare aususve sororem
Electram, tantum maledicit utrique vocando
Hanc Furiam, hunc aliud, iussit quod splendida bilis.
Pauper Opimius argenti positi intus et auri,
Qui Veientanum festis potare diebus
Campana solitus trulla vappamque profestis,
Quondam lethargo grandist oppressus, ut heres
Iam circum loculos et claves laetus ovansque
Curreret. Hunc medicus multum celer atque fidelis
Excitat hoc pacto: mensam poni iubet atque
Effundi saccos nummorum, accedere plures
Ad numerandum: hominem sic erigit; addit et illud:
'Ni tua custodis, avidus iam haec auferet heres.'
'Men vivo?' 'Vt vivas igitur, vigila. Hoc age.' 'Quid vis?'
'Deficient inopem venae te, ni cibus atque

Ingens accedit stomacho fultura ruenti.
Tu cessas? Agedum, sume hoc ptisanarium oryzae.'
'Quanti emptae?' 'Parvo.' Quanti ergo? 'Octussibus.' 'Eheu,
Quid refert, morbo an furtis pereamque rapinis?'
'Quisnam igitur sanus?' Qui non stultus. 'Quid avarus?'
Stultus et insanus. 'Quid, siquis non sit avarus,
Continuo sanus?' Minime. 'Cur, Stoice?' Dicam.
Non est cardiacus (Craterum dixisse putato)
Hic aeger; rectest igitur, surgetque? Negabit,
Quod latus aut renes morbo temptentur acuto.
Non est periurus neque sordidus, inmolet aequis
Hic porcum Laribus; verum ambitiosus et audax:
Naviget Anticyram. Quid enim differt, barathrone
Dones quidquid habes, an numquam utare paratis?
Servius Oppidius Canusi duo praedia, dives
Antiquo censu, gnatis divisse duobus
Fertur et haec moriens pueris dixisse vocatis
Ad lectum: 'Postquam te talos, Aule, nucesque
Ferre sinu laxo, donare et ludere vidi,
Te, Tiberi, numerare, cavis abscondere tristem;
Extimui, ne vos ageret vesania discors,
Tu Nomentanum, tu ne sequerere Cicutam.
Quare per divos oratus uterque Penates,
Tu cave ne minuas, tu ne maius facias id,
Quod satis esse putat pater et natura coercet.
Praeterea ne vos titillet gloria, iure
Iurando obstringam ambo: uter aedilis fueritve
Vestrum praetor, is intestabilis et sacer esto.
In cicere atque faba bona tu perdasque lupinis,
Latus ut in circo spatiere et aheneus ut stes,
Nudus agris, nudus nummis, insane, paternis;
Scilicet ut plausus, quos fert Agrippa, feras tu,
Astuta ingenuum volpes imitata leonem?'
'Nequis humasse velit Aiacem, Atrida, vetas cur?'
'Rex sum.' 'Nil ultra quaero plebeius.' 'Et aequam
Rem imperito; ac sicui videor non iustus, inulto

Dicere quod sentit permitto.' 'Maxime regum,
Di tibi dent capta classem deducere Troia.
Ergo consulere et mox respondere licebit?'
'Consule.' 'Cur Aiax heros ab Achille secundus
Putescit, totiens servatis clarus Achivis,
Gaudeat ut populus Priami Priamusque inhumato,
Per quem tot iuvenes patrio caruere sepulcro?'
'Mille ovium insanus morti dedit, inclitum Vlixem
Et Menelaum una mecum se occidere clamans.'
'Tu cum pro vitula statuis dulcem Aulide natam
Ante aras spargisque mola caput, inprobe, salsa,
Rectum animi servas? Quorsum? Insanus quid enim Aiax
Fecit? Cum stravit ferro pecus, abstinuit vim
Vxore et gnato; mala multa precatus Atridis,
Non ille aut Teucrum aut ipsum violavit Vlixem.'
'Verum ego, ut haerentes adverso litore naves
Eriperem, prudens placavi sanguine divos.'
'Nempe tuo, furiose?' 'Meo, sed non furiosus.'
'Qui species alias veris †scelerisque tumultu
Permixtas capiet, commotus habebitur, atque
Stultitiane erret, nihilum distabit, an ira.
Aiax cum immeritos occidit desipit agnos;
Cum prudens scelus ob titulos admittis inanes,
Stas animo et purumst vitio tibi, cum tumidumst cor?'
Siquis lectica nitidam gestare amet agnam,
Huic vestem ut gnatae paret, ancillas paret, aurum,
Rufam aut Posillam adpellet fortique marito
Destinet uxorem: interdicto huic omne adimat ius
Praetor et ad sanos abeat tutela propinquos.
Quid, siquis gnatam pro muta devovet agna,
Integer est animi? Ne dixeris. Ergo ubi prava
Stultitia, hic summast insania; qui sceleratus,
Et furiosus erit; quem cepit vitrea fama,
Hunc circumtonuit gaudens Bellona cruentis.
Nunc age, luxuriam et Nomentanum arripe mecum:
Vincet enim stultos ratio insanire nepotes.

Hic simul accepit patrimoni mille talenta,
Edicit, piscator uti, pomarius, auceps,
Vnguentarius ac Tusci turba inpia vici,
Cum scurris fartor, cum Velabro omne macellum
Mane domum veniant. Qui cum venere frequentes,
Verba facit leno: 'Quidquid mihi, quidquid et horum
Cuique domist, id crede tuum et vel nunc pete vel cras.'
Accipe quid contra iuvenis responderit aequus.
'In nive Lucana dormis ocreatus, ut aprum
Cenem ego; tu pisces hiberno ex aequore verris.
Segnis ego, indignus qui tantum possideam: aufer.
Sume tibi decies. Tibi tantundem. Tibi triplex,
Vnde uxor media currit de nocte vocata.'
Filius Aesopi detractam ex aure Metellae,
Scilicet ut decies solidum absorberet, aceto
Diluit insignem bacam: qui sanior, ac si
Illud idem in rapidum flumen iaceretve cloacam?
Quinti progenies Arri, par nobile fratrum,
Nequitia et nugis, pravorum et amore gemellum,
Luscinias soliti inpenso prandere coemtas,
Quorsum abeant? Sanin creta an carbone notati?
Aedificare casas, plostello adiungere mures,
Ludere par inpar, equitare in arundine longa
Siquem delectet barbatum: amentia verset.
Si puerilius his ratio esse evincet amare,
Nec quicquam differre, utrumne in pulvere, trimus
Quale prius, ludas opus, an meretricis amore
Sollicitus plores: quaero, faciasne quod olim
Mutatus Polemon? ponas insignia morbi,
Fasciolas, cubital, focalia, potus ut ille
Dicitur ex collo furtim carpsisse coronas,
Postquamst inpransi correptus voce magistri?
Porrigis irato puero cum poma, recusat;
'Sume, catelle': negat; si non des, optet. Amator
Exclusus qui distat, agit ubi secum, eat an non,
Quo rediturus erat non arcessitus, et haeret
Invisis foribus? 'Ne nunc, cum me vocat ultro,

Accedam? An potius mediter finire dolores?
Exclusit; revocat: redeam? Non, si obsecret.' — Ecce
Servus, non paulo sapientior 'o ere, quae res
Nec modum habet neque consilium, ratione modoque
Tractari non volt. In amore haec sunt mala, bellum,
Pax rursum: haec siquis tempestatis prope ritu
Mobilia et caeca fluitantia sorte laboret
Reddere certa sibi, nihilo plus explicet, ac si
Insanire paret certa ratione modoque.'
Quid, cum Picenis excerpens semina pomis
Gaudes, si cameram percusti forte, penes te's?
Quid? cum balba feris annoso verba palato,
Aedificante casas qui sanior? Adde cruorem
Stultitiae, atque ignem gladio scrutare modo; in quem
Hellade percussa Marius cum praecipitat se,
Cerritus fuit? an commotae crimine mentis
Absolves hominem, et sceleris damnabis eundem,
Ex more inponens cognata vocabula rebus?
Libertinus erat, qui circum compita siccus
Lautis mane senex manibus currebat et 'unum,
Quid tam magnum?' addens, 'unum me surpite morti!
Dis etenim facilest' orabat, sanus utrisque
Auribus atque oculis; mentem, nisi litigiosus,
Exciperet dominus, cum venderet. Hoc quoque volgus
Chrysippus ponit fecunda in gente Meneni.
'Iuppiter, ingentes qui das adimisque dolores,'
Mater ait pueri menses iam quinque cubantis,
'Frigida si puerum quartana reliquerit, illo
Mane die, quo tu indicis ieiunia, nudus
In Tiberi stabit.' Casus medicusve levarit
Aegrum ex praecipiti: mater delira necabit
In gelida fixum ripa febrimque reducet.
Quone malo mentem concussa? Timore deorum.'

Haec mihi Stertinius, sapientum octavus, amico
Arma dedit, posthac ne conpellarer inultus.
Dixerit insanum qui me, totidem audiet atque
Respicere ignoto discet pendentia tergo.'
'Stoice, post damnum sic vendas omnia pluris,
Qua me stultitia, quoniam non est genus unum,
Insanire putas? ego nam videor mihi sanus.'
'Quid, caput abscissum manibus cum portat Agaue
Gnati infelicis, sibi tum furiosa videtur?'
'Stultum me fateor (liceat concedere veris)
Atque etiam insanum; tantum hoc edissere, quo me
Aegrotare putes animi vitio.' 'Accipe: primum
Aedificas, hoc est longos imitaris, ab imo
Ad summum totus moduli bipedalis, et idem
Corpore maiorem rides Turbonis in armis
Spiritum et incessum: qui ridiculus minus illo?
An quodcumque facit Maecenas, te quoque verumst
Tantum dissimilem et tanto certare minorem?
Absentis ranae pullis vituli pede pressis
Vnus ubi effugit, matri denarrat, ut ingens
Belua cognatos eliserit: illa rogare,
Quantane? num tantum, sufflans se, magna fuisset?
'Maior.' 'Dimidio? — Num tanto? 'Cum magis atque
Se magis inflaret, 'non, si te ruperis' inquit,
'Par eris.' Haec a te non multum abludit imago.
Adde poemata nunc, hoc est, oleum adde camino,
Quae siquis sanus facit, et sanus facies tu.
Non dico horrendam rabiem'. 'Iam desine.' 'Cultum
Maiorem censu.' 'Teneas, Damasippe, tuis te.'
'Mille puellarum, puerorum mille furores.'
'O maior tandem parcas, insane, minori.'

IIII.

'Vnde et quo Catius?' 'Non est mihi tempus aventi
Ponere signa novis praeceptis, qualia vincant
Pythagoran Anytique reum doctumque Platona.'
'Peccatum fateor, cum te sic tempore laevo
Interpellarim; sed des veniam bonus oro.
Quodsi interciderit tibi nunc aliquid, repetes mox,
Sivest naturae hoc sive artis, mirus utroque.'
'Quin id erat curae, quo pacto cuncta tenerem,
Vtpote res tenues, tenui sermone peractas.'
'Ede hominis nomen, simul et, Romanus an hospes.'
'Ipsa memor praecepta canam, celabitur auctor.
Longa quibus facies ovis erit, illa memento,
Vt suci melioris et ut magis alma rotundis,
Ponere: namque marem cohibent callosa vitellum.
Caule suburbano qui siccis crevit in agris
Dulcior, inriguo nihil est elutius horto.
Si vespertinus subito te oppresserit hospes,
Ne gallina malum responset dura palato,
Doctus eris vivam musto mersare Falerno:
Hoc teneram faciet. Pratensibus optima fungis
Naturast; aliis male creditur. Ille salubres
Aestates peraget, qui nigris prandia moris
Finiet, ante gravem quae legerit arbore solem.
Aufidius forti miscebat mella Falerno,
Mendose, quoniam vacuis conmittere venis
Nil nisi lene decet: leni praecordia mulso
Prolueris melius. Si dura morabitur alvus,
Mitulus et viles pellent obstantia conchae
Et lapathi brevis herba, sed albo non sine Coo.
Lubrica nascentes inplent conchylia lunae;
Sed non omne marest generosae fertile testae:
Murice Baiano melior Lucrina peloris,
Ostrea Circeis, Miseno oriuntur echini,
Pectinibus patulis iactat se molle Tarentum.
Nec sibi cenarum quivis temere arroget artem,

Non prius exacta tenui ratione saporum.
Nec satis est, cara pisces averrere mensa
Ignarum, quibus est ius aptius et quibus assis
Languidus in cubitum iam se conviva reponet.
Vmber et iligna nutritus glande rotundas
Curvat aper lances carnem vitantis inertem:
Nam Laurens malus est, ulvis et arundine pinguis.
Vinea submittit capreas non semper edules.
Fecundae leporis sapiens sectabitur armos.
Piscibus atque avibus quae natura et foret aetas,
Ante meum nulli patuit quaesita palatum.
Sunt quorum ingenium nova tantum crustula promit.
Nequaquam satis in re una consumere curam,
Vt siquis solum hoc, mala ne sint vina, laboret,
Quali perfundat pisces securus olivo.
Massica si caelo suppones vina sereno,
Nocturna, siquid crassist, tenuabitur aura,
Et decedet odor nervis inimicus; at illa
Integrum perdunt lino vitiata saporem.
Surrentina vafer qui miscet faece Falerna
Vina, columbino limum bene colligit ovo,
Quatenus ima petit volvens aliena vitellus.
Tostis marcentem squillis recreabis et Afra
Potorem cochlea: nam lactuca innatat acri
Post vinum stomacho; perna magis ac magis hillis
Flagitat inmorsus refici, quin omnia malit,
Quaecumque inmundis fervent adlata popinis.
Est operae pretium duplicis pernoscere iuris
Naturam. Simplex e dulci constat olivo,
Quod pingui miscere mero muriaque decebit
Non alia quam qua Byzantia putuit orca.
Hoc ubi confusum sectis inferbuit herbis
Corycioque croco sparsum stetit, insuper addes
Pressa Venafranae quod baca remisit olivae.
Picenis cedunt pomis Tiburtia suco:
Nam facie praestant. Vennuncula convenit ollis;
Rectius Albanam fumo duraveris uvam.
Hanc ego cum malis, ego faecem primus et allec,

Primus et invenior piper album cum sale nigro
Incretum puris circumposuisse catillis.
Inmanest vitium, dare milia terna macello
Angustoque vagos pisces urguere catino.
Magna movet stomacho fastidia, seu puer unctis
Tractavit calicem manibus, dum frusta ligurrit,
Sive gravis veteri craterae limus adhaesit.
Vilibus in scopis, in mappis, in scobe quantus
Consistit sumptus? Neglectis, flagitium ingens.
Ten lapides varios lutulenta radere palma,
Et Tyrias dare circum inlota toralia vestes,
Oblitum, quanto curam sumptumque minorem
Haec habeant, tanto reprehendi iustius illis,
Quae nisi divitibus nequeant contingere mensis?'
'Docte Cati, per amicitiam divosque rogatus,
Ducere me auditum, perges quocumque, memento.
Nam quamvis memori referas mihi pectore cuncta,
Non tamen interpres tantundem iuveris. Adde
Voltum habitumque hominis, quem tu vidisse beatus
Non magni pendis, quia contigit; at mihi cura
Non mediocris inest, fontes ut adire remotos
Atque haurire queam vitae praecepta beatae.'

V.

'Hoc quoque, Tiresia, praeter narrata petenti
Responde, quibus amissas reparare queam res
Artibus atque modis. Quid rides?' 'Iamne doloso
Non satis est Ithacam revehi patriosque Penates
Adspicere?' 'O nulli quicquam mentite, vides ut
Nudus inopsque domum redeam; te vate neque illic
Aut apotheca procis intactast aut pecus: atqui
Et genus et virtus, nisi cum re, vilior algast.'
'Quando pauperiem missis ambagibus horres,
Accipe qua ratione queas ditescere. Turdus
Sive aliud privum dabitur tibi, devolet illuc,
Res ubi magna nitet domino sene; dulcia poma

Et quoscumque feret cultus tibi fundus honores,
Ante Larem gustet venerabilior Lare dives;
Qui quamvis periurus erit, sine gente, cruentus
Sanguine fraterno, fugitivus, ne tamen illi
Tu comes exterior, si postulet, ire recuses.'
'Vtne tegam spurco Damae latus? Haud ita Troiae
Me gessi, certans semper melioribus.' 'Ergo
Pauper eris.' 'Fortem hoc animum tolerare iubebo,
Et quondam maiora tuli. Tu protinus, unde
Divitias aerisque ruam, dic augur, acervos.'
'Dixi equidem et dico: captes astutus ubique
Testamenta senum, neu, si vafer unus et alter
Insidiatorem praeroso fugerit hamo,
Aut spem deponas aut artem inlusus omittas.
Magna minorve foro si res certabitur olim:
Vivet uter locuples sine gnatis, inprobus, ultro
Qui meliorem audax vocet in ius, illius esto
Defensor; fama civem causaque priorem
Sperne, domi si gnatus erit fecundave coniux.
'Quinte' puta aut 'Publi' (gaudent praenomine molles
Auriculae) 'tibi me virtus tua fecit amicum:
Ius anceps novi, causas defendere possum;
Eripiet quivis oculos citius mihi quam te
Contemptum cassa nuce pauperet: haec mea curast,
Nequid tu perdas, neu sis iocus.' Ire domum atque
Pelliculam curare iube; fi cognitor ipse:
Persta atque obdura, seu rubra Canicula findet
Infantes statuas, seu pingui tentus omaso
Furius hibernas cana nive conspuet Alpes.
'Nonne vides' aliquis cubito stantem prope tangens
Inquiet, 'ut patiens, ut amicis aptus, ut acer?'
Plures adnabunt thunni et cetaria crescent.
Sicui praeterea validus male filius in re
Praeclara sublatus aletur; ne manifestum
Caelibis obsequium nudet te, leniter in spem
Arrepe officiosus, uti scribare secundus
Heres et, siquis casus puerum egerit Orco,

In vacuum venias: perraro haec alea fallit.
Qui testamentum tradet tibi cumque legendum,
Abnuere et tabulas a te removere memento,
Sic tamen, ut limis rapias, quid prima secundo
Cera velit versu; solus multisne coheres,
Veloci percurre oculo. Plerumque recoctus
Scriba ex quinqueviro corvum deludet hiantem,
Captatorque dabit risus Nasica Corano.'
'Num furis? an prudens ludis me obscura canendo?'
'O Laertiade, quidquid dicam, aut erit aut non:
Divinare etenim magnus mihi donat Apollo.'
'Quid tamen ista velit sibi fabula, si licet, ede.'
'Tempore, quo iuvenis Parthis horrendus, ab alto
Demissum genus Aenea, tellure marique
Magnus erit, forti nubet procera Corano
Filia Nasicae, metuentis reddere soldum.
Tum gener hoc faciet: tabulas socero dabit atque
Vt legat orabit; multum Nasica negatas
Accipiet tandem et tacitus leget, invenietque
Nil sibi legatum praeter plorare suisque.
Illud ad haec iubeo: mulier si forte dolosa
Libertusve senem delirum temperet; illis
Accedas socius, laudes, lauderis ut absens:
Adiuvat hoc quoque, sed vincit longe prius ipsum
Expugnare caput. Scribet mala carmina vecors:
Laudato. Scortator erit: cave te roget: ultro
Penelopam facilis potiori trade.' 'Putasne,
Perduci poterit tam frugi tamque pudica,
Quam nequiere proci recto depellere cursu?'
'Venit enim magnum donandi parca iuventus,
Nec tantum Veneris quantum studiosa culinae:
Sic tibi Penelope frugist; quae si semel uno
De sene gustarit tecum partita lucellum,
Vt canis a corio numquam absterrebitur uncto.
Me sene, quod dicam factumst: anus inproba Thebis
Ex testamento sic est elata: cadaver
Vnctum oleo largo nudis umeris tulit heres,

Scilicet elabi si posset mortua; credo,
Quod nimium institerat viventi. Cautus adito,
Neu desis operae, neve inmoderatus abundes.
Difficilem et morosum offendes garrulus: ultra
Non etiam sileas; Davus sis comicus atque
Stes capite obstipo, multum similis metuenti.
Obsequio grassare; mone, si increbuit aura,
Cautus uti velet carum caput; extrahe turba
Oppositis umeris; aurem substringe loquaci.
Inportunus amat laudari: donec 'ohe!' iam
Ad caelum manibus sublatis dixerit, urgue et
Crescentem tumidis infla sermonibus utrem.
Cum te servitio longo curaque levarit,
Et certum vigilans 'quartae esto partis Vlixes'
Audieris 'heres:' 'ergo nunc Dama sodalis
Nusquamst? unde mihi tam fortem tamque fidelem?'
Sparge subinde et, si paullum potes, inlacrima; e rest
Gaudia prodentem voltum celare. Sepulcrum
Permissum arbitrio sine sordibus exstrue: funus
Egregie factum laudet vicinia. Siquis
Forte coheredum senior male tussiet, huic tu
Dic, ex parte tua seu fundi sive domus sit
Emptor, gaudentem nummo te addicere. Sed me
Imperiosa trahit Proserpina: vive valeque.'

VI.

Hoc erat in votis: modus agri non ita magnus,
Hortus ubi et tecto vicinus iugis aquae fons
Et paullum silvae super his foret. Auctius atque
Di melius fecere. Benest. Nil amplius oro,
Maia nate, nisi ut propria haec mihi munera faxis.
Si neque maiorem feci ratione mala rem,
Nec sum facturus vitio culpave minorem;
Si veneror stultus nihil horum 'o si angulus ille
Proximus accedat, qui nunc denormat agellum!
O si urnam argenti fors quae mihi monstret, ut illi,

Thesauro invento qui mercennarius agrum
Illum ipsum mercatus aravit, dives amico
Hercule!' si, quod adest, gratum iuvat; hac prece te oro:
Pingue pecus domino facias et cetera praeter
Ingenium, utque soles custos mihi maximus adsis!
Ergo ubi me in montes et in arcem ex urbe removi,
Quid prius inlustrem satiris Musaque pedestri?
Nec mala me ambitio perdit nec plumbeus Auster
Autumnusque gravis, Libitinae quaestus acerbae.
Matutine pater, seu Iane libentius audis,
Vnde homines operum primos vitaeque labores
Instituunt (sic dis placitum), tu carminis esto
Principium. Romae sponsorem me rapis. 'Eia,
Ne prior officio quisquam respondeat, urgue.'
Sive Aquilo radit terras seu bruma nivalem
Interiore diem gyro trahit, ire necessest.
Postmodo, quod mi obsit, clare certumque locuto
Luctandum in turba et facienda iniuria tardis.
'Quid vis, insane, et quas res agis?' inprobus urguet
Iratis precibus: 'tu pulses omne quod obstat,
Ad Maecenatem memori si mente recurras.'
Hoc iuvat et mellist, non mentiar. At simul atras
Ventumst Esquilias, aliena negotia centum
Per caput et circa saliunt latus. 'Ante secundam
Roscius orabat sibi adesses ad Puteal cras.
De re communi scribae magna atque nova te
Orabant hodie meminisses, Quinte, reverti.
Inprimat his, cura, Maecenas signa tabellis.'
Dixeris, experiar: 'si vis, potes,' addit et instat.
Septimus octavo propior iam fugerit annus,
Ex quo Maecenas me coepit habere suorum
In numero, dumtaxat ad hoc, quem tollere raeda
Vellet iter faciens, et cui concredere nugas
Hoc genus: 'Hora quotast? Thrax est Gallina Syro par?
Matutina parum cautos iam frigora mordent;'
Et quae rimosa bene deponuntur in aure.

Per totum hoc tempus subiectior in diem et horam
Invidiae noster. Ludos spectaverat una,
Luserat in campo: 'Fortunae filius!' omnes.
Frigidus a rostris manat per compita rumor:
Quicumque obvius est, me consulit: 'o bone, nam te
Scire, deos quoniam propius contingis, oportet,
Numquid de Dacis audisti?' 'Nil equidem.' 'Vt tu
Semper eris derisor.' 'At omnes di exagitent me,
Si quicquam.' 'Quid? militibus promissa Triquetra
Praedia Caesar an est Itala tellure daturus?'
Iurantem me scire nihil mirantur, ut unum
Scilicet egregii mortalem altique silenti.
Perditur haec inter misero lux non sine votis:
O rus, quando ego te adspiciam, quandoque licebit
Nunc veterum libris nunc somno et inertibus horis
Ducere sollicitae iucunda oblivia vitae?
O quando faba Pythagorae cognata simulque
Vncta satis pingui ponentur oluscula lardo?
O noctes cenaeque deum, quibus ipse meique
Ante Larem proprium vescor vernasque procaces
Pasco libatis dapibus. Prout cuique libidost,
Siccat inaequales calices conviva solutus
Legibus insanis, seu quis capit acria fortis
Pocula seu modicis uvescit laetius. Ergo
Sermo oritur, non de villis domibusve alienis,
Nec male necne Lepos saltet; sed, quod magis ad nos
Pertinet et nescire malumst, agitamus, utrumne
Divitiis homines an sint virtute beati;
Quidve ad amicitias, usus rectumne, trahat nos;
Et quae sit natura boni summumque quid eius.
Cervius haec inter vicinus garrit aniles
Ex re fabellas. Siquis nam laudat Arelli
Sollicitas ignarus opes, sic incipit 'olim
Rusticus urbanum murem mus paupere fertur
Accepisse cavo, veterem vetus hospes amicum,
Asper et attentus quaesitis, ut tamen artum
Solveret hospitiis animum. Quid multa? neque ille
Sepositi ciceris nec longae invidit avenae,

Aridum et ore ferens acinum semesaque lardi
Frusta dedit, cupiens varia fastidia cena
Vincere tangentis male singula dente superbo;
Cum pater ipse domus palea porrectus in horna
Esset ador loliumque, dapis meliora relinquens.
Tandem urbanus ad hunc 'Quid te iuvat' inquit, 'amice,
Praerupti nemoris patientem vivere dorso?
Vis tu homines urbemque feris praeponere silvis?
Carpe viam, mihi crede, comes, terrestria quando
Mortales animas vivunt sortita, neque ullast
Aut magno aut parvo leti fuga: quo, bone, circa,
Dum licet, in rebus iucundis vive beatus,
Vive memor, quam sis aevi brevis.' Haec ubi dicta
Agrestem pepulere, domo levis exsilit; inde
Ambo propositum peragunt iter, urbis aventes
Moenia nocturni subrepere. Iamque tenebat
Nox medium caeli spatium, cum ponit uterque
In locuplete domo vestigia, rubro ubi cocco
Tincta super lectos canderet vestis eburnos,
Multaque de magna superessent fercula cena,
Quae procul exstructis inerant hesterna canistris.
Ergo ubi purpurea porrectum in veste locavit
Agrestem, veluti succinctus cursitat hospes
Continuatque dapes, nec non verniliter ipsis
Fungitur officiis, praelambens omne quod adfert.
Ille cubans gaudet mutata sorte bonisque
Rebus agit laetum convivam, cum subito ingens
Valvarum strepitus lectis excussit utrumque.
Currere per totum pavidi conclave, magisque
Exanimes trepidare, simul domus alta Molossis
Personuit canibus. Tum rusticus. 'Haud mihi vita
Est opus hac' ait et 'valeas: me silva cavusque
Tutus ab insidiis tenui solabitur ervo.'

VII.

'Iandudum ausculto, et cupiens tibi dicere servus
Pauca reformido.' 'Davusne?' 'Ita, Davus, amicum
Mancipium domino et frugi quod sit satis, hoc est,
Vt vitale putes.' 'Age libertate Decembri,
Quando ita maiores voluerunt, utere; narra.'
'Pars hominum vitiis gaudet constanter et urguet
Propositum; pars multa natat, modo recta capessens,
Interdum pravis obnoxia. Saepe notatus
Cum tribus anellis, modo laeva Priscus inani,
Vixit inaequalis, clavum ut mutaret in horas,
Aedibus ex magnis subito se conderet, unde
Mundior exiret vix libertinus honeste;
Iam moechus Romae, iam mallet doctus Athenis
Vivere, Vertumnis, quotquot sunt, natus iniquis.
Scurra Volanerius, postquam illi iusta cheragra
Contudit articulos, qui pro se tolleret atque
Mitteret in phimum talos, mercede diurna
Conductum pavit: quanto constantior isdem
In vitiis, tanto levius miser ac prior ille,
Qui iam contento, iam laxo fune laborat.'
'Non dices, hodie quorsum haec tam putida tendant,
Furcifer?' 'Ad te, inquam.' 'Quo pacto, pessime?' 'Laudas
Fortunam et mores antiquae plebis, et idem,
Siquis ad illa deus subito te agat, usque recuses,
Aut quia non sentis, quod clamas, rectius esse,
Aut quia non firmus rectum defendis, et haeres
Nequiquam caeno cupiens evellere plantam.
Romae rus optas; absentem rusticus urbem
Tollis ad astra levis. Si nusquam es forte vocatus
Ad cenam, laudas securum olus ac, velut usquam
Vinctus eas, ita te felicem dicis amasque,
Quod nusquam tibi sit potandum. Iusserit ad se
Maecenas serum sub lumina prima venire
Convivam: 'nemon oleum fert ocius? ecquis

Audit?' cum magno blateras clamore fugisque.
Mulvius et scurrae, tibi non referenda precati,
Discedunt. 'Etenim fateor me' dixerit ille,
'Duci ventre levem, nasum nidore supinor,
Imbecillus, iners, siquid vis, adde, popino.
Tu cum sis quod ego et fortassis nequior, ultro
Insectere velut melior, verbisque decoris
Obvolvas vitium?' Quid, si me stultior ipso
Quingentis empto drachmis deprenderis? Aufer
Me vultu terrere; manum stomachumque teneto,
Dum, quae Crispini docuit me ianitor, edo.
Te coniux aliena capit, meretricula Davum:
Peccat uter nostrum cruce dignius? Acris ubi me
Natura intendit, sub clara nuda lucerna
Quaecumque excepit turgentis verbera caudae
Clunibus aut agitavit equum lasciva supinum,
Dimittit neque famosum neque sollicitum, ne
Ditior aut formae melioris meiat eodem.
Tu cum proiectis insignibus, anulo equestri
Romanoque habitu, prodis ex iudice Dama
Turpis, odoratum caput obscurante lacerna:
Non es quod simulas? Metuens induceris atque
Altercante libidinibus tremis ossa pavore.
Quid refert, uri virgis ferroque necari
Auctoratus eas, an turpi clausus in arca,
Quo te demisit peccati conscia erilis,
Contractum genibus tangas caput? Estne marito
Matronae peccantis in ambo iusta potestas?
In corruptorem vel iustior. Illa tamen se
Non habitu mutatve loco peccatve † superne,
Cum te formidet mulier neque credat amanti.
Ibis sub furcam prudens, dominoque furenti
Committes rem omnem et vitam et cum corpore famam.
Evasti: credo, metues doctusque cavebis;
Quaeres, quando iterum paveas iterumque perire
Possis, o totiens servus! Quae belua, ruptis
Cum semel effugit, reddit se prava catenis?

'Non sum moechus' ais. Neque ego, hercule, fur, ubi vasa
Praetereo sapiens argentea. Tolle periclum;
Iam vaga prosiliet frenis natura remotis.
Tune mihi dominus, rerum imperiis hominumque
Tot tantisque minor, quem ter vindicta quaterque
Inposita haud umquam misera formidine privet?
Adde super, dictis quod non levius valeat: nam,
Sive vicarius est, qui servo paret, uti mos
Vester ait, seu conservus; tibi quid sum ego? Nempe
Tu, mihi qui imperitas, aliis servis miser atque
Duceris ut nervis alienis mobile lignum.
Quisnam igitur liber? Sapiens, sibi qui imperiosus,
Quem neque pauperies neque mors neque vincula terrent,
Responsare cupidinibus, contemnere honores
Fortis, et in se ipso totus, teres atque rotundus,
Externi nequid valeat per leve morari,
In quem manca ruit semper fortuna. Potesne
Ex his ut proprium quid noscere? Quinque talenta
Poscit te mulier, vexat foribusque repulsum
Perfundit gelida, rursus vocat: eripe turpi
Colla iugo, 'liber, liber sum,' dic age! Non quis:
Vrguet enim dominus mentem non lenis et acres
Subiectat lasso stimulos versatque negantem.
Vel cum Pausiaca torpes, insane, tabella,
Qui peccas minus atque ego, cum Fulvi Rutubaeque
Aut Pacideiani contento poplite miror
Proelia rubrica picta aut carbone, velut si
Re vera pugnent, feriant vitentque moventes
Arma viri? Nequam et cessator Davus; at ipse
Subtilis veterum iudex et callidus audis.
Nil ego, si ducor libo fumante: tibi ingens
Virtus atque animus cenis responsat opimis?
Obsequium ventris mihi perniciosius est cur?
Tergo plector enim. Qui tu inpunitior illa,
Quae parvo sumi nequeunt, obsonia captas?

Nempe inamarescunt epulae sine fine petitae,
Inlusique pedes vitiosum ferre recusant
Corpus. An hic peccat, sub noctem qui puer uvam
Furtiva mutat strigili: qui praedia vendit,
Nil servile gulae parens habet? Adde, quod idem
Non horam tecum esse potes, non otia recte
Ponere, teque ipsum vitas fugitivus et erro,
Iam vino quaerens, iam somno fallere curam;
Frustra: nam comes atra premit sequiturque fugacem.'
'Vnde mihi lapidem?' 'Quorsumst opus?' 'Vnde sagittas?'
'Aut insanit homo aut versus facit.' 'Ocius hinc te
Ni rapis, accedes opera agro nona Sabino.'

VIII.

'Vt Nasidieni iuvit te cena beati?
Nam mihi quaerenti convivam dictus here illic
De medio potare die.' 'Sic, ut mihi numquam
In vita fuerit melius.' 'Da, si grave non est,
Quae prima iratum ventrem placaverit esca.'
'In primis Lucanus aper leni fuit Austro
Captus, ut aiebat cenae pater: acria circum
Rapula, lactucae, radices, qualia lassum
Pervellunt stomachum, siser, allec, faecula Coa.
His ubi sublatis puer alte cinctus acernam
Gausape purpureo mensam pertersit, et alter
Sublegit quodcumque iaceret inutile quodque
Posset cenantes offendere; ut Attica virgo
Cum sacris Cereris procedit fuscus Hydaspes,
Caecuba vina ferens, Alcon Chium maris expers.
Hic erus 'Albanum, Maecenas, sive Falernum
Te magis adpositis delectat: habemus utrumque.'
'Divitias miseras! Sed quis cenantibus una,
Fundani, pulchre fuerit tibi, nosse laboro.'
'Summus ego et prope me Viscus Thurinus et infra,

Si memini, Varius, cum Servilio Balatrone
Vibidius, quas Maecenas adduxerat umbras.
Nomentanus erat super ipsum, Porcius infra,
Ridiculus totas simul absorbere placentas.
Nomentanus ad hoc, qui, siquid forte lateret,
Indice monstraret digito: nam cetera turba,
Nos, inquam, cenamus aves, conchylia, pisces,
Longe dissimilem noto celantia sucum,
Vt vel continuo patuit, cum passeris atque
Ingustata mihi porrexerat ilia rhombi.
Post hoc me docuit melimela rubere minorem
Ad lunam delecta. Quid hoc intersit, ab ipso
Audieris melius. Tum Vibidius Balatroni:
'Nos nisi damnose bibimus, moriemur inulti,'
Et calices poscit maiores. Vertere pallor
Tum parochi faciem, nil sic metuentis ut acres
Potores, vel quod maledicunt liberius vel
Fervida quod subtile exsurdant vina palatum.
Invertunt Allifanis vinaria tota
Vibidius Balatroque, secutis omnibus; imi
Convivae lecti nihilum nocuere lagoenis.
Adfertur squillas inter murena natantes
In patina porrecta. Sub hoc erus 'haec gravida' inquit
'Captast, deterior post partum carne futura.
His mixtum ius est: oleo, quod prima Venafri
Pressit cella; garo de sucis piscis Hiberi;
Vino quinquenni, verum citra mare nato,
Dum coquitur — cocto Chium sic convenit, ut non
Hoc magis ullum aliud —; pipere albo, non sine aceto,
Quod Methymnaeam vitio mutaverit uvam.
Erucas virides, inulas ego primus amaras
Monstravi incoquere; inlotos Curtillus echinos,
Vt melius muria quod testa marina remittat.'
Interea suspensa graves aulaea ruinas
In patinam fecere, trahentia pulveris atri
Quantum non Aquilo Campanis excitat agris.
Nos maius veriti, postquam nihil esse pericli
Sensimus, erigimur; Rufus posito capite, ut si

Filius inmaturus obisset, flere. Quis esset
Finis, ni sapiens sic Nomentanus amicum
Tolleret: 'heu, Fortuna, quis est crudelior in nos
Te deus? Vt semper gaudes inludere rebus
Humanis!' Varius mappa conpescere risum
Vix poterat. Balatro suspendens omnia naso
'Haec est condicio vivendi' aiebat, 'eoque
Responsura tuo numquamst par fama labori.
Tene, ut ego accipiar laute, torquerier omni
Sollicitudine districtum, ne panis adustus,
Ne male conditum ius adponatur, ut omnes
Praecincti recte pueri comptique ministrent?
Adde hos praeterea casus, aulaea ruant si,
Vt modo; si patinam pede lapsus frangat agaso.
Sed convivatoris, uti ducis, ingenium res
Adversae nudare solent, celare secundae.'
Nasidienus ad haec: 'tibi di, quaecumque preceris,
Commoda dent: ita vir bonus es convivaque comis';
Et soleas poscit. Tum in lecto quoque videres
Stridere secreta divisos aure susurros.'
'Nullos his mallem ludos spectasse; sed illa
Redde, age, quae deinceps risisti.' 'Vibidius dum
Quaerit de pueris, num sit quoque fracta lagoena,
Quod sibi poscenti non dantur pocula, dumque
Ridetur fictis rerum Balatrone secundo,
Nasidiene, redis mutatae frontis, ut arte
Emendaturus fortunam; deinde secuti
Mazonomo pueri magno discerpta ferentes
Membra gruis sparsi sale multo, non sine farre,
Pinguibus et ficis pastum iecur anseris albae,
Et leporum avulsos, ut multo suavius, armos,
Quam si cum lumbis quis edit. Tum pectore adusto
Vidimus et merulas poni et sine clune palumbes,
Suaves res, si non causas narraret earum et
Naturas dominus, quem nos sic fugimus ulti,
Vt nihil omnino gustaremus, velut illis
Canidia adflasset peior serpentibus Afris.'

EPISTVLARVM

LIBER PRIMVS.

I.

Prima dicte mihi, summa dicende Camena,
Spectatum satis et donatum iam rude quaeris,
Maecenas, iterum antiquo me includere ludo?
Non eademst aetas, non mens. Veianius armis
Herculis ad postem fixis latet abditus agro,
Ne populum extrema totiens exoret arena.
Est mihi purgatam crebro qui personet aurem:
'Solve senescentem mature sanus equum, ne
Peccet ad extremum ridendus et ilia ducat.'
Nunc itaque et versus et cetera ludicra pono;
Quid verum atque decens, curo et rogo, et omnis in hoc sum;
Condo et conpono quae mox depromere possim.
Ac ne forte roges, quo me duce, quo Lare tuter:
Nullius addictus iurare in verba magistri,
Quo me cumque rapit tempestas, deferor hospes.
Nunc agilis fio et mersor civilibus undis,
Virtutis verae custos rigidusque satelles;
Nunc in Aristippi furtim praecepta relabor,
Et mihi res, non me rebus subiungere conor.
Vt nox longa quibus mentitur amica, diesque
Longa videtur opus debentibus, ut piger annus
Pupillis, quos dura premit custodia matrum:
Sic mihi tarda fluunt ingrataque tempora, quae spem
Consiliumque morantur agendi naviter id quod
Aeque pauperibus prodest, locupletibus aeque,
Aeque neglectum pueris senibusque nocebit.

Restat, ut his ego me ipse regam solerque elementis.
Non possis oculo quantum contendere Lynceus:
Non tamen idcirco contemnas lippus inungui;
Nec, quia desperes invicti membra Glyconis,
Nodosa corpus nolis prohibere cheragra.
Est quadam prodire tenus, si non datur ultra.
Fervet avaritia miseroque cupidine pectus:
Sunt verba et voces, quibus hunc lenire dolorem
Possis et magnam morbi deponere partem.
Laudis amore tumes: sunt certa piacula, quae te
Ter pure lecto poterunt recreare libello.
Invidus, iracundus, iners, vinosus, amator,
Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit,
Si modo culturae patientem commodet aurem.
Virtus est vitium fugere et sapientia prima
Stultitia caruisse. Vides, quae maxima credis
Esse mala, exiguum censum turpemque repulsam,
Quanto devites animi capitisque labore;
Inpiger extremos curris mercator ad Indos,
Per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes:
Ne cures ea, quae stulte miraris et optas,
Discere et audire et meliori credere non vis?
Quis circum pagos et circum compita pugnax
Magna coronari contemnat Olympia, cui spes,
Cui sit condicio dulcis sine pulvere palmae?
Vilius argentumst auro, virtutibus aurum:
'O cives, cives, quaerenda pecunia primumst;
Virtus post nummos;' haec Ianus summus ab imo
Prodocet, haec recinunt iuvenes dictata senesque.
[Laevo suspensi loculos tabulamque lacerto.]
Est animus tibi, sunt mores, est lingua fidesque,
Sed quadringentis sex septem milia desunt:
Plebs eris. At pueri ludentes 'rex eris' aiunt,
'Si recte facies.' Hic murus aheneus esto:
Nil conscire sibi, nulla pallescere culpa.
Roscia, dic sodes, melior lex an puerorumst
Nenia, quae regnum recte facientibus offert,

Et maribus Curiis et decantata Camillis?
Isne tibi melius suadet, qui 'rem facias, rem,
Si possis, recte, si non, quocumque modo rem,
Vt propius spectes lacrimosa poemata Pupi;'
An qui Fortunae te responsare superbae
Liberum et erectum praesens hortatur et aptat?
Quodsi me populus Romanus forte roget, cur
Non ut porticibus sic iudiciis fruar isdem,
Nec sequar aut fugiam quae diligit ipse vel odit:
Olim quod volpes aegroto cauta leoni
Respondit, referam: 'quia me vestigia terrent,
Omnia te adversum spectantia, nulla retrorsum.'
Belua multorum es capitum. Nam quid sequar aut quem?
Pars hominum gestit conducere publica; sunt qui
Crustis et pomis viduas venentur avaras,
Excipiantque senes, quos in vivaria mittant;
Multis occulto crescit res fenore. Verum
Esto aliis alios rebus studiisque teneri:
Idem eadem possunt horam durare probantes?
'Nullus in orbe sinus Bais praelucet amoenis'
Si dixit dives: lacus et mare sentit amorem
Festinantis eri; cui si vitiosa libido
Fecerit auspicium, 'cras ferramenta Teanum
Tolletis, fabri.' Lectus genialis in aulast:
Nil ait esse prius, melius nil caelibe vita;
Si non est, iurat bene solis esse maritis.
Quo teneam voltus mutantem Protea nodo?
Quid pauper? Ride: mutat cenacula, lectos,
Balnea, tonsores, conducto navigio aeque
Nauseat ac locuples, quem ducit priva triremis.
Si curatus inaequali tonsore capillos
Occurri, rides, si forte subucula pexae
Trita subest tunicae, vel si toga dissidet inpar,
Rides: quid? mea cum pugnat sententia secum,
Quod petiit spernit, repetit quod nuper omisit,
Aestuat et vitae disconvenit ordine toto,
Diruit, aedificat, mutat quadrata rotundis;

Insanire putas sollemnia me neque rides,
Nec medici credis nec curatoris egere
A praetore dati, rerum tutela mearum
Cum sis et prave sectum stomacheris ob unguem
De te pendentis, te respicientis amici?
Ad summam: sapiens uno minor est Iove, dives,
Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum,
Praecipue sanus, nisi cum pituita molestast.

II.

Troiani belli scriptorem, maxime Lolli,
Dum tu declamas Romae, Praeneste relegi,
Qui, quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Planius ac melius Chrysippo et Crantore dicit.
Cur ita crediderim, nisi quid te detinet, audi.
Fabula, qua Paridis propter narratur amorem
Graecia barbariae lento collisa duello,
Stultorum regum et populorum continet aestus.
Antenor censet belli praecidere causam:
Quod Paris, ut salvus regnet vivatque beatus,
Cogi posse negat. Nestor conponere lites
Inter Peliden festinat et inter Atriden.
Hunc amor, ira quidem communiter urit utrumque.
Quidquid delirant reges, plectuntur Achivi.
Seditione, dolis, scelere atque libidine et ira
Iliacos intra muros peccatur et extra.
Rursus, quid virtus et quid sapientia possit,
Vtile proposuit nobis exemplar Vlixem,
Qui domitor Troiae multorum providus urbes
Et mores hominum inspexit, latumque per aequor,
Dum sibi, dum sociis reditum parat, aspera multa
Pertulit, adversis rerum inmersabilis undis.
Sirenum voces et Circae pocula nosti;
Quae si cum sociis stultus cupidusque bibisset,
Sub domina meretrice fuisset turpis et excors,

Vixisset canis inmundus vel amica luto sus.
Nos numerus sumus et fruges consumere nati,
Sponsi Penelopae nebulones Alcinoique
In cute curanda plus aequo operata iuventus,
Cui pulchrum fuit in medios dormire dies et
Ad strepitum citharae cessantem ducere somnum.
Vt iugulent hominem, surgunt de nocte latrones:
Vt te ipsum serves, non expergisceris? Atqui
Si noles sanus, curres hydropicus; et ni
Posces ante diem librum cum lumine, si non
Intendes animum studiis et rebus honestis,
Invidia vel amore vigil torquebere. Nam cur,
Quae laedunt oculum, festinas demere; siquid
Est animum, differs curandi tempus in annum?
Dimidium facti, qui coepit, habet: sapere aude;
Incipe. Qui recte vivendi prorogat horam,
Rusticus exspectat, dum defluat amnis; at ille
Labitur et labetur in omne volubilis aevum.
Quaeritur argentum puerisque beata creandis
Vxor, et incultae pacantur vomere silvae:
Quod satis est cui contingit, nihil amplius optet.
Non domus et fundus, non aeris acervus et auri
Aegroto domini deduxit corpore febres,
Non animo curas: valeat possessor oportet,
Si conportatis rebus bene cogitat uti.
Qui cupit aut metuit, iuvat illum sic domus et res,
Vt lippum pictae tabulae, fomenta podagrum,
Auriculas citharae collecta sorde dolentes.
Sincerumst nisi vas, quodcumque infundis acescit.
Sperne voluptates: nocet empta dolore voluptas.
Semper avarus eget; certum voto pete finem.
Invidus alterius macrescit rebus opimis;
Invidia Siculi non invenere tyranni
Maius tormentum. Qui non moderabitur irae,
Infectum volet esse, dolor quod suaserit et mens,
Dum poenas odio per vim festinat inulto.
Ira furor brevis est: animum rege; qui nisi paret,
Imperat: hunc frenis, hunc tu conpesce catena.

Fingit equum tenera docilem cervice magister
Ire viam qua monstret eques; venaticus, ex quo
Tempore cervinam pellem latravit in aula,
Militat in silvis catulus. Nunc adbibe puro
Pectore verba, puer, nunc te melioribus offer.
Quo semel est imbuta recens servabit odorem
Testa diu. Quodsi cessas aut strenuus antis,
Nec tardum opperior nec praecedentibus insto.

III.

Iuli Flore, quibus terrarum militet oris
Claudius Augusti privignus, scire laboro.
Thracane vos Hebrusque nivali compede vinctus,
An freta vicinas inter currentia turres,
An pingues Asiae campi collesque morantur?
Quid studiosa cohors operum struit? hoc quoque curo.
Quis sibi res gestas Augusti scribere sumit?
Bella quis et paces longum diffundit in aevum?
Quid Titius Romana brevi venturus in ora?
Pindarici fontis qui non expalluit haustus,
Fastidire lacus et rivos ausus apertos.
Vt valet? ut meminit nostri? Fidibusne Latinis
Thebanos aptare modos studet auspice Musa,
An tragica desaevit et ampullatur in arte?
Quid mihi Celsus agit? monitus multumque monendus,
Privatas ut quaerat opes et tangere vitet
Scripta, Palatinus quaecumque recepit Apollo,
Ne, si forte suas repetitum venerit olim
Grex avium plumas, moveat cornicula risum
Furtivis nudata coloribus. Ipse quid audes?
Quae circumvolitas agilis thyma? Non tibi parvum
Ingenium, non incultumst et turpiter hirtum:
Seu linguam causis acuis seu civica iura

Respondere paras seu condis amabile carmen,
Prima feres hederae victricis praemia. Quodsi
Frigida curarum fomenta relinquere posses:
Quo te caelestis sapientia duceret, ires.
Hoc opus, hoc studium parvi properemus et ampli,
Si patriae volumus, si nobis vivere cari.
Debes hoc etiam rescribere, sit tibi curae,
Quantae conveniat, Munatius, an male sarta
Gratia nequiquam coit et rescinditur, ac vos
Seu calidus sanguis seu rerum inscitia vexat
Indomita cervice feros? Vbicumque locorum
Vivitis, indigni fraternum rumpere foedus,
Pascitur in vestrum reditum votiva iuvenca.

IIII.

Albi, nostrorum sermonum candide iudex,
Quid nunc te dicam facere in regione Pedana?
Scribere quod Cassi Parmensis opuscula vincat,
An tacitum silvas inter reptare salubres,
Curantem quidquid dignum sapiente bonoquest?
Non tu corpus eras sine pectore. Di tibi formam,
Di tibi divitias dederunt artemque fruendi.
Quid voveat dulci nutricula maius alumno,
Qui sapere et fari possit quae sentiat, et cui
Gratia, fama, valetudo contingat abunde,
Et mundus victus non deficiente crumena?
Inter spem curamque, timores inter et iras
Omnem crede diem tibi diluxisse supremum:
Grata superveniet, quae non sperabitur hora.
Me pinguem et nitidum bene curata cute vises,
Cum ridere voles Epicuri de grege porcum.

V.

Si potes Archiacis conviva recumbere lectis
Nec modica cenare times olus omne patella,
Supremo te sole domi, Torquate, manebo.
Vina bibes iterum Tauro diffusa palustres
Inter Minturnas Sinuessanumque Petrinum.
Si melius quid habes, arcesse vel imperium fer.
Iandudum splendet focus et tibi munda supellex.
Mitte leves spes et certamina divitiarum
Et Moschi causam: cras nato Caesare festus
Dat veniam somnumque dies, inpune licebit
† Aestivam sermone benigno tendere noctem.
Quo mihi fortunam, si non conceditur uti?
Parcus ob heredis curam nimiumque severus
Adsidet insano: potare et spargere flores
Incipiam patiarque vel inconsultus haberi.
Quid non ebrietas dissignat? operta recludit,
Spes iubet esse ratas, ad proelia trudit inertem,
Sollicitis animis onus eximit, addocet artes.
Fecundi calices quem non fecere disertum,
Contracta quem non in paupertate solutum?
Haec ego procurare et idoneus imperor et non
Invitus, ne turpe toral, ne sordida mappa
Corruget nares, ne non et cantharus et lanx
Ostendat tibi te, ne fidos inter amicos
Sit qui dicta foras eliminet, ut coeat par
Iungaturque pari. Butram tibi Septiciumque
Et nisi cena prior potiorque puella Sabinum
Detinet adsumam; locus est et pluribus umbris,
Sed nimis arta premunt olidae convivia caprae.
Tu quotus esse velis rescribe et rebus omissis
Atria servantem postico falle clientem.

VI.

Nil admirari prope res est una, Numici,
Solaque, quae possit facere et servare beatum.
Hunc solem et stellas et decedentia certis
Tempora momentis sunt qui formidine nulla
Imbuti spectent: quid censes munera terrae?
Quid maris extremos Arabas ditantis et Indos
Ludicra? quid plausus et amici dona Quiritis?
Quo spectanda modo, quo sensu credis et ore?
Qui timet his adversa, fere miratur eodem,
Quo cupiens, pacto; pavor est utrobique molestus,
Inprovisa simul species externat utrumque.
Gaudeat an doleat, cupiat metuatne, quid ad rem,
Si, quidquid vidit melius peiusve sua spe,
Defixis oculis animoque et corpore torpet?
Insani sapiens nomen ferat, aequus iniqui,
Vltra quam satis est virtutem si petat ipsam.
I nunc, argentum et marmor vetus aeraque et artes
Suspice, cum gemmis Tyrios mirare colores;
Gaude quod spectant oculi te mille loquentem;
Navus mane forum et vespertinus pete tectum,
Ne plus frumenti dotalibus emetat agris
Mutus et (indignum, quod sit peioribus ortus)
Hic tibi sit potius quam tu mirabilis illi.
Quidquid sub terrast, in apricum proferet aetas;
Defodiet condetque nitentia. Cum bene notum
Porticus Agrippae et via te conspexerit Appi,
Ire tamen restat, Numa quo devenit et Ancus.
Si latus aut renes morbo temptantur acuto,
Quaere fugam morbi. Vis recte vivere: quis non?
Si virtus hoc una potest dare, fortis omissis
Hoc age deliciis. Virtutem verba putas et
Lucum ligna: cave ne portus occupet alter,
Ne Cibyratica, ne Bithyna negotia perdas;
Mille talenta rotundentur, totidem altera, porro et
Tertia succedant, et quae pars quadret acervum.
Scilicet uxorem cum dote fidemque et amicos

Et genus et formam regina Pecunia donat,
Ac bene nummatum decorat Suadela Venusque.
Mancipiis locuples eget aeris Cappadocum rex:
Ne fueris hic tu. Chlamydes Lucullus, ut aiunt,
Si posset centum scaenae praebere rogatus,
'Qui possum tot?' ait; 'tamen et quaeram, et quot habebo
Mittam;' post paulo scribit, sibi milia quinque
Esse domi chlamydum, partem vel tolleret omnes.
Exilis domus est, ubi non et multa supersunt
Et dominum fallunt et prosunt furibus. Ergo
Si res sola potest facere et servare beatum,
Hoc primus repetas opus, hoc postremus omittas.
Si fortunatum species et gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum
Qui fodicet latus et cogat trans pondera dextram
Porrigere 'hic multum in Fabia valet, ille Velina;
Cui libet hic fasces dabit, eripietque curule
Cui volet inportunus ebur.' 'Frater' 'pater' adde;
Vt cuiquest aetas, ita quemque facetus adopta.
Si bene qui cenat bene vivit, lucet, eamus
Quo ducit gula; piscemur, venemur, ut olim
Gargilius, qui mane plagas, venabula, servos,
Differtum transire forum populumque iubebat,
Vnus ut e multis populo spectante referret
Emptum mulus aprum. Crudi tumidique lavemur,
Quid deceat, quid non obliti, Caerite cera
Digni, remigium vitiosum Ithacensis Vlixi,
Cui potior patria fuit interdicta voluptas.
Si, Mimnermus uti censet, sine amore iocisque
Nil est iucundum, vivas in amore iocisque.
Vive, vale. Siquid novisti rectius istis,
Candidus inperti; si non, his utere mecum.

VII.

Quinque dies tibi pollicitus me rure futurum,
Sextilem totum mendax desideror. Atqui
Si me vivere vis sanum recteque valentem,
Quam mihi das aegro, dabis aegrotare timenti,
Maecenas, veniam, dum ficus prima calorque
Dissignatorem decorat lictoribus atris,
Dum pueris omnis pater et matercula pallet,
Officiosaque sedulitas et opella forensis
Adducit febres et testamenta resignat.
Quodsi bruma nives Albanis inlinet agris,
Ad mare descendet vates tuus et sibi parcet
Contractusque leget; te, dulcis amice, reviset
Cum Zephyris, si concedes, et hirundine prima.
Non quo more piris vesci Calaber iubet hospes
Tu me fecisti locupletem. 'Vescere, sodes.'
'Iam satis est.' 'At tu, quantum vis, tolle.' 'Benigne'
'Non invisa feres pueris munuscula parvis.'
'Tam teneor dono, quam si dimittar onustus.'
'Vt libet: haec porcis hodie comedenda relinques.'
Prodigus et stultus donat quae spernit et odit:
Haec seges ingratos tulit et feret omnibus annis.
Vir bonus et sapiens dignis ait esse paratus,
Nec tamen ignorat quid distent aera lupinis.
Dignum praestabo me etiam pro laude merentis.
Quodsi me noles usquam discedere, reddes
Forte latus, nigros angusta fronte capillos,
Reddes dulce loqui, reddes ridere decorum et
Inter vina fugam Cinarae maerere protervae.
Forte per angustam tenuis nitedula rimam
Repserat in cumeram frumenti, pastaque rursus
Ire foras pleno tendebat corpore frustra;
Cui mustela procul 'si vis' ait 'effugere istinc,
Macra cavum repetes artum, quem macra subisti.'
Hac ego si conpellor imagine, cuncta resigno:
Nec somnum plebis laudo satur altilium nec
Otia divitiis Arabum liberrima muto.

Saepe verecundum laudasti, rexque paterque
Audisti coram, nec verbo parcius absens:
Inspice si possum donata reponere laetus.
Haud male Telemachus, proles patientis Vlixi:
'Non est aptus equis Ithace locus, ut neque planis
Porrectus spatiis nec multae prodigus herbae;
Atride, magis apta tibi tua dona relinquam.'
Parvum parva decent: mihi iam non regia Roma,
Sed vacuum Tibur placet aut inbelle Tarentum.
Strenuus et fortis causisque Philippus agendis
Clarus, ab officiis octavam circiter horam
Dum redit atque Foro nimium distare Carinas
Iam grandis natu queritur, conspexit, ut aiunt,
Adrasum quendam vacua tonsoris in umbra
Cultello proprios purgantem leniter ungues.
'Demetri,' (puer hic non laeve iussa Philippi
Accipiebat) 'abi, quaere et refer, unde domo, quis,
Cuius fortunae, quo sit patre quove patrono.'
It, redit et narrat, Vulteium nomine Menam,
Praeconem, tenui censu, sine crimine, notum
Et properare loco et cessare et quaerere et uti,
Gaudentem parvisque sodalibus et lare curto
Et ludis et post decisa negotia Campo.
'Scitari libet ex ipso quodcumque refers: dic,
Ad cenam veniat.' Non sane credere Mena,
Mirari secum tacitus. Quid multa? 'Benigne'
Respondet. 'Neget ille mihi?' 'Negat inprobus et te
Negligit aut horret.' Vulteium mane Philippus
Vilia vendentem tunicato scruta popello
Occupat et salvere iubet prior; ille Philippo
Excusare laborem et mercennaria vincla,
Quod non mane domum venisset, denique quod non
Providisset eum. 'Sic ignovisse putato
Me tibi, si cenas hodie mecum.' 'Vt libet.' 'Ergo
Post nonam venies; nunc i, rem strenuus auge.'
Vt ventum ad cenamst, dicenda tacenda locutus

Tandem dormitum dimittitur. Hic ubi saepe
Occultum visus decurrere piscis ad hamum,
Mane cliens et iam certus conviva, iubetur
Rura suburbana indictis comes ire Latinis:
Inpositus mannis arvum caelumque Sabinum
Non cessat laudare. Videt ridetque Philippus,
Et sibi dum requiem, dum risus undique quaerit,
Dum septem donat sestertia, mutua septem
Promittit, persuadet uti mercetur agellum.
Mercatur. Ne te longis ambagibus ultra
Quam satis est morer: ex nitido fit rusticus atque
Sulcos et vineta crepat mera, praeparat ulmos,
Inmoritur studiis et amore senescit habendi.
Verum ubi oves furto, morbo periere capellae,
Spem mentita seges, bos est enectus arando;
Offensus damnis media de nocte caballum
Arripit iratusque Philippi tendit ad aedes.
Quem simul adspexit scabrum intonsumque Philippus,
'Durus', ait, 'Vultei, nimis attentusque videris
Esse mihi.' 'Pol, me miserum, patrone, vocares,
Si velles' inquit 'verum mihi ponere nomen.
Quod te per Genium dextramque deosque Penates
Obsecro et obtestor, vitae me redde priori!'
Qui semel adspexit, quantum dimissa petitis
Praestent, mature redeat repetatque relicta.
Metiri se quemque suo modulo ac pede verumst.

VIII.

Celso gaudere et bene rem gerere Albinovano
Musa rogata refer, comiti scribaeque Neronis.
Si quaeret quid agam, dic multa et pulchra minantem
Vivere nec recte nec suaviter, haud quia grando
Contuderit vites oleamve momorderit aestus,
Nec quia longinquis armentum aegrotet in agris;
Sed quia mente minus validus quam corpore toto

Nil audire velim, nil discere, quod levet aegrum;
Fidis offendar medicis, irascar amicis,
Cur me funesto properent arcere veterno;
Quae nocuere sequar, fugiam quae profore credam;
Romae Tibur amem ventosus, Tibure Romam.
Post haec, ut valeat, quo pacto rem gerat et se,
Vt placeat iuveni, percontare, utque cohorti.
Si dicet 'recte,' primum gaudere, subinde
Praeceptum auriculis hoc instillare memento:
Vt tu fortunam, sic nos te, Celse, feremus.

VIIII.

Septimius, Claudi, nimirum intellegit unus,
Quanti me facias: nam cum rogat et prece cogit,
Scilicet ut tibi se laudare et tradere coner,
Dignum mente domoque legentis honesta Neronis,
Munere cum fungi propioris censet amici,
Quid possim videt ac novit me valdius ipso.
Multa quidem dixi, cur excusatus abirem;
Sed timui, mea ne finxisse minora putarer,
Dissimulator opis propriae, mihi commodus uni.
Sic ego, maioris fugiens opprobria culpae,
Frontis ad urbanae descendi praemia. Quodsi
Depositum laudas ob amici iussa pudorem,
Scribe tui gregis hunc, et fortem crede bonumque.

X.

Vrbis amatorem Fuscum salvere iubemus
Ruris amatores, hac in re scilicet una
Multum dissimiles, at cetera paene gemelli
Fraternis animis; quidquid negat alter, et alter:
Adnuimus pariter vetuli notique columbi.

Tu nidum servas, ego laudo ruris amoeni
Rivos et musco circumlita saxa nemusque.
Quid quaeris? Vivo et regno, simul ista reliqui
Quae vos ad caelum effertis rumore secundo,
Vtque sacerdotis fugitivus liba recuso:
Pane egeo iam mellitis potiore placentis.
Vivere naturae si convenienter oportet,
Ponendaeque domo quaerendast area primum:
Novistine locum potiorem rure beato?
Est ubi plus tepeant hiemes, ubi gratior aura
Leniat et rabiem Canis et momenta Leonis,
Cum semel accepit Solem furibundus acutum?
Est ubi divellat somnos minus invida cura?
Deterius Libycis olet aut nitet herba lapillis?
Purior in vicis aqua tendit rumpere plumbum,
Quam quae per pronum trepidat cum murmure rivum?
Nempe inter varias nutritur silva columnas,
Laudaturque domus, longos quae prospicit agros.
Naturam expelles furca, tamen usque recurret,
Et mala perrumpet furtim fastidia victrix.
Non qui Sidonio contendere callidus ostro
Nescit Aquinatem potantia vellera fucum
Certius accipiet damnum propiusve medullis,
Quam qui non poterit vero distinguere falsum.
Quem res plus nimio delectavere secundae,
Mutatae quatient. Siquid mirabere, pones
Invitus. Fuge magna: licet sub paupere tecto
Reges et regum vita praecurrere amicos.
Cervus equum pugna melior communibus herbis
Pellebat, donec minor in certamine longo
Inploravit opes hominis frenumque recepit;
Sed postquam victo ridens discessit ab hoste,
Non equitem dorso, non frenum depulit ore.
Sic qui pauperiem veritus potiore metallis
Libertate caret, dominum vehit inprobus atque
Serviet aeternum, quia parvo nesciet uti.
Cui non conveniet sua res, ut calceus olim,

Si pede maior erit, subvertet, si minor, uret.
Laetus sorte tua vives sapienter, Aristi,
Nec me dimittes incastigatum, ubi plura
Cogere, quam satis est, ac non cessare videbor.
Imperat aut servit collecta pecunia cuique,
Tortum digna sequi potius quam ducere funem.
Haec tibi dictabam post fanum putre Vacunae,
Excepto quod non simul esses, cetera laetus.

XI.

Quid tibi visa Chios, Bullati, notaque Lesbos,
Quid concinna Samos, quid Croesi regia Sardis,
Zmyrna quid et Colophon? maiora minorane fama?
Cunctane prae Campo et Tiberino flumine sordent,
An venit in votum Attalicis ex urbibus una,
An Lebedum laudas odio maris atque viarum?
'Scis, Lebedus quid sit: Gabiis desertior atque
Fidenis vicus; tamen illic vivere vellem,
Oblitusque meorum obliviscendus et illis
Neptunum procul e terra spectare furentem.'
Sed neque, qui Capua Romam petit, imbre lutoque
Adspersus volet in caupona vivere; nec qui
Frigus collegit, furnos et balnea laudat
Vt fortunatam plene praestantia vitam;
Nec, si te validus iactaverit Auster in alto,
Idcirco navim trans Aegaeum mare vendas.
Incolumi Rhodos et Mytilene pulchra facit, quod
Paenula solstitio, campestre nivalibus auris,
Per brumam Tiberis, Sextili mense caminus.
Dum licet ac voltum servat Fortuna benignum,
Romae laudetur Samos et Chios et Rhodos absens.
Tu quamcumque deus tibi fortunaverit horam
Grata sume manu neu dulcia differ in annum,
Vt quocumque loco fueris vixisse libenter
Te dicas: nam si ratio et prudentia curas,
Non locus effusi late maris arbiter aufert,

Caelum, non animum mutant, qui trans mare currunt.
Strenua nos exercet inertia: navibus atque
Quadrigis petimus bene vivere. Quod petis, hic est,
Est Vlubris, animus si te non deficit aequus.

XII.

Fructibus Agrippae Siculis, quos colligis, Icci,
Si recte frueris, non est ut copia maior
Ab Iove donari possit tibi. Tolle querellas:
Pauper enim non est, cui rerum suppetit usus.
Si ventri bene, si laterist pedibusque tuis, nil
Divitiae poterunt regales addere maius.
Si forte in medio positorum abstemius herbis
Vivis et urtica, sic vives protinus, ut te
Confestim liquidus Fortunae rivus inauret,
Vel quia naturam mutare pecunia nescit,
Vel quia cuncta putas una virtute minora.
Miramur, si Democriti pecus edit agellos
Cultaque, dum peregrest animus sine corpore velox,
Cum tu inter scabiem tantam et contagia lucri
Nil parvum sapias et adhuc sublimia cures:
Quae mare conpescant causae, quid temperet annum,
Stellae sponte sua iussaene vagentur et errent,
Quid premat obscurum Lunae, quid proferat orbem,
Quid velit et possit rerum concordia discors,
Empedocles an Stertinium deliret acumen?
Verum seu pisces seu porrum et caepe trucidas,
Vtere Pompeio Grospho et siquid petet ultro
Defer: nil Grosphus nisi verum orabit et aequum.
Vilis amicorumst annona, bonis ubi quid dest.
Ne tamen ignores, quo sit Romana loco res:
Cantaber Agrippae, Claudi virtute Neronis
Armenius cecidit; ius imperiumque Phrahates
Caesaris accepit genibus minor; aurea fruges
Italiae pleno defundit Copia cornu.

XIII.

Vt proficiscentem docui te saepe diuque,
Augusto reddes signata volumina, Vini,
Si validus, si laetus erit, si denique poscet;
Ne studio nostri pecces odiumque libellis
Sedulus inportes opera vemente minister.
Si te forte meae gravis uret sarcina chartae,
Abicito potius, quam quo perferre iuberis
Clitellas ferus inpingas, Asinaeque paternum
Cognomen vertas in risum et fabula fias.
Viribus uteris per clivos, flumina, lamas;
Victor propositi simul ac perveneris illuc,
Sic positum servabis onus, ne forte sub ala
Fasciculum portes librorum ut rusticus agnum,
Vt vinosa glomus furtivae † Pyrrhia lanae,
Vt cum pileolo soleas conviva tribulis.
Neu volgo narres, te sudavisse ferendo
Carmina, quae possint oculos auresque morari
Caesaris; oratus multa prece, nitere: porro
Vade, vale, cave ne titubes mandataque frangas.

XIIII.

Vilice silvarum et mihi me reddentis agelli,
Quem tu fastidis, habitatum quinque focis et
Quinque bonos solitum Variam dimittere patres,
Certemus, spinas animone ego fortius an tu
Evellas agro, et melior sit Horatius an res.
Me quamvis Lamiae pietas et cura moratur,
Fratrem maerentis, rapto de fratre dolentis
Insolabiliter; tamen istuc mens animusque
Fert et amat spatiis obstantia rumpere claustra.
Rure ego viventem, tu dicis in urbe beatum:
Cui placet alterius, sua nimirumst odio sors.
Stultus uterque locum inmeritum causatur inique:
In culpast animus, qui se non effugit umquam.

Tu mediastinus tacita prece rura petebas,
Nunc urbem et ludos et balnea vilicus optas;
Me constare mihi scis et discedere tristem,
Quandocumque trahunt invisa negotia Romam.
Non eadem miramur; eo disconvenit inter
Meque et te: nam quae deserta et inhospita tesqua
Credis, amoena vocat mecum qui sentit, et odit
Quae tu pulchra putas. Fornix tibi et uncta popina
Incutiunt urbis desiderium, video, et quod
Angulus iste feret piper et tus ocius uva,
Nec vicina subest vinum praebere taberna
Quae possit tibi, nec meretrix tibicina, cuius
Ad strepitum salias terrae gravis: et tamen urgues
Iampridem non tacta ligonibus arva bovemque
Disiunctum curas et strictis frondibus exples;
Addit opus pigro rivus, si decidit imber,
Multa mole docendus aprico parcere prato.
Nunc age, quid nostrum concentum dividat, audi.
Quem tenues decuere togae nitidique capilli,
Quem scis inmunem Cinarae placuisse rapaci,
Quem bibulum liquidi media de luce Falerni,
Cena brevis iuvat et prope rivum somnus in herba.
Nec lusisse pudet, sed non incidere ludum.
Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam
Limat, non odio obscuro morsuque venenat;
Rident vicini glaebas et saxa moventem
Cum servis. Vrbana diaria rodere mavis,
Horum tu in numerum voto ruis; invidet usum
Lignorum et pecoris tibi calo argutus et horti.
Optat ephippia bos piger, optat arare caballus;
Quam scit uterque, libens, censebo, exerceat artem.

XV.

Quae sit hiems Veliae, quod caelum, Vala, Salerni,
Quorum hominum regio et qualis via (nam mihi Baias
Musa supervacuas Antonius, et tamen illis

Me facit invisum, gelida cum perluor unda
Per medium frigus. Sane murteta relinqui
Dictaque cessantem nervis elidere morbum
Sulfura contemni vicus gemit, invidus aegris,
Qui caput et stomachum supponere fontibus audent
Clusinis, Gabiosque petunt et frigida rura.
Mutandus locus est et deversoria nota
Praeteragendus equus. 'Quo tendis? Non mihi Cumas
Est iter aut Baias' laeva stomachosus habena
Dicet eques; sed equis frenatost auris in ore);
Maior utrum populum frumenti copia pascat,
Collectosne bibant imbres puteosne perennes
Iugis aquae (nam vina nihil moror illius orae.
Rure meo possum quidvis perferre patique;
Ad mare cum veni, generosum et lene requiro,
Quod curas abigat, quod cum spe divite manet
In venas animumque meum, quod verba ministret,
Quod me Lucanae iuvenem commendet amicae);
Tractus uter plures lepores, uter educet apros;
Vtra magis pisces et echinos aequora celent,
Pinguis ut inde domum possim Phaeaxque reverti,
Scribere te nobis, tibi nos adcredere par est.
Maenius, ut rebus maternis atque paternis
Fortiter absumptis urbanus coepit haberi,
Scurra vagus, non qui certum praesepe teneret,
Inpransus non qui civem dignosceret hoste,
Quaelibet in quemvis opprobria fingere saevus,
Pernicies et tempestas barathrumque macelli,
Quidquid quaesierat ventri donaret avaro.
Hic, ubi nequitiae fautoribus et timidis nil
Aut paullum abstulerat, patinas cenabat omasi
Vilis et agninae, tribus ursis quod satis esset;
Scilicet ut ventres lamna candente nepotum
Diceret urendos corrector Bestius. Idem,
Quidquid erat nactus praedae maioris, ubi omne
Verterat in fumum et cinerem, 'non hercule miror,'
Aiebat, 'siqui comedunt bona, cum sit obeso

Nil melius turdo, nil volva pulchrius ampla.'
Nimirum hic ego sum; nam tuta et parvola laudo,
Cum res deficiunt, satis inter vilia fortis:
Verum ubi quid melius contingit et unctius, idem
Vos sapere et solos aio bene vivere, quorum
Conspicitur nitidis fundata pecunia villis.

XVI.

Ne perconteris, fundus meus, optime Quinti,
Arvo pascat erum an bacis opulentet olivae
Pomisne an pratis an amicta vitibus ulmo:
Scribetur tibi forma loquaciter et sītus agri.
Continui montes, ni dissocientur opaca
Valle, sed ut veniens dextrum latus adspiciat Sol,
Laevum decedens curru fugiente vaporet.
Temperiem laudes. Quid si rubicunda benigni
Corna vepres et pruna ferant, si quercus et ilex
Multa fruge pecus, multa dominum iuvet umbra?
Dicas adductum propius frondere Tarentum.
Fons etiam rivo dare nomen idoneus, ut nec
Frigidior Thracam nec purior ambiat Hebrus,
Infirmo capiti fluit utilis, utilis alvo.
Hae latebrae dulces et, iam si credis, amoenae,
Incolumem tibi me praestant Septembribus horis.
Tu recte vivis, si curas esse quod audis.
Iactamus iam pridem omnis te Roma beatum;
Sed vereor, necui de te plus quam tibi credas,
Neve putes alium sapiente bonoque beatum,
Neu, si te populus sanum recteque valentem
Dictitet, occultam febrem sub tempus edendi
Dissimules, donec manibus tremor incidat unctis.
Stultorum incurata pudor malus ulcera celat.
Siquis bella tibi terra pugnata marique
Dicat, et his verbis vacuas permulceat aures:
'Tene magis salvum populus velit, an populum tu,
Servet in ambiguo, qui consulit et tibi et urbi,

Iuppiter,' Augusti laudes agnoscere possis;
Cum pateris sapiens emendatusque vocari:
Respondesne tuo, dic, sodes, nomine? 'Nempe
Vir bonus et prudens dici delector ego ac tu.'
Qui dedit hoc hodie, cras si volet auferet, ut si
Detulerit fasces indigno, detrahet idem.
'Pone, meumst,' inquit: pono tristisque recedo.
Idem si clamet furem, neget esse pudicum,
Contendat laqueo collum pressisse paternum:
Mordear opprobriis falsis mutemque colores?
Falsus honor iuvat et mendax infamia terret
Quem nisi mendosum et medicandum? Vir bonus est quis?
'Qui consulta patrum, qui leges iuraque servat,
Quo multae magnaeque secantur iudice lites,
Quo res sponsore et quo causae teste tenentur.'
Sed videt hunc omnis domus et vicinia tota
Introrsum turpem, speciosum pelle decora.
'Nec furtum feci nec fugi,' si mihi dicat
Servus: 'habes pretium, loris non ureris,' aio.,
'Non hominem occidi.' 'Non pasces in cruce corvos.'
'Sum bonus et frugi.' Renuit negitatque Sabellus.
Cautus enim metuit foveam lupus accipiterque
Suspectos laqueos et opertum miluus hamum.
Oderunt peccare boni virtutis amore:
Tu nihil admittes in te formidine poenae.
Sit spes fallendi, miscebis sacra profanis:
Nam de mille fabae modiis cum surripis unum,
Damnumst, non facinus, mihi pacto lenius isto.
Vir bonus, omne forum quem spectat et omne tribunal,
Quandocumque deos vel porco vel bove placat,
'Iane pater' clare, clare cum dixit 'Apollo,'
Labra movet metuens audiri: 'pulchra Laverna,
Da mihi fallere, da iusto sanctoque videri,
Noctem peccatis et fraudibus obice nubem.'
Qui melior servo, qui liberior sit avarus,

In triviis fixum cum se demittit ob assem,
Non video: nam qui cupiet, metuet quoque; porro
Qui metuens vivet, liber mihi non erit umquam.
Perdidit arma, locum virtutis deseruit, qui
Semper in augenda festinat et obruitur re.
Vendere cum possis captivum, occidere noli:
Serviet utiliter: sine pascat durus aretque,
Naviget ac mediis hiemet mercator in undis,
Annonae prosit, portet frumenta penusque.
Vir bonus et sapiens audebit dicere: 'Pentheu
Rector Thebarum, quid me perferre patique
Indignum coges?' 'Adimam bona.' 'Nempe pecus, rem,
Lectos, argentum: tollas licet'. 'In manicis et
Compedibus saevo te sub custode tenebo.'
'Ipse deus, simulatque volam, me solvet.' Opinor,
Hoc sentit 'moriar.' Mors ultima linea rerumst.

XVII.

Quamvis, Scaeva, satis per te tibi consulis et scis,
Quo tandem pacto deceat maioribus uti;
Disce, docendus adhuc quae censet amiculus, ut si
Caecus iter monstrare velit; tamen adspice, siquid
Et nos, quod cures proprium fecisse, loquamur.
Si te grata quies et primam somnus in horam
Delectat, si te pulvis strepitusque rotarum,
Si laedit caupona, Ferentinum ire iubebo:
Nam neque divitibus contingunt gaudia solis,
Nec vixit male, qui natus moriensque fefellit.
Si prodesse tuis paulloque benignius ipsum
Te tractare voles, accedes siccus ad unctum.
'Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Aristippus.' 'Si sciret regibus uti,
Fastidiret olus, qui me notat.' Vtrius horum
Verba probes et facta doce, vel iunior audi,
Cur sit Aristippi potior sententia. Namque

Mordacem Cynicum sic eludebat, ut aiunt:
'Scurror ego ipse mihi, populo tu: rectius hoc et
Splendidius multost. Equus ut me portet, alat rex,
Officium facio; tu poscis vilia rerum,
Dante minor, quamvis fers te nullius egentem.'
Omnis Aristippum decuit color et status et res,
Temptantem maiora fere, praesentibus aequum.
Contra, quem duplici panno patientia velat,
Mirabor, vitae via si conversa decebit.
Alter purpureum non exspectabit amictum,
Quidlibet indutus celeberrima per loca vadet,
Personamque feret non inconcinnus utramque;
Alter Mileti textam cane peius et angue
Vitabit chlamydem, morietur frigore, si non
Rettuleris pannum. Refer et sine vivat ineptus!
Res gerere et captos ostendere civibus hostes,
Attingit solium Iovis et caelestia temptat:
Principibus placuisse viris non ultima laus est.
Non cuivis homini contingit adire Corinthum.
Sedit qui timuit, ne non succederet: esto.
Quid? qui pervenit fecitne viriliter? Atqui
Hic est aut nusquam, quod quaerimus. Hic onus horret,
Vt parvis animis et parvo corpore maius;
Hic subit, et perfert. Aut virtus nomen inanest,
Aut decus et pretium recte petit experiens vir.
Coram rege sua de paupertate tacentes
Plus poscente ferent: distat, sumasne pudenter
An rapias; atqui rerum caput hoc erat, hic fons.
'Indotata mihi soror est, paupercula mater,
Et fundus nec vendibilis nec pascere firmus'
Qui dicit, clamat 'victum date.' Succinit alter
'Et mihi dividuo findetur munere quadra.'
Sed tacitus pasci si posset corvus, haberet
Plus dapis, et rixae multo minus invidiaeque.
Brundisium comes aut Surrentum ductus amoenum,
Qui queritur salebras et acerbum frigus et imbres,
Aut cistam effractam et subducta viatica plorat,

Nota refert meretricis acumina, saepe catellam,
Saepe periscelidem raptam sibi flentis, uti mox
Nulla fides damnis verisque doloribus adsit.
Nec semel inrisus triviis attollere curat
Fracto crure planum, licet illi plurima manet
Lacrima, per sanctum iuratus dicat Osirim:
'Credite, non ludo; crudeles, tollite claudum.'
'Quaere peregrinum' vicinia rauca reclamat.

XVIII.

Si bene te novi, metues, liberrime Lolli,
Scurrantis speciem praebere, professus amicum.
Vt matrona meretrici dispar erit atque
Discolor, infido scurrae distabit amicus.
Est huic diversum vitio vitium prope maius,
Asperitas agrestis et inconcinna gravisque,
Quae se commendat tonsa cute, dentibus atris,
Dum vult libertas dici mera veraque virtus.
Virtus est medium vitiorum et utrimque reductum.
Alter in obsequium plus aequo pronus et imi
Derisor lecti sic nutum divitis horret,
Sic iterat voces et verba cadentia tollit,
Vt puerum saevo credas dictata magistro
Reddere vel partes mimum tractare secundas;
Alter rixatur de lana saepe caprina,
Propugnat nugis armatus: 'scilicet, ut non
Sit mihi prima fides et, vere quod placet, ut non
Acriter elatrem, pretium aetas altera sordet.'
Ambigitur quid enim? Castor sciat an Dolichos plus;
Brundisium Minuci melius via ducat an Appi.
Quem damnosa venus, quem praeceps alea nudat,
Gloria quem supra vires et vestit et unguit,
Quem tenet argenti sitis inportuna famesque,
Quem paupertatis pudor et fuga, dives amicus,
Saepe decem vitiis instructior, odit et horret,

Aut, si non odit, regit ac veluti pia mater
Plus quam se sapere et virtutibus esse priorem
Volt et ait prope vera: 'meae (contendere noli)
Stultitiam patiuntur opes; tibi parvola res est:
Arta decet sanum comitem toga; desine mecum
Certare.' Eutrapelus, cuicumque nocere volebat,
Vestimenta dabat pretiosa: beatus enim iam
Cum pulchris tunicis sumet nova consilia et spes,
Dormiet in lucem, scorto postponet honestum
Officium, nummos alienos pascet, ad imum
Thrax erit aut olitoris aget mercede caballum.
Arcanum neque tu scrutaberis illius umquam,
Conmissumque teges et vino tortus et ira.
Nec tua laudabis studia aut aliena reprendes,
Nec, cum venari volet ille, poemata panges.
Gratia sic fratrum geminorum, Amphionis atque
Zethi, dissiluit, donec suspecta severo
Conticuit lyra. Fraternis cessisse putatur
Moribus Amphion: tu cede potentis amici
Lenibus imperiis, quotiensque educet in agros
Aeoliis onerata plagis iumenta canesque,
Surge et inhumanae senium depone Camenae,
Cenes ut pariter pulmenta laboribus empta:
Romanis sollemne viris opus, utile famae
Vitaeque et membris, praesertim cum valeas et
Vel cursu superare canem vel viribus aprum
Possis. Adde virilia quod speciosius arma
Non est qui tractet: scis, quo clamore coronae
Proelia sustineas campestria; denique saevam
Militiam puer et Cantabrica bella tulisti
Sub duce, qui templis Parthorum signa refigit
Nunc et, siquid abest, Italis adiudicat armis.
Ac ne te retrahas et inexcusabilis absis,
Quamvis nil extra numerum fecisse modumque
Curas, interdum nugaris rure paterno:
Partitur lintres exercitus, Actia pugna
Te duce per pueros hostili more refertur,
Adversarius est frater, lacus Hadria, donec

Alterutrum velox victoria fronde coronet.
Consentire suis studiis qui crediderit te,
Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum.
Protinus ut moneam, siquid monitoris eges tu:
Quid de quoque viro et cui dicas, saepe videto.
Percontatorem fugito: nam garrulus idemst,
Nec retinent patulae conmissa fideliter aures,
Et semel emissum volat inrevocabile verbum.
Non ancilla tuum iecur ulceret ulla puerve
Intra marmoreum venerandi limen amici,
Ne dominus pueri pulchri caraeve puellae
Munere te parvo beet aut incommodus angat.
Qualem commendes, etiam atque etiam aspice, ne mox
Incutiant aliena tibi peccata pudorem.
Fallimur et quondam non dignum tradimus: ergo
Quem sua culpa premet, deceptus omitte tueri;
Vt penitus notum, si temptent crimina, serves
Tuterisque tuo fidentem praesidio: qui
Dente Theonino cum circumroditur, ecquid
Ad te post paullo ventura pericula sentis?
Nam tua res agitur, paries cum proximus ardet,
Et neglecta solent incendia sumere vires.
Dulcis inexpertis cultura potentis amici;
Expertus metuit. Tu, dum tua navis in altost,
Hoc age, ne mutata retrorsum te ferat aura.
Oderunt hilarem tristes tristemque iocosi,
Sedatum celeres, agilem navumque remissi;
Potores [bibuli media de nocte Falerni
Oderunt] porrecta negantem pocula, quamvis
Nocturnos iures te formidare tepores.
Deme supercilio nubem: plerumque modestus
Occupat obscuri speciem, taciturnus acerbi.
Inter cuncta leges et percontabere doctos,
Qua ratione queas traducere leniter aevum,
Num te semper inops agitet vexetque cupido,
Num pavor et rerum mediocriter utilium spes,
Virtutem doctrina paret naturane donet,

Quid minuat curas, quid te tibi reddat amicum,
Quid pure tranquillet, honos an dulce lucellum,
An secretum iter et fallentis semita vitae.
Me quotiens reficit gelidus Digentia rivus,
Quem Mandela bibit, rugosus frigore pagus,
Quid sentire putas? quid credis, amice, precari?
'Sit mihi, quod nunc est, etiam minus, et mihi vivam
Quod superest aevi, siquid superesse volunt di;
Sit bona librorum et provisae frugis in annum
Copia, neu fluitem dubiae spe pendulus horae.'
Sed satis est orare Iovem, quae ponit et aufert:
Det vitam, det opes; aequum mi animum ipse parabo.

XVIIII.

Prisco si credis, Maecenas docte, Cratino
Nulla placere diu nec vivere carmina possunt,
Quae scribuntur aquae potoribus. Vt male sanos
Adscripsit Liber Satyris Faunisque poetas,
Vina fere dulces oluerunt mane Camenae.
Laudibus arguitur vini vinosus Homerus;
Ennius ipse pater numquam nisi potus ad arma
Prosiluit dicenda. 'Forum putealque Libonis
Mandabo siccis, adimam cantare severis:'
Hoc simul edixi, non cessavere poetae
Nocturno certare mero, putere diurno.
Quid? siquis voltu torvo ferus et pede nudo
Exiguaeque togae simulet textore Catonem,
Virtutemne repraesentet moresque Catonis?
Rupit Iarbitam Timagenis aemula lingua,
Dum studet urbanus tenditque disertus haberi.
Decipit exemplar vitiis imitabile: quod si
Pallerem casu, biberent exsangue cuminum.
O imitatores, servum pecus, ut mihi saepe
Bilem, saepe iocum vestri movere tumultus!

Libera per vacuum posui vestigia princeps,
Non aliena meo pressi pede. Qui sibi fidit,
Dux regit examen. Parios ego primus iambos
Ostendi Latio, numeros animosque secutus
Archilochi, non res et agentia verba Lycamben.
Ac ne me foliis ideo brevioribus ornes,
Quod timui mutare modos et carminis artem:
Temperat Archilochi musam pede mascula Sappho,
Temperat Alcaeus, sed rebus et ordine dispar,
Nec socerum quaerit, quem versibus oblinat atris,
Nec sponsae laqueum famoso carmine nectit.
Hunc ego, non alio dictum prius ore, latinus
Volgavi fidicen; iuvat inmemorata ferentem
Ingenuis oculisque legi manibusque teneri.
Scire velis, mea cur ingratus opuscula lector
Laudet ametque domi, premat extra limen iniquus.
Non ego ventosae plebis suffragia venor
Inpensis cenarum et tritae munere vestis;
Non ego, nobilium scriptorum auditor et ultor,
Grammaticas ambire tribus et pulpita dignor:
Hinc illae lacrimae. 'Spissis indigna theatris,
Scripta pudet recitare et nugis addere pondus'
Si dixi, 'rides' ait, 'et Iovis auribus ista
Servas: fidis enim, manare poetica mella
Te solum, tibi pulcher.' Ad haec ego naribus uti
Formido et, luctantis acuto ne secer ungui,
'Displicet iste locus' clamo et diludia posco.
Ludus enim genuit trepidum certamen et iram,
Ira truces inimicitias et funebre bellum.

XX.

Vertumnum Ianumque, liber, spectare videris,
Scilicet ut prostes Sosiorum pumice mundus.
Odisti claves et grata sigilla pudico;
Paucis ostendi gemis et communia laudas,
Non ita nutritus. Fuge quo descendere gestis:

Non erit emisso reditus tibi. 'Quid miser egi?
Quid volui?' dices, ubi quid te laeserit; et scis
In breve te cogi, cum plenus languet amator.
Quodsi non odio peccantis desipit augur,
Carus eris Romae, donec te deserat aetas;
Contrectatus ubi manibus sordescere volgi
Coeperis, aut tineas pasces taciturnus inertes
Aut fugies Uticam aut vinctus mitteris Ilerdam.
Ridebit monitor non exauditus, ut ille,
Qui male parentem in rupes protrusit asellum
Iratus: quis enim invitum servare laboret?
Hoc quoque te manet, ut pueros elementa docentem
Occupet extremis in vicis balba senectus.
Cum tibi sol tepidus plures admoverit aures,
Me libertino natum patre et in tenui re
Maiores pinnas nido extendisse loqueris,
Vt quantum generi demas, virtutibus addas;
Me primis urbis belli placuisse domique,
Corporis exigui, praecanum, solibus aptum,
Irasci celerem, tamen ut placabilis essem.
Forte meum siquis te percontabitur aevum:
Me quater undenos sciat inplevisse Decembres,
Collegam Lepidum quo dixit Lollius anno.

EPISTVLARVM

LIBER SECVNDVS.

I.

Cum tot sustineas et tanta negotia solus,
Res Italas armis tuteris, moribus ornes,
Legibus emendes: in publica commoda peccem,
Si longo sermone morer tua tempora, Caesar.
Romulus et Liber pater et cum Castore Pollux,
Post ingentia facta deorum in templa recepti,
Dum terras hominumque colunt genus, aspera bella
Conponunt, agros adsignant, oppida condunt,
Ploravere suis non respondere favorem
Speratum meritis. Diram qui contudit hydram
Notaque fatali portenta labore subegit,
Comperit invidiam supremo fine domari.
Vrit enim fulgore suo, qui praegravat artes
Infra se positas; exstinctus amabitur idem.
Praesenti tibi maturos largimur honores,
Iurandasque tuum per numen ponimus aras,
Nil oriturum alias, nil ortum tale fatentes.
Sed tuus hic populus, sapiens et iustus in uno,
Te nostris ducibus, te Grais anteferendo,
Cetera nequaquam simili ratione modoque
Aestimat et, nisi quae terris semota suisque
Temporibus defuncta videt, fastidit et odit,
Sic fautor veterum, ut tabulas peccare vetantes
Quas bis quinque viri sanxerunt, foedera regum
Vel Gabiis vel cum rigidis aequata Sabinis,
Pontificum libros, annosa volumina vatum
Dictitet Albano Musas in monte locutas.

Si, quia Graiorum sunt antiquissima quaeque
Scripta vel optima, Romani pensantur eadem
Scriptores trutina; non est quod multa loquamur:
Nil intrast olea, nil extrast in nuce duri;
Venimus ad summum fortunae, pingimus atque
Psallimus et luctamur Achivis doctius unctis.
Si meliora dies, ut vina, poemata reddit,
Scire velim, chartis pretium quotus arroget annus.
Scriptor abhinc annos centum qui decidit, inter
Perfectos veteresque referri debet an inter
Viles atque novos? Excludat iurgia finis!
'Est vetus atque probus, centum qui perficit annos.'
Quid? qui deperiit minor uno mense vel anno,
Inter quos referendus erit? veteresne poetas,
An quos et praesens et postera respuat aetas?
'Iste quidem veteres inter ponetur honeste,
Qui vel mense brevi vel totost iunior anno.'
Vtor permisso, caudaeque pilos ut equinae
Paullatim vello, et demo unum, demo et item unum,
Dum cadat elusus ratione ruentis acervi,
Qui redit in fastos et virtutem aestimat annis
Miraturque nihil, nisi quod Libitina sacravit.
Ennius, et sapiens et fortis et alter Homerus,
Vt critici dicunt, leviter curare videtur,
Quo promissa cadant et somnia Pythagorea.
Naevius in manibus non est et mentibus haeret
Paene recens? adeo sanctumst vetus omne poema.
Ambigitur quotiens, uter utro sit prior, aufert
Pacuvius docti famam senis, Accius alti,
Dicitur Afrani toga convenisse Menandro,
Plautus ad exemplar Siculi properare Epicharmi,
Vincere Caecilius gravitate, Terentius arte.
Hos ediscit et hos arto stipata theatro
Spectat Roma potens, habet hos numeratque poetas
Ad nostrum tempus Livi scriptoris ab aevo.
Interdum volgus rectum videt; est ubi peccat.
Si veteres ita miratur laudatque poetas,

Vt nihil anteferat, nihil illis conparet: errat;
Si quaedam nimis antique, si pleraque dure
Dicere credit eos, ignave multa fatetur,
Et sapit et mecum facit et Iove iudicat aequo.
Non equidem insector delendave carmina Livi
Esse reor, memini quae plagosum mihi parvo
Orbilium dictare; sed emendata videri
Pulchraque et exactis minimum distantia miror.
Inter quae verbum emicuit si forte decorum,
Si versus paullo concinnior unus et alter:
Iniuste totum ducit venditque poema.
Indignor quicquam reprehendi, non quia crasse
Conpositum inlepideve putetur, sed quia nuper,
Nec veniam antiquis, sed honorem et praemia posci.
Recte necne crocum floresque perambulet Attae
Fabula si dubitem, clament periisse pudorem
Cuncti paene patres, ea cum reprehendere coner,
Quae gravis Aesopus, quae doctus Roscius egit:
Vel quia nil rectum, nisi quod placuit sibi, ducunt,
Vel quia turpe putant parere minoribus, et quae
Inberbi didicere, senes perdenda fateri.
Iam Saliare Numae carmen qui laudat et illud,
Quod mecum ignorat, solus volt scire videri,
Ingeniis non ille favet plauditque sepultis,
Nostra sed inpugnat, nos nostraque lividus odit.
Quod si tam Graiis novitas invisa fuisset
Quam nobis, quid nunc esset vetus? aut quid haberet,
Quod legeret tereretque viritim publicus usus?
Vt primum positis nugari Graecia bellis
Coepit et in vitium fortuna labier aequa,
Nunc athletarum studiis nunc arsit equorum,
Marmoris aut eboris fabros aut aeris amavit,
Suspendit picta voltum mentemque tabella,
Nunc tibicinibus, nunc est gavisa tragoedis;
Sub nutrice puella velut si luderet infans,
Quod cupide petiit, mature plena reliquit.
Hoc paces habuere bonae ventique secundi.

Romae dulce diu fuit et sollemne reclusa
Mane domo vigilare, clienti promere iura,
Cautos nominibus rectis expendere nummos,
Maiores audire, minori dicere per quae
Crescere res posset, minui damnosa libido.
Quid placet aut odiost, quod non mutabile credas?
Mutavit mentem populus levis, et calet uno
Scribendi studio: pueri patresque severi
Fronde comas vincti cenant et carmina dictant.
Ipse ego, qui nullos me adfirmo scribere versus,
Invenior Parthis mendacior, et prius orto
Sole vigil calamum et chartas et scrinia posco.
Navim agere ignarus navis timet, abrotonum aegro
Non audet nisi qui didicit dare, quod medicorumst,
Promittunt medici, tractant fabrilia fabri;
Scribimus indocti doctique poemata passim.
Hic error tamen et levis haec insania quantas
Virtutes habeat, sic collige: vatis avarus
Non temerest animus; versus amat, hoc studet unum;
Detrimenta, fugas servorum, incendia ridet,
Non fraudem socio puerove incogitat ullam
Pupillo; vivit siliquis et pane secundo;
Militiae quamquam piger et malus, utilis urbi,
Si das hoc, parvis quoque rebus magna iuvari.
Os tenerum pueri balbumque poeta figurat,
Torquet ab obscaenis iam nunc sermonibus aurem,
Mox etiam pectus praeceptis format amicis,
Asperitatis et invidiae corrector et irae,
Recte facta refert, orientia tempora notis
Instruit exemplis, inopem solatur et aegrum.
Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces, vatem ni Musa dedisset?
Poscit opem chorus et praesentia numina sentit,
Caelestes implorat aquas docta prece blandus,
Avertit morbos, metuenda pericula pellit,
Inpetrat et pacem et locupletem frugibus annum.
Carmine di superi placantur, carmine Manes.

Agricolae prisci, fortes parvoque beati,
Condita post frumenta levantes tempore festo
Corpus et ipsum animum spe finis dura ferentem,
Cum sociis operum, pueris et coniuge fida,
Tellurem porco, Silvanum lacte piabant,
Floribus et vino Genium memorem brevis aevi.
Fescennina per hunc invecta licentia morem
Versibus alternis opprobria rustica fudit,
Libertasque recurrentes accepta per annos
Lusit amabiliter, donec iam saevus apertam
In rabiem coepit verti iocus et per honestas
Ire domos inpune minax. Doluere cruento
Dente laccessiti, fuit intactis quoque cura
Condicione super communi, quin etiam lex
Poenaque lata, malo quae nollet carmine quemquam
Describi; vertere modum formidine fustis
Ad bene dicendum delectandumque redacti.
Graecia capta ferum victorem cepit, et artes
Intulit agresti Latio: sic horridus ille
Defluxit numerus Saturnius, et grave virus
Munditiae pepulere; sed in longum tamen aevum
Manserunt hodieque manent vestigia ruris.
Serus enim Graecis admovit acumina chartis,
Et post Punica bella quietus quaerere coepit,
Quid Sophocles et Thespis et Aeschylus utile ferrent.
Temptavit quoque rem si digne vertere posset,
Et placuit sibi, natura sublimis et acer:
Nam spirat tragicum satis et feliciter audet,
Sed turpem putat inscite metuitque lituram.
Creditur, ex medio quia res arcessit, habere
Sudoris minimum, sed habet comoedia tanto
Plus oneris, quanto veniae minus. Adspice, Plautus
Quo pacto partes tutetur amantis ephebi,
Vt patris attenti, lenonis ut insidiosi,
Quantus sit Dossennus edacibus in parasitis,
Quam non adstricto percurrat pulpita socco:
Gestit enim nummum in loculos demittere, post hoc

Securus, cadat an recto stet fabula talo.
Quem tulit ad scaenam ventoso Gloria curru,
Exanimat lentus spectator, sedulus inflat:
Sic leve, sic parvumst, animum quod laudis avarum
Subruit aut reficit. Valeat res ludicra: si me
Palma negata macrum, donata reducit opimum.
Saepe etiam audacem fugat hoc terretque poetam,
Quod numero plures, virtute et honore minores,
Indocti stolidique et depugnare parati,
Si discordet eques, media inter carmina poscunt
Aut ursum aut pugiles: his nam plebecula gaudet.
Verum equitis quoque iam migravit ab aure voluptas
Omnis ad incertos oculos et gaudia vana.
Quattuor aut plures aulaea premuntur in horas,
Dum fugiunt equitum turmae peditumque catervae;
Mox trahitur manibus regum fortuna retortis,
Esseda festinant, pilenta, petorrita, naves,
Captivum portatur ebur, captiva Corinthus.
Si foret in terris, rideret Democritus, seu
Diversum confusa genus panthera camelo
Sive elephas albus volgi converteret ora;
Spectaret populum ludis attentius ipsis,
Vt sibi praebentem nimio spectacula plura,
Scriptores autem narrare putaret asello
Fabellam surdo. Nam quae pervincere voces
Evaluere sonum, referunt quem nostra theatra?
Garganum mugire putes nemus aut mare Tuscum,
Tanto cum strepitu ludi spectantur et artes
Divitiaeque peregrinae, quibus oblitus actor
Cum stetit in scaena, concurrit dextera laevae.
Dixit adhuc aliquid? Nil sane. Quid placet ergo?
Lana Tarentino violas imitata veneno.
Ac ne forte putes me, quae facere ipse recusem,
Cum recte tractent alii, laudare maligne:
Ille per extentum funem mihi posse videtur
Ire poeta, meum qui pectus inaniter angit,
Inritat, mulcet, falsis terroribus inplet,

Vt magus, et modo me Thebis modo ponit Athenis.
Verum age et his, qui se lectori credere malunt
Quam spectatoris fastidia ferre superbi,
Curam redde brevem, si munus Apolline dignum
Vis conplere libris et vatibus addere calcar,
Vt studio maiore petant Helicona virentem.
Multa quidem nobis facimus mala saepe poetae,
Vt vineta egomet caedam mea, cum tibi librum
Sollicito damus aut fesso; cum laedimur, unum
Siquis amicorumst ausus reprehendere versum;
Cum loca iam recitata revolvimus inrevocati;
Cum lamentamur, non adparere labores
Nostros et tenui deducta poemata filo;
Cum speramus eo rem venturam, ut simul atque
Carmina rescieris nos fingere, commodus ultro
Arcessas et egere vetes et scribere cogas.
Sed tamen est operae pretium cognoscere, quales
Aedituos habeat belli spectata domique
Virtus, indigno non conmittenda poetae.
Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Choerilus, incultis qui versibus et male natis
Rettulit acceptos, regale nomisma, Philippos.
Sed veluti tractata notam labemque remittunt
Atramenta, fere scriptores carmine foedo
Splendida facta linunt. Idem rex ille, poema
Qui tam ridiculum tam care prodigus emit,
Edicto vetuit, nequis se praeter Apellem
Pingeret, aut alius Lysippo duceret aera
Fortis Alexandri voltum simulantia. Quodsi
Iudicium subtile videndis artibus illud
Ad libros et ad haec Musarum dona vocares:
Boeotum in crasso iurares aere natum.
At neque dedecorant tua de se iudicia atque
Munera, quae multa dantis cum laude tulerunt
Dilecti tibi Vergilius Variusque poetae,
Nec magis expressi voltus per ahenea signa,
Quam per vatis opus mores animique virorum
Clarorum adparent. Nec sermones ego mallem

Repentes per humum quam res conponere gestas
Terrarumque situs et flumina dicere et arces
Montibus inpositas et barbara regna, tuisque
Auspiciis totum confecta duella per orbem,
Claustraque custodem pacis cohibentia Ianum,
Et formidatam Parthis te principe Romam,
Si quantum cuperem possem quoque; sed neque parvum
Carmen maiestas recipit tua, nec meus audet
Rem temptare pudor quam vires ferre recusent.
Sedulitas autem stulte quem diligit urguet,
Praecipue cum se numeris commendat et arte:
Discit enim citius meminitque libentius illud
Quod quis deridet, quam quod probat et veneratur.
Nil moror officium, quod me gravat, ac neque ficto
In peius voltu proponi cereus usquam
Nec prave factis decorari versibus opto,
Ne rubeam pingui donatus munere, et una
Cum scriptore meo capsa porrectus operta
Deferar in vicum vendentem tus et odores
Et piper et quidquid chartis amicitur ineptis.

II.

Flore, bono claroque fidelis amice Neroni,
Siquis forte velit puerum tibi vendere natum
Tibure vel Gabiis, et tecum sic agat 'hic et
Candidus et talos a vertice pulcher ad imos
Fiet eritque tuus nummorum milibus octo,
Verna ministeriis ad nutus aptus eriles,
Literulis Graecis imbutus, idoneus arti
Cuilibet: argilla quidvis imitaberis uda:
Quin etiam canet indoctum sed dulce bibenti.
Multa fidem promissa levant, ubi plenius aequo
Laudat venales qui volt extrudere merces.
Res urguet me nulla: meo sum pauper in aere.
Nemo hoc mangonum faceret tibi; non temere a me

Quivis ferret idem. Semel hic cessavit et, ut fit,
In scalis latuit metuens pendentis habenae;
Des nummos, excepta nihil te si fuga laedit:'
Ille ferat pretium poenae securus opinor.
Prudens emisti vitiosum, dicta tibist lex:
Insequeris tamen hunc et lite moraris iniqua?
Dixi me pigrum proficiscenti tibi, dixi
Talibus officiis prope mancum, ne mea saevus
Iurgares ad te quod epistola nulla rediret.
Quid tum profeci, mecum facientia iura
Si tamen attemptas? Quereris super hoc etiam, quod
Exspectata tibi non mittam carmina mendax.
Luculli miles collecta viatica multis
Aerumnis, lassus dum noctu stertit, ad assem
Perdiderat: post hoc vemens lupus et sibi et hosti
Iratus pariter, ieiunis dentibus acer,
Praesidium regale loco deiecit, ut aiunt,
Summe munito et multarum divite rerum.
Clarus ob id factum, donis ornatur honestis,
Accipit et bis dena super sestertia nummum.
Forte sub hoc tempus castellum evertere praetor
Nescio quod cupiens, hortari coepit eundem
Verbis, quae timido quoque possent addere mentem:
'I bone, quo virtus tua te vocat, i pede fausto,
Grandia laturus meritorum praemia. Quid stas?'
Post haec ille catus, quantumvis rusticus 'ibit,
Ibit eo, quo vis, qui zonam perdidit' inquit.
Romae nutriri mihi contigit atque doceri,
Iratus Grais quantum nocuisset Achilles.
Adiecere bonae paullo plus artis Athenae,
Scilicet ut possem curvo dignoscere rectum
Atque inter silvas Academi quaerere verum.
Dura sed emovere loco me tempora grato,
Civilisque rudem belli tulit aestus in arma,
Caesaris Augusti non responsura lacertis.
Vnde simul primum me dimisere Philippi,
Decisis humilem pinnis inopemque paterni

Et laris et fundi paupertas inpulit audax,
Vt versus facerem. Sed quod non desit habentem
Quae poterunt umquam satis expurgare cicutae,
Ni melius dormire putem quam scribere versus?
Singula de nobis anni praedantur euntes:
Eripuere iocos, venerem, convivia, ludum;
Tendunt extorquere poemata: quid faciam vis?
Denique non omnes eadem mirantur amantque:
Carmine tu gaudes, hic delectatur iambis,
Ille Bioneis sermonibus et sale nigro.
Tres mihi convivae prope dissentire videntur,
Poscentes vario multum diversa palato.
Quid dem? quid non dem? renuis tu, quod iubet alter;
Quod petis, id sanest invisum acidumque duobus.
Praeter cetera me Romaene poemata censes
Scribere posse inter tot curas totque labores?
Hic sponsum vocat, hic auditum scripta relictis
Omnibus officiis; cubat hic in colle Quirini,
Hic extremo in Aventino, visendus uterque:
Intervalla vides †humane commoda. 'Verum
Purae sunt plateae, nihil ut meditantibus obstet.'
Festinat calidus mulis gerulisque redemptor,
Torquet nunc lapidem, nunc ingens machina tignum,
Tristia robustis luctantur funera plaustris,
Hac rabiosa fugit canis, hac lutulenta ruit sus:
I nunc et versus tecum meditare canoros.
Scriptorum chorus omnis amat nemus et fugit urbes,
Rite cliens Bacchi somno gaudentis et umbra:
Tu me inter strepitus nocturnos atque diurnos
Vis canere et contracta sequi vestigia vatum?
Ingenium, sibi quod vacuas desumsit Athenas
Et studiis annos septem dedit insenuitque
Libris et curis, statua taciturnius exit
Plerumque et risu populum quatit: hic ego rerum
Fluctibus in mediis et tempestatibus urbis

Verba lyrae motura sonum conectere digner?
Frater erat Romae consulti rhetor, † ut alter
Alterius sermone meros audiret honores,
Gracchus ut hic illi, foret huic ut Mucius ille.
Qui minus argutos vexat furor iste poetas?
Carmina conpono, hic elegos. Mirabile visu
Caelatumque novem Musis opus! Adspice primum,
Quanto cum fastu, quanto molimine circum
Spectemus vacuam Romanis vatibus aedem;
Mox etiam, si forte vacas, sequere et procul audi,
Quid ferat et quare sibi nectat uterque coronam.
Caedimur et totidem plagis consumimus hostem
Lento Samnites ad lumina prima duello.
Discedo Alcaeus puncto illius; ille meo quis?
Quis nisi Callimachus? si plus adposcere visus,
Fit Mimnermus et optivo cognomine crescit.
Multa fero, ut placem genus inritabile vatum,
Cum scribo et supplex populi suffragia capto;
Idem finitis studiis et mente recepta
Obturem patulas inpune legentibus aures.
Ridentur mala qui conponunt carmina; verum
Gaudent scribentes et se venerantur et ultro,
Si taceas, laudant quidquid scripsere beati.
At qui legitimum cupiet fecisse poema,
Cum tabulis animum censoris sumet honesti.
Audebit, quaecumque parum splendoris habebunt
Et sine pondere erunt et honore indigna ferentur,
Verba movere loco, quamvis invita recedant
Et versentur adhuc intra penetralia Vestae;
Obscurata diu populo bonus eruet atque
Proferet in lucem speciosa vocabula rerum,
Quae priscis memorata Catonibus atque Cethegis
Nunc situs informis premit et deserta vetustas;
Adsciscet nova, quae genitor produxerit usus.
Vemens et liquidus puroque simillimus amni
Fundet opes Latiumque beabit divite lingua;
Luxuriantia conpescet, nimis aspera sano
Levabit cultu, virtute carentia tollet,

Ludentis speciem dabit et torquebitur, ut qui
Nunc Satyrum, nunc agrestem Cyclopa movetur.
Praetulerim scriptor delirus inersque videri,
Dum mea delectent mala me vel denique fallant,
Quam sapere et ringi? Fuit haud ignobilis Argis,
Qui se credebat miros audire tragoedos
In vacuo laetus sessor plausorque theatro,
Cetera qui vitae servaret munia recto
More, bonus sane vicinus, amabilis hospes,
Comis in uxorem, posset qui ignoscere servis
Et signo laeso non insanire lagoenae,
Posset qui rupem et puteum vitare patentem:
Hic ubi cognatorum opibus curisque refectus
Expulit elleboro morbum bilemque meraco,
Et redit ad sese 'pol, me occidistis, amici,
Non servastis' ait, 'cui sic extorta voluptas
Et demptus per vim mentis gratissimus error.'
Nimirum saperest abiectis utile nugis,
Et tempestivum pueris concedere ludum,
Ac non verba sequi fidibus modulanda Latinis,
Sed verae numerosque modosque ediscere vitae.
Quocirca mecum loquor haec tacitusque recordor:
Si tibi nulla sitim finiret copia lymphae,
Narrares medicis: quod, quanto plura parasti,
Tanto plura cupis, nulline faterier audes?
Si volnus tibi monstrata radice vel herba
Non fieret levius, fugeres radice vel herba
Proficiente nihil curarier: audieras, cui
Rem di donarent, illi decedere pravam
Stultitiam; et, cum sis nihilo sapientior, ex quo
Plenior es, tamen uteris monitoribus isdem?
At si divitiae prudentem reddere possent,
Si cupidum timidumque minus te: nempe ruberes,
Viveret in terris te siquis avarior uno.
Si propriumst, quod quis libra mercatur et aere,
Quaedam, si credis consultis, mancipat usus:
Qui te pascit ager, tuus est, et vilicus Orbi,
Cum segetes occat tibi mox frumenta daturas,

Te dominum sentit. Das nummos, accipis uvam,
Pullos, ova, cadum temeti: nempe modo isto
Paullatim mercaris agrum, fortasse trecentis
Aut etiam supra nummorum milibus emptum.
Quid refert, vivas numerato nuper an olim?
Emptor Aricini quondam Veientis et arvi
Emptum cenat olus, quamvis aliter putat; emptis
Sub noctem gelidam lignis calefactat ahenum;
Sed vocat usque suum, qua populus adsita certis
Limitibus vicina refugit iurgia; tamquam
Sit proprium quicquam, puncto quod mobilis horae
Nunc prece, nunc pretio, nunc vi, nunc morte suprema
Permutet dominos et cedat in altera iura.
Sic quia perpetuus nulli datur usus, et heres
Heredem alternis velut unda supervenit undam,
Quid vici prosunt aut horrea? quidve Calabris
Saltibus adiecti Lucani, si metit Orcus
Grandia cum parvis, non exorabilis auro?
Gemmas, marmor, ebur, Tyrrhena sigilla, tabellas,
Argentum, vestes Gaetulo murice tinctas
Sunt qui non habeant, est qui non curat habere.
Cur alter fratrum cessare et ludere et ungui
Praeferat Herodis palmetis pinguibus, alter
Dives et inportunus ad umbram lucis ab ortu
Silvestrem flammis et ferro mitiget agrum,
Scit Genius, natale comes qui temperat astrum,
Naturae deus humanae, mortalis in unum
Quodque caput, voltu mutabilis, albus et ater.
Vtar et ex modico, quantum res poscet, acervo
Tollam nec metuam, quid de me iudicet heres,
Quod non plura datis invenerit; et tamen idem
Scire volam, quantum simplex hilarisque nepoti
Discrepet et quantum discordet parcus avaro.
Distat enim, spargas tua prodigus, an neque sumptum
Invitus facias neque plura parare labores,
Ac potius, puer ut festis Quinquatribus olim,

Exiguo gratoque fruaris tempore raptim.
Pauperies inmunda tamen procul absit: ego utrum
Nave ferar magna an parva, ferar unus et idem.
Non agimur tumidis velis Aquilone secundo:
Non tamen adversis aetatem ducimus Austris,
Viribus, ingenio, specie, virtute, loco, re
Extremi primorum, extremis usque priores.
Non es avarus: abi. Quid? Cetera iam simul isto
Cum vitio fugere? Caret tibi pectus inani
Ambitione? caret mortis formidine et ira?
Somnia, terrores, magicos, miracula, sagas,
Nocturnos lemures portentaque Thessala rides?
Natales grate numeras? ignoscis amicis?
Lenior et melior fis accedente senecta?
Quid te exempta levat spinis de pluribus una?
Vivere si recte nescis, decede peritis.
Lusisti satis, edisti satis atque bibisti:
Tempus abire tibist, ne potum largius aequo
Rideat et pulset lasciva decentius aetas.

III.

[DE ARTE POETICA LIBER.]

Humano capiti cervicem pictor equinam
Iungere si velit et varias inducere plumas
Vndique collatis membris, ut turpiter atrum
Desinat in piscem mulier formosa superne:
Spectatum admissi risum teneatis, amici?
Credite, Pisones, isti tabulae fore librum
Persimilem, cuius, velut aegri somnia, vanae
Fingentur species, ut nec pes nec caput uni
Reddatur formae. Pictoribus atque poetis
Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.
Scimus, et hanc veniam petimusque damusque vicissim;
Sed non ut placidis coeant inmitia, non ut
Serpentes avibus geminentur, tigribus agni.

Inceptis gravibus plerumque et magna professis
Purpureus, late qui splendeat, unus et alter
Adsuitur pannus, cum lucus et ara Dianae
Et properantis aquae per amoenos ambitus agros
Aut flumen Rhenum aut pluvius describitur arcus;
Sed nunc non erat his locus. Et fortasse cupressum
Scis simulare: quid hoc, si fractis enatat exspes
Navibus, aere dato qui pingitur? Amphora coepit
Institui: currente rota cur urceus exit?
Denique sit quidvis, simplex dumtaxat et unum.
Maxima pars vatum, pater et iuvenes patre digni,
Decipimur specie recti. Brevis esse laboro,
Obscūrus fio; sectantem levia nervi
Deficiunt animique; professus grandia turget;
Serpit humi tutús nimium timidusque procellae;
Qui variare cupit rem prodigialiter unam,
Delphinum silvis adpingit, fluctibus aprum.
In vitium ducit culpae fuga, si caret arte.
Aemilium circa ludum faber unus et ungues
Exprimet et molles imitabitur aere capillos,
Infelix operis summa, quia ponere totum
Nesciet: hunc ego me, siquid conponere curem,
Non magis esse velim, quam naso vivere pravo
Spectandum nigris oculis nigroque capillo.
Sumite materiam vestris, qui scribitis, aequam
Viribus et versate diu, quid ferre recusent,
Quid valeant umeri. Cui lecta potenter erit res,
Nec facundia deseret hunc nec lucidus ordo.
Ordinis haec virtus erit et venus, aut ego fallor,
Vt iam nunc dicat iam nunc debentia dici,
Pleraque differat et praesens in tempus omittat;
In verbis etiam tenuis cautusque serendis
Hoc amet, hoc spernat promissi carminis auctor.
Dixeris egregie, notum si callida verbum
Reddiderit iunctura novum. Si forte necessest,
Indiciis monstrare recentibus abdita rerum,
Fingere cinctutis non exaudita Cethegis
Continget dabiturque licentia sumpta pudenter.

Et nova fictaque nuper habebunt verba fidem, seu
Graeco fonte cadent parce detorta. Quid autem
Caecilio Plautoque dabit Romanus, ademptum
Vergilio Varioque? Ego cur, adquirere pauca
Si possum, invideor, cum lingua Catonis et Enni
Sermonem patrium ditaverit et nova rerum
Nomina protulerit? Licuit semperque licebit
Signatum praesente nota producere nomen.
Vt silvae foliis pronos mutantur in annos,
Prima cadunt: ita verborum vetus interit aetas,
Et iuvenum ritu florent modo nata vigentque.
Debemur morti nos nostraque. Sive receptus
Terra Neptunus classes Aquilonibus arcet,
Regis opus, sterilisve diu †palus aptaque remis
Vicinas urbes alit et grave sentit aratrum,
Seu cursum mutavit iniquum frugibus amnis,
Doctus iter melius; mortalia facta peribunt:
Nedum sermonum stet honos et gratia vivax.
Multa renascentur quae iam cecidere cadentque
Quae nunc sunt in honore vocabula, si volet usus,
Quem penes arbitriumst et ius et norma loquendi.
Res gestae regumque ducumque et tristia bella
Quo scribi possent numero, monstravit Homerus.
Versibus inpariter iunctis querimonia primum,
Post etiam inclusast voti sententia compos;
Quis tamen exiguos elegos emiserit auctor,
Grammatici certant et adhuc sub iudice lis est.
Archilochum proprio rabies armavit iambo:
Hunc socci cepere pedem grandesque cothurni,
Alternis aptum sermonibus et populares
Vincentem strepitus et natum rebus agendis.
Musa dedit fidibus divos puerosque deorum
Et pugilem victorem et equum certamine primum
Et iuvenum curas et libera vina referre.
Descriptas servare vices operumque colores,
Cur ego, si nequeo ignoroque, poeta salutor?
Cur nescire pudens prave quam discere malo?
Versibus exponi tragicis res comica non vult;

Indignatur item privatis ac prope socco
Dignis carminibus narrari cena Thyestae.
Singula quaeque locum teneant sortita decentem.
Interdum tamen et vocem comoedia tollit,
Iratusque Chremes tumido delitigat ore;
Et tragicus plerumque dolet sermone pedestri
Telephus et Peleus, cum pauper et exsul uterque
Proicit ampullas et sesquipedalia verba,
Si curat cor spectantis tetigisse querella.
Non satis est pulchra esse poemata; dulcia sunto
Et, quocumque volent, animum auditoris agunto.
Vt ridentibus arrident, ita flentibus adflent
Humani voltus: si vis me flere, dolendumst
Primum ipsi tibi: tum tua me infortunia laedent,
Telephe vel Peleu; male si mandata loqueris,
Aut dormitabo aut ridebo. Tristia maestum
Voltum verba decent, iratum plena minarum,
Ludentem lasciva, severum seria dictu.
Format enim natura prius nos intus ad omnem
Fortunarum habitum, iuvat aut inpellit ad iram,
Aut ad humum maerore gravi deducit et angit;
Post effert animi motus interprete lingua.
Si dicentis erunt fortunis absona dicta,
Romani tollent equites peditesque cachinnum.
Intererit multum, divusne loquatur an heros,
Maturusne senex an adhuc florente iuventa
Fervidus, et matrona potens an sedula nutrix,
Mercatorne vagus cultorne virentis agelli,
Colchus an Assyrius, Thebis nutritus an Argis.
Aut famam sequere aut sibi convenientia finge.
Scriptor Homeriacum si forte reponis Achillem:
Inpiger, iracundus, inexorabilis, acer
Iura neget sibi nata, nihil non arroget armis.
Sit Medea ferox invictaque, flebilis Ino,
Perfidus Ixion, Io vaga, tristis Orestes.
Siquid inexpertum scaenae conmittis et audes
Personam formare novam: servetur ad imum,
Qualis ab incepto processerit, et sibi constet.

Difficilest proprie † communia dicere; tuque
Rectius Iliacum carmen deducis in actus,
Quam si proferres ignota indictaque primus.
Publica materies privati iuris erit, si
Non circa vilem patulumque moraberis orbem,
Nec verbum verbo curabis reddere fidus
Interpres, nec desilies imitator in artum,
Vnde pedem proferre pudor vetet aut operis lex.
Nec sic incipies, ut scriptor cyclius olim:
'Fortunam Priami cantabo et nobile bellum'.
Quid dignum tanto feret hic promissor hiatu?
Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.
Quanto rectius hic, qui nil molitur inepte:
Dic mihi, Musa, virum, captae post tempora Troiae
Qui mores hominum multorum vidit et urbes.
Non fumum ex fulgore, sed ex fumo dare lucem
Cogitat, ut speciosa dehinc miracula promat,
Antiphaten Scyllamque et cum Cyclope Charybdim;
Nec reditum Diomedis ab interitu Meleagri,
Nec gemino bellum Troianum orditur ab ovo;
Semper ad eventum festinat et in medias res
Non secus ac notas auditorem rapit et quae
Desperat tractata nitescere posse, relinquit,
Atque ita mentitur, sic veris falsa remiscet,
Primo ne medium, medio ne discrepet imum.
Tu, quid ego et populus mecum desideret, audi.
Si plosoris eges aulaea manentis et usque
Sessuri, donec cantor 'vos plaudite' dicat:
Aetatis cuiusque notandi sunt tibi mores,
Mobilibusque decor, maturis dandus et annis.
Reddere qui voces iam scit puer et pede certo
Signat humum, gestit paribus colludere et iram
Colligit ac ponit temere et mutatur in horas.
Inberbus iuvenis tandem custode remoto
Gaudet equis canibusque et aprici gramine campi,
Cereus in vitium flecti, monitoribus asper,
Vtilium tardus provisor, prodigus aeris,
Sublimis cupidusque et amata relinquere pernix.

Conversis studiis aetas animusque virilis
Quaerit opes et amicitias, inservit honori,
Conmisisse cavet quod mox mutare laboret.
Multa senem circumveniunt incommoda, vel quod
Quaerit et inventis miser abstinet ac timet uti,
Vel quod res omnes timide gelideque ministrat,
Dilator, spe longus, iners, avidusque futuri,
Difficilis, querulus, laudator temporis acti
Se puero, castigator censorque minorum.
Multa ferunt anni venientes commoda secum,
Multa recedentes adimunt. Ne forte seniles
Mandentur iuveni partes pueroque viriles:
Semper in adiunctis aevoque morabimur aptis.
Aut agitur res in scaenis aut acta refertur.
Segnius inritant animos demissa per aurem
Quam quae sunt oculis subiecta fidelibus et quae
Ipse sibi tradit spectator: non tamen intus
Digna geri promes in scaenam multaque tolles
Ex oculis, quae mox narret facundia praesens.
Ne pueros coram populo Medea trucidet,
Aut humana palam coquat exta nefarius Atreus,
Aut in avem Procne vertatur, Cadmus in anguem.
Quodcumque ostendis mihi sic, incredulus odi.
Neve minor neu sit quinto productior actu
Fabula, quae posci vult et spectata reponi;
Nec deus intersit, nisi dignus vindice nodus
Inciderit; nec quarta loqui persona laboret.
Actoris partes chorus officiumque virile
Defendat, neu quid medios intercinat actus,
Quod non proposito conducat et haereat apte.
Ille bonis faveatque et consilietur amice,
Et regat iratos et amet pacare tumentes:
Ille dapes laudet mensae brevis, ille salubrem
Iustitiam legesque et apertis otia portis;
Ille tegat conmissa, deosque precetur et oret,
Vt redeat miseris, abeat fortuna superbis.
Tibia non, ut nunc, orichalco vincta tubaeque
Aemula, sed tenuis simplexque foramine pauco

Adspirare et adesse choris erat utilis atque
Nondum spissa nimis conplere sedilia flatu;
Quo sane populus numerabilis, utpote parvus,
Et frugi castusque verecundusque coibat.
Postquam coepit agros extendere victor, et urbes
Latior amplecti murus, vinoque diurno
Placari Genius festis inpune diebus;
Accessit numerisque modisque licentia maior.
Indoctus quid enim saperet liberque laborum
Rusticus urbano confusus, turpis honesto?
Sic priscae motumque et luxuriem addidit arti
Tibicen traxitque vagus per pulpita vestem;
Sic etiam fidibus voces crevere severis,
Et tulit eloquium insolitum facundia praeceps,
Vtiliumque sagax rerum et divina futuri
Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.
Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum,
Mox etiam agrestes Satyros nudavit et asper
Incolumi gravitate iocum temptavit eo quod
Illecebris erat et grata novitate morandus
Spectator functusque sacris et potus et exlex.
Verum ita risores, ita commendare dicaces
Conveniet Satyros, ita vertere seria ludo,
Ne, quicumque deus, quicumque adhibebitur heros,
Regali conspectus in auro nuper et ostro,
Migret in obscuras humili sermone tabernas,
Aut, dum vitat humum, nubes et inania captet.
Effutire leves indigna tragoedia versus,
Vt festis matrona moveri iussa diebus,
Intererit Satyris paullum pudibunda protervis.
Non ego inornata et dominantia nomina solum
Verbaque, Pisones, Satyrorum scriptor amabo,
Nec sic enitar tragico differre colori,
Vt nihil intersit, Davusne loquatur et audax
Pythias, emuncto lucrata Simone talentum,
An custos famulusque dei Silenus alumni.
Ex noto fictum carmen sequar, ut sibi quivis
Speret idem, sudet multum frustraque laboret

Ausus idem: tantum series iuncturaque pollet,
Tantum de medio sumptis accedit honoris.
Silvis deducti caveant me iudice Fauni,
Ne velut innati triviis ac paene forenses
Aut nimium teneris iuvenentur versibus umquam,
Aut inmunda crepent ignominiosaque dicta:
Offenduntur enim, quibus est equus et pater et res,
Nec siquid fricti ciceris probat et nucis emptor
Aequis accipiunt animis donantve corona.
Syllaba longa brevi subiecta vocatur iambus,
Pes citus: unde etiam trimetris accrescere iussit
Nomen iambeis, cum senos redderet ictus
Primus ad extremum similis sibi: non ita pridem,
Tardior ut paullo graviorque veniret ad aures,
Spondeos stabiles in iura paterna recepit
Commodus et patiens, non ut de sede secunda
Cederet aut quarta socialiter. Hic et in Acci
Nobilibus trimetris adparet rarus, et Enni
In scaenam missos cum magno pondere versus
Aut operae celeris nimium curaque carentis
Aut ignoratae premit artis crimine turpi.
Non quivis videt inmodulata poemata iudex,
Et data Romanis veniast indigna poetis.
Idcircone vager scribamque licenter? an omnes
Visuros peccata putem mea, tutus et intra
Spem veniae cautus? Vitavi denique culpam,
Non laudem merui. Vos exemplaria Graeca
Nocturna versate manu, versate diurna.
At vestri proavi Plautinos et numeros et
Laudavere sales, nimium patienter utrumque,
Ne dicam stulte, mirati, si modo ego et vos
Scimus inurbanum lepido seponere dicto,
Legitimumque sonum digitis callemus et aure.
Ignotum tragicae genus invenisse Camenae
Dicitur et plaustris vexisse poemata Thespis
Qui canerent agerentque peruncti faecibus ora.
Post hunc personae pallaeque repertor honestae
Aeschylus et modicis instravit pulpita tignis

Et docuit magnumque loqui nitique cothurno.
Successit vetus his comoedia, non sine multa
Laude; sed in vitium libertas excidit et vim
Dignam lege regi: lex est accepta chorusque
Turpiter obticuit sublato iure nocendi.
Nil intemptatum nostri liquere poetae;
Nec minimum meruere decus vestigia Graeca
Ausi deserere et celebrare domestica facta,
Vel qui praetextas vel qui docuere togatas.
Nec virtute foret clarisve potentius armis,
Quam lingua, Latium, si non offenderet unum
Quemque poetarum limae labor et mora. Vos, o
Pompilius sanguis, carmen reprehendite, quod non
Multa dies et multa litura cohercuit atque
Praesectum decies non castigavit ad unguem.
Ingenium misera quia fortunatius arte
Credit et excludit sanos Helicone poetas
Democritus, bona pars non ungues ponere curat,
Non barbam, secreta petit loca, balnea vitat.
Nanciscetur enim pretium nomenque poetae,
Si tribus Anticyris caput insanabile numquam
Tonsori Licino conmiserit. O ego laevus,
Qui purgor bilem sub verni temporis horam!
Non alius faceret meliora poemata: verum
Nil tantist. Ergo fungar vice cotis, acutum
Reddere quae ferrum valet exsors ipsa secandi;
Munus et officium, nil scribens ipse, docebo,
Vnde parentur opes, quid alat formetque poetam,
Quid deceat, quid non, quo virtus, quo ferat error.
Scribendi recte saperest et principium et fons:
Rem tibi Socraticae poterunt ostendere chartae,
Verbaque provisam rem non invita sequentur.
Qui didicit, patriae quid debeat et quid amicis,
Quo sit amore parens, quo frater amandus et hospes,
Quod sit conscripti, quod iudicis officium, quae
Partes in bellum missi ducis: ille profecto
Reddere personae scit convenientia cuique.

Respicere exemplar vitae morumque iubebo
Doctum imitatorem et vivas hinc ducere voces.
Interdum speciosa locis morataque recte
Fabula nullius veneris, sine pondere et arte,
Valdius oblectat populum meliusque moratur,
Quam versus inopes rerum nugaeque canorae.
Grais ingenium, Grais dedit ore rotundo
Musa loqui, praeter laudem nullius avaris.
Romani pueri longis rationibus assem
Discunt in partes centum diducere. 'Dicat
Filius Albini: si de quincunce remotast
Vncia, quid superat? Poteras dixisse'. 'Triens.' 'Eu!
Rem poteris servare tuam. Redit uncia, quid fit?'
'Semis.' At haec animos aerugo et cura peculi
Cum semel imbuerit, speramus carmina fingi
Posse linenda cedro et levi servanda cupresso?
  Aut prodesse volunt, aut delectare poetae,
Aut simul et iucunda et idonea dicere vitae.
Quidquid praecipies, esto brevis, ut cito dicta
Percipiant animi dociles teneantque fideles:
Omne supervacuum pleno de pectore manat.
Ficta voluptatis causa sint proxima veris,
Ne quodcumque volet poscat sibi fabula credi,
Neu pransae Lamiae vivum puerum extrahat alvo.
Centuriae seniorum agitant expertia frugis,
Celsi praetereunt austera poemata Ramnes:
Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci,
Lectorem delectando pariterque monendo.
Hic meret aera liber Sosiis, hic et mare transit
Et longum noto scriptori prorogat aevum.
Sunt delicta tamen, quibus ignovisse velimus:
Nam neque chorda sonum reddit, quem vult manus et mens,
Poscentique gravem persaepe remittit acutum,
Nec semper feriet, quodcumque minabitur, arcus.
Verum ubi plura nitent in carmine, non ego paucis
Offendar maculis, quas aut incuria fudit
Aut humana parum cavit natura. Quid ergost?

Vt scriptor si peccat idem librarius usque,
Quamvis est monitus, venia caret; ut citharoedus
Ridetur, chorda qui semper oberrat eadem:
Sic mihi, qui multum cessat, fit Choërilus ille,
Quem bis terve bonum cum risu miror; et idem
Indignor quandoque bonus dormitat Homerus.
Verum operi longo fas est obrepere somnum.
Vt pictura poesis: erit quae, si propius stes,
Te capiat magis, et quae, iam si longius abstes.
Haec amat obscurum; volet haec sub luce videri,
Iudicis argutum quae non formidat acumen;
Haec placuit semel, haec decies repetita placebit.
O maior iuvenum, quamvis et voce paterna
Fingeris ad rectum et per te sapis, hoc tibi dictum
Tolle memor, certis medium et tolerabile rebus
Recte concedi: consultus iuris et actor
Causarum mediocris abest virtute diserti
Messallae, nec scit quantum Cascellius Aulus,
Sed tamen in pretiost; mediocribus esse poetis
Non homines, non di, non concessere columnae.
Vt gratas inter mensas symphonia discors
Et crassum unguentum et Sardo cum melle papaver
Offendunt, poterat duci quia cena sine istis:
Sic animis natum inventumque poema iuvandis,
Si paullum summo decessit, vergit ad imum.
Ludere qui nescit, campestribus abstinet armis,
Indoctusque pilae discive trochive quiescit,
Ne spissae risum tollant inpune coronae:
Qui nescit versus tamen audet fingere? Quidni?
Liber et ingenuus, praesertim census equestrem
Summam nummorum, vitioque remotus ab omni.
Tu nihil invita dices faciesve Minerva,
Id tibi iudiciumst, ea mens; siquid tamen olim
Scripseris, in Maeci descendat iudicis aures
Et patris et nostras, nonumque prematur in annum,
Membranis intus positis; delere licebit,
Quod non edideris; nescit vox missa reverti.
Silvestres homines sacer interpresque deorum

Caedibus et victu foedo deterruit Orpheus,
Dictus ob hoc lenire tigres rabidosque leones.
Dictus et Amphion, Thebanae conditor urbis,
Saxa movere sono testudinis et prece blanda
Ducere, quo vellet. Fuit haec sapientia quondam,
Publica privatis secernere, sacra profanis,
Concubitu prohibere vago, dare iura maritis,
Oppida moliri, leges incidere ligno.
Sic honor et nomen divinis vatibus atque
Carminibus venit. Post hos insignis Homerus
Tyrtaeusque mares animos in Martia bella
Versibus exacuit; dictae per carmina sortes,
Et vitae monstrata viast, et gratia regum
Pieriis temptata modis, ludusque repertus,
Et longorum operum finis: ne forte pudori
Sit tibi Musa lyrae sollers et cantor Apollo.
Natura fieret laudabile carmen an arte,
Quaesitumst: ego nec studium sine divite vena,
Nec rude quid possit video ingenium: alterius sic
Altera poscit opem res et coniurat amice.
Qui studet optatam cursu contingere metam,
Multa tulit fecitque puer, sudavit et alsit,
Abstinuit venere et vino; qui Pythia cantat
Tibicen, didicit prius extimuitque magistrum.
Nec satis est dixisse 'ego mira poemata pango;
Occupet extremum scabies; mihi turpe relinquist,
Et quod non didici sane nescire fateri.'
Vt praeco, ad merces turbam qui cogit emendas,
Adsentatores iubet ad lucrum ire poeta
Dives agris, dives positis in fenore nummis.
Si verost, unctum qui recte ponere possit
Et spondere levi pro paupere et eripere artis
Litibus implicitum, mirabor, si sciet inter
Noscere mendacem verumque beatus amicum.
Tu seu donaris seu quid donare voles cui,
Nolito ad versus tibi factos ducere plenum
Laetitiae, clamabit enim 'pulchre, bene, recte.'
Pallescet super his, etiam stillabit amicis

Ex oculis rorem, saliet, tundet pede terram.
Vt qui conducti plorant in funere, dicunt
Et faciunt prope plura dolentibus ex animo, sic
Derisor vero plus laudatore movetur.
Reges dicuntur multis urguere culullis
Et torquere mero, quem perspexisse laborant,
An sit amicitia dignus; si carmina condes,
Numquam te fallant animi sub volpe latentes.
Quintilio siquid recitares, 'corrige, sodes,
Hoc' aiebat 'et hoc.' Melius te posse negares,
Bis terque expertum frustra: delere iubebat
Et male tornatos incudi reddere versus.
Si defendere delictum quam vertere malles,
Nullum ultra verbum aut operam insumebat inanem,
Quin sine rivali teque et tua solus amares.
Vir bonus et prudens versus reprehendet inertes,
Culpabit duros, incomptis adlinet atrum
Transverso calamo signum, ambitiosa recidet
Ornamenta, parum claris lucem dare coget,
Arguet ambigue dictum, mutanda notabit,
Fiet Aristarchus; non dicet 'cur ego amicum
Offendam in nugis?' Hae nugae seria ducent
In mala derisum semel exceptumque sinistre.
Vt mala quem scabies aut morbus regius urguet
Aut fanaticus error et iracunda Diana,
Vesanum tetigisse timent fugiuntque poetam,
Qui sapiunt; agitant pueri incautique sequuntur.
Hic dum sublimis versus ructatur et errat,
Si veluti merulis intentus decidit auceps
In puteum foveamve, licet 'succurrite' longum
Clamet 'io cives,' non sit qui tollere curet.
Si curet quis opem ferre et demittere funem,
'Qui scis, an prudens huc se proiecerit atque
Servari nolit?' dicam Siculique poetae
Narrabo interitum. Deus inmortalis haberi
Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam
Insiluit. Sit ius liceatque perire poetis:

Invitum qui servat, idem facit occidenti.
Nec semel hoc fecit, nec si retractus erit iam
Fiet homo et ponet famosae mortis amorem.
Nec satis adparet, cur versus factitet, utrum
Minxerit in patrios cineres, an triste bidental
Moverit incestus: certe furit, ac velut ursus,
Obiectos caveae valuit si frangere clathros,
Indoctum doctumque fugat recitator acerbus;
Quem vero arripuit, tenet occiditque legendo,
Non missura cutem nisi plena cruoris hirudo.

C. SVETONII TRANQVILLI
VITA Q. HORATII FLACCI.

Q. Horatius Flaccus Venusinus, patre, ut ipse tradit, libertino et auctionum coactore, ut vero creditum est, salsamentario, bello Philippensi excitus a Marco Bruto imperatore tribunus militum meruit; victisque partibus, venia impetrata scriptum quaestorium conparavit. ac primo Maecenati, mox Augusto insinuatus non mediocrem in amborum amicitia locum tenuit. Maecenas quantopere eum dilexerit, satis testatur illo epigrammate:

ni te visceribus meis, Horati,
plus iam diligo, tu tuum sodalem
Ninnio videas strigosiorem.

sed multo magis extremis iudiciis tali ad Augustum elogio: 'Horati Flacci, ut mei, memor esto'. Augustus epistularum quoque officium obtulit, ut hoc ad Maecenatem scripto significat 'ante ipse sufficiebam scribendis epistulis amicorum: nunc occupatissimus et infirmus Horatium nostrum a te cupio abducere. veniet ergo ab ista parasitica mensa ad hanc regiam, et nos in epistulis scribendis adiuvabit'. ac ne recusanti quidem aut succensuit quicquam aut amicitiam suam ingerere desiit. exstant epistulae, e quibus argumenti gratia pauca subieci: 'sume tibi aliquid iuris apud me, tamquam si convictor mihi fueris; recte enim et non te-

mere feceris, quoniam id usus mihi tecum esse volui, si per valetudinem tuam fieri possit'. et rursus: 'tui qualem habeam memoriam, poteris ex Septimio quoque nostro audire; nam incidit ut illo coram fieret a me tui mentio. neque enim si tu superbus amicitiam nostram sprevisti, ideo nos quoque ἀνθυπερηφανοῦμεν'. praeterea saepe inter alios iocos purissimum penem et homuncionem lepidissimum adpellat, unaque et altera liberalitate locupletavit. scripta quidem eius usque adeo probavit mansuraque perpetuo opinatus est, ut non modo saeculare carmen conponendum iniunxerit, sed et Vindelicam victoriam Tiberii Drusique privignorum suorum, eumque coegerit propter hoc tribus carminum libris ex longo intervallo quartum addere: post sermones vero quosdam lectos nullam sui mentionem habitam ita sit questus 'irasci me tibi scito, quod non in plerisque eiusmodi scriptis mecum potissimum loquaris. an vereris, ne apud posteros infame tibi sit, quod videaris familiaris nobis esse?' expressitque eclogam ad se cuius initium est:

> cum tot sustineas et tanta negotia solus,
> res Italas armis tuteris, moribus ornes,
> legibus emendes: in publica commoda peccem,
> si longo sermone morer tua tempora, Caesar.

Horatius habitu corporis fuit brevis atque obesus; qualis et a semet ipso in satiris describitur et ab Augusto hac epistula 'pertulit ad me Onysius libellum tuum, quem ego, ut excusantem, quantuluscumque est, boni consulo. vereri autem mihi videris, ne maiores libelli tui sint, quam ipse es. sed si tibi statura dest, corpusculum non dest. itaque licebit in sextariolo scribas: quo circuitus voluminis tui sit ὀγκωδέστατος, sicut est ventriculi tui'. vixit plurimum in secessu ruris sui Sabini aut Tiburtini: domusque eius ostenditur circa Tiburni luculum. venerunt in manus meas et elegi sub titulo eius, et epistula prosa oratione, quasi commendantis se Maecenati: sed utraque falsa puto. nam elegi volgares, epistula etiam obscura: quo vitio mi-

nime tenebatur. natus est sexto idus decembres, Lucio Cotta et Lucio Torquato consulibus. decessit quinto kal. decemb. Gaio Marcio Censorino et Gaio Asinio Gallo consulibus, septimo et quinquagesimo anno, herede Augusto palam nuncupato, cum urguente vi valetudinis non sufficeret ad obsignandas testamenti tabulas. humatus est extremis Esquiliis iuxta Maecenatis tumulum.

TABULA CHRONOLOGICA HORATIANA.
(Ex Caroli Frankii Fastis Horatianis.)

Anni. u. c.	a. Ch.	Hor. aetat.	Sat. I.	Sat. II.	Epod.
713.	41.	24.			16. Altera iam teritur.
714.	40.	25.	2. Ambubaiarum.		8. Rogare longo. (714–715)
715.	39.	26.	3. Omnibus h. v. (715–716)		
716.	38.	27.	4. Eupolis atque Cratinus. (715–716)		4. Lupis et agnis.
717.	37.	28.	5. Egressum magna. 6. Non quia Maec.		5. At o deorum.
718.	36.	29.	7. Proscripti R. 8. Olim truncus.		12. Quid tibi vis. (?) (718–719)
719.	35.	30.	9. Ibam forte via. 10. Lucili quam sis. 1. Qui fit Maecen.	2. Quae virtus. (719–720)	3. Parentis olim. (719–720)
720.	34.	31.			
721.	33.	32.		3. Si raro scribis.	11. Petti nihil me. (?) — 14. Mollis inertia. (721–722)
722.	32.	33.		4. Vnde et quo Catius. 5. Hoc quoque Tiresia.	7. Quo quo scelesti — 14. Mollis inertia. (721–722)
723.	31.	34.		6. Hoc erat in votis.	1. Ibis Liburnis. 9. Quando repostum.
724.	30.	35.		7. Iandudum ausculto. 8. Vt Nasidieni. 1. Sunt quibus.	2. Beatus ille. 17. Iamiam efficaci. (724–725)
725.	29.	36.			

Anni. u. c.	a.Ch.	Hor. aetat.	Carm. I.	Carm. II.	Carm. III.
724.	30.	35.	37. Nunc est bibendum. 16. O matre pulchra. (724–725)	7. O saepe mecum. (?) 1. Motum ex Metello. (724–725)	
725.	29.	36.	2. Iam satis terris. 14. O navis referent.	12. Nolis longa ferae.	24. Intactis opulentior. 25. Quo me Bacche. (725–726)
726.	28.	37.	21. Dianam tenerae. 31. Quid dedicatum.	15. Iam pauca aratro. 16. Otium divos. (?) 18. Non ebur.	1. Odi profanum. 2. Angustam amice. 6. Delicta mai.
727.	27.	38.	29. Icci beatis. 35. O Diva gratum.		3. Iustum ac tenacem. 5. Caelo tonantem. (727–728)
728.	26.	39.		13. Ille et nefasto. 17. Cur me querellis.	4. Descende caelo.
729.	25.	40.	19. Mater saeva Cupidin. 12. Quem virum a.h. 26. Mus. amic. 34. Parcus deorum. (729–730)	11. Quid bellicosus. 4. Ne sit ancillae. 9. Non semper imbres. (729–730)	8. Martiis caelebs. 29. Tyrrhena regum. 14. Herculis ritu. 19. Quantum distet ab Inacho.
730.	24.	41.	20. Vile potabis. 24. Quis desiderio. 36. Et ture et fidibus. 30. O Venus regina.	2. Nullus argento.	30. Exegi monumentum. (730–731)
731.	23.	42.	1. Maecenas atavis.		

Anni. u. c.	a. Ch.	Hor. aetat.	Epistular. I.	Carm. IIII.
730.	24.	41.	13. Ut proficiscentem.	
731.	23.	42.	7. Quinque dies. (?) 2. Troiani belli scr. 731—34.	
734.	20.	45.	9. Septimius Claudi. 3. Iuli Flore. 8. Celso gaudere. 5. Si potes Archiacis. (22. Septbr.) 12. Fructibus Agrippae. 18. Si bene te novi. 19. Prisco si credis. 20. Vertumnum Ianumque. 1. Prima dicte mihi.	
737.	17.	48.		3. Quem tu Melpom. (?) 6. Dive quem proles. *Carmen saeculare.*
738.	16.	49.		9. Ne forte credas. (?) 11. Est mihi nonum.
739.	15.	50.		1. Intermissa, Venus, diu. 10. O crudelis adhuc. (?) 2. Pindarum quisquis. 4. Qualem ministrum.
740.	14.	51.		5. Divis orte bonis.
741.	13.	52.		14. Quae cura patrum. 15. Phoebus volentem.

I.

INDEX.

CARMINVM LYRICORVM ET IAMBICORVM.

SATIRARVM.

EPISTVLARVM.

II.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

III.

INDEX

GRAMMATICVS ET METRICVS.

Vocabula asterisco notata aut ἅπαξ εἰρημένα aut raritate usus ἅπαξ εἰρημένοις simillima. — Ea sumpsimus ex libello C. Zangemeisteri de Horatii vocibus singularibus, Berol. a. 1862 edito.